

Τύκ-Ταίκ

Προφυλαχθείτε από την γρίπη πην μένον με τας παστίλιες

"MEZ,"

ΑΙ ΠΑΣΤΙΔΙΑΙ "MEZ"
ἀνακουφίζουν άμέσως τόν βήχα. Ἀπολυμαίνουν τελείως τὸ στήμα. Διευκολύνουν τήν ἀνατομήν. Προλαμβάνουν τὰς παθήσεις τοῦ λάρυγγος καί προφυλάσσουν ἀπὸ τήν γρίπτην. Δοκιμάσατε. Ζητεῖτε μόνον «MEZ». Πωλοῦνται εἰς κιάτια παντοῦ. Κεντρικὴ ἀποθήκη ὁδὸς Ἑλεούσης 10, Πάροδος Ἀθηνᾶς.

Ἡ ἐξαιρετικὴ λάμα «KRIKET» ἐνδίδει εὐχάριστα. Πωλεῖται παντοῦ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος :
ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΦΛΩΡΟΣ
Κολοκοτρώνη 62—Ἀθῆναι

Τιμᾶται δεχ. 2.50

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ ΞΑΝΘΗΣ
"ΡΙΤΑ,, ΣΙΓΑΛΑ

Εἶνε τὰ ἐλεγκτότερα σιγάρα, ποὺ γιὰ πρώτην φορὰν ἐμφανίζονται ἐν τῇ Παλαιᾷ Ἑλλάδι.

Εἶνε τὰ ἀβλαβέστερα σιγαρέττα, με καπνὸν παραγόμενον εἰς τὰ θωρακώτερα μέρη τῆς Θεάκης καὶ ἰδίᾳ τῆς περιφερείας Ξάνθης. Κατέκτησαν ὅλον τὸν καπνίζοντα πληθυσμὸν τῶν νέων χωρῶν καὶ ἐξαπλοῦνται καὶ ἐπὶ τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος με καταπληκτικὴν προτιμήσιν.

Ἐναρξτε πωλήσεως προσεχῶς εἰς τὴν κεντρικὴν ἀποθήκην, Σταδίου 42. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Παλαιὰν Ἑλλάδα, **ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ Γ. ΔΙΑΚΟΣ**, ὁδ. Σταδίου 42

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΜΑ
ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Καὶ οἱ πλέον δυσκοίλιοι με ἓνα ἢ δύο κάθε βράδυ ἐνερνεύονται. Μασήσατε ἐπὶ δέκα λεπτά κάθε κευφέτε. Εἶνε εὐχάριστον καθαρτικόν. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία.

ΖΩΜΟΣ ΚΡΕΑΤΟΣ ΕΙΣ ΚΥΒΟΥΣ

Knorr

ἰδεώδης τόσοσ ὡς ρόφημα, ὅσον καὶ διὰ σὰλ τσεσ φαγητῶν, οἰκονομικώτατος, σπεσιαλιτέ, τοῦ παγκοσμίου φήμης ἐργοστασίου **KNORR**. Δοκιμάσατε ! Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ ἐξωδιμοπωλεῖα.

ΕΙΔΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΔΙ' ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΔΕΝΙΚΩΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑΤΩΝ ΗΠΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΧΟΛΗΣ

Τὰ δίσκια «PIPO», προϊόν πολυτετῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, εἶνε τὸ τελειότερον ἰδιοσκεύασμα διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς προφωματώσεως καὶ τὴν ἀπολύμανσιν τῶν πνευμόνων.

Ὡς αἰμοποιητικὸν καὶ τονωτικόν, ἐδωκαν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν θεραπείαν τῶν χρόνιων παθήσεων τῶν πνευμόνων, τῆς ἀδενίτιδος, τῆς χλωρώσεως, τῆς ἀναμίας καὶ τῶν παθήσεων τοῦ ἥπατος. Ἐπαναφέρουσι τὴν ὀρεξιν, καταρρίπτουσι τὸν πυρετὸν, σταματῶσι τὰς αἱμοπτύσεις.

Τὰ «PIPO» δὲν ἔχουσιν ἀντένδειξιν καὶ ὁ ἄρρωστος δύναται νὰ τὰ λαμβάνῃ εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀσθενείας. Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος **Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ**, Εὐπείδης 14.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
ΚΙΡΣΟΙ

ἡγγυημένη, ἀνώδυνος καὶ ταχεῖα θεραπεία διὰ 4 ἢ 6 ἐνέσεων. Κατάπαυσις τῆς αἱμορραγίας καὶ τῶν πόνων. **Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**, εἰδικός. 3 **ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ**, 10 — 15 — 7.

Ο ΔΙΑΒΗΤΗΣ

θεραπεύεται τελείως, χωρίς διαίταν, με τὴν Διαβητιλίνην, τὴν ὁποῖαν συνιστοῦν οἱ διασημότεροι ἱατροὶ ἐν Γερμανίᾳ.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία.

Θὰ μείνετε ἐκπληκτικὴ καὶ κατενθουσιασμένη με τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΟΝΑ

Οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάσῃ ἄλλο τι τὸ ὁμοίον νὰ λακκίνῃ καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ δέρμα σας τόσοσ ἀπαλὸν καὶ δροσερόν.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἐπιστημονικὴ τοῦ συμπλέγματος.

Πούδρα

MATIN

ὑπερ-ἐξ

ἁλυν

ποιότητος

Προφυλά

σει τὸ δερ

μα ἀπὸ καιρικὰς μεταβολὰς. Πωλεῖται παντοῦ.

Γεν. ἀποθήκη : **Α. Κωνσταντίνου**, νίδης, Ρόμβης 26.

Τὸ Ἀμερικανικὸ σαποῦν

BRILLO

καθαρίζει ἐνθὺ στυλδώνει ἀλουμίνα, σιελή, μπακιρικὰ, ὀρειχάλκινα, πύμολλα, κουταλοπήρινα, χωρίς φθορὰ νὰ ξαναμαυρίσουν, ὅσο καιρὸ μένουσιν ἀχρησιμοποίητα. Τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει με τὰ ὑγρὰ καὶ τίς σόονες, τὰ πούδια καὶ φθειροῦν τ' ἀντικείμενα. Τὸ **ΜΠΡΙΛΛΟ** θὰ εἰπῇ γενικὴ καθαριότης καὶ ἀπολύμανσις. Πωλεῖται εἰς τὰ παντοπωλεῖα, ἀποροπωλεῖα, ὑποποπωλεῖα καὶ φαρμακεία. Ἀντιπρόσωπος **Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ**, Κάνιγγος 12.—Ἀθῆναι

ΤΙΚ-ΤΑΚ

1

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὀδὸς Σταδίου 28
(Μέγαρον Ἐφεσίου)
ἀριθ. γραφείου 36
Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :
Ἑσπερικὸν Δραχμαὶ 150
Ἑσπερικὸν Λίρα Ἀγγλ. 1
Ἀμερικὴς Δολλάρια 5
Ἑσπερικὸν καὶ τμήνην κατ' ἀνάλογίαν.

ΤΙΚ-ΤΑΚ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής - Ἰδιοκτῆτης : **ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ**

Παρακολουθήσατε εἰς τὴν 2αν σελίδα τὸ νέον μεγάλον λαχεῖον μας ἐξ 100.000 δραχ.

ΑΝΘ' Ἡ «Miss Ἑλλάδος» δις Ρόδη, ἡ «Miss Βέλγιον» δις Νέτα Ντυσιατό, ἡ «Miss Γαλλίαν» («Miss Ἑσπερικὴ») δις Ζουίλα, ἡ «Miss Ἰσπανίαν» δις Λένα Καρένο.—**ΚΑΤΩ** : Ἡ «Miss Ἰταλίαν» δις Κλαυδία Νερέττι, ἡ «Miss Ὀλλανδίαν» δις Μαρία Δέλυθελντ, ἡ «Miss Ρευμανίαν» δις Τάνζι Βισορεάνο καὶ ἡ «Miss Δανίαν» δις Ἰνγκα Ἀρσάντ.

**

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ

ΜΠΑΡΤΑΛΙΑΝ

**

**

Απὸ τοῦ προσεχέος φύλλου

τοῦ "ΤΙΚ-ΤΑΚ,"

Παρακολουθήσατε ὅλοι

τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ **ΜΙΣΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ**

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΜΠΑΡΤΑΛΙΑΝ

τοῦ δημοφιλεστάτου ἥρωος πλείστον μυθιστορημάτων τοῦ ἰδίου συγγραφέως

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΜΠΑΡΤΑΛΙΑΝ

Εἶνε ἡ κατακλείς τῆς σχετικῆς σειρᾶς περὶ πετειωδῶν μυθιστορημάτων τοῦ Ζεβᾶκο, με ἥρωα τὸν περιφημὸν ἱππότην

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΜΠΑΡΤΑΛΙΑΝ

Εἶνε τὸ αἰσθηματικώτερον, περιπετειωδέστερον, συναρπαστικώτερον ἔργον τοῦ Ζεβᾶκο καὶ τὸ καλύτερον ἀπὸ ὅσα ἔγραψε.

**

**

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ

ΜΠΑΡΤΑΛΙΑΝ

**

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΝΕΟΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ 500 ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ ΔΡΧ. 100.000 ΟΛΑΙ ΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΩΝ ΚΑΙ Ο ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

Από του σημερινού φύλλου αρχίζει ο νέος μεγάλος διαγωνισμός του «ΤΙΚ-ΤΑΚ» διανομής δώρων εις τους αναγνώστας 100.000 δραχμών. Το σχετικό κουπόνι συμμετοχής εις τον εν λόγω διαγωνισμό δημοσιεύεται από σήμερα εις την κορυφήν του εσωτερικού μέρους του όπισθίου εξωφύλλου εις τρόπον ώστε να δύναται ν' αποκόπτεται χωρίς να καταστρέφεται το φύλλον.

Το κουπόνι θα δημοσιεύεται από του σημερινού μέχρι του υπ' αριθμόν 39 φύλλου συμπεριλαμβανομένου. Οι αναγνώσται δηλαδή, οι οποίοι θα μετάσχουν εις τον διαγωνισμόν θα πρέπει να συγκεντρώσουν εν όλω 31 κουπόνια, τα οποία θα αποστείλουν ΟΛΑ ΜΑΖΥ εις τα γραφεία μας, μετά την λήξιν του διαγωνισμού, ήτοι μετά την έκδοσιν και αποκοπήν και του κουπονιού του υπ' αριθ. 39ου φύλλου μας.

Εις τους αναγνώστας των Αθηνών και Πειραιώς, οι οποίοι θα προσέρχονται αυτοπροσώπως είτε δι' αντιπροσώπων των θα αλλάσσονται τα κουπόνια δι' ενός λαχνού φέροντος αυξοντα αριθμόν κατά σειράν.

Οι αναγνώσται των επαρχιών και του εξωτερικού, αφού συλλέξουν όλα τα κουπόνια, θα τα αποστέλλουν εις τα γραφεία μας εντός συστημένης επιστολής με το όνοματεπώνυμόν των και την πλήρη διεύθυνσιν των καθαρογραμμένην ο δε αριθμός του λαχνού ενός εκάστου θα δημοσιευθή εις το «ΤΙΚ-ΤΑΚ».

Η κλήρωσις θα γίνη μετά την συγκέντρωσιν των κουπονίων όλων των αναγνώστων και την δημοσίευσιν των ονομάτων και των αριθμών των λαχनों των αναγνωστών επαρχιών και εξωτερικού.

Θα κερδίσουν εν συνόλω 500 αναγνώσται τα εξής είδη :

Ο 1ος αριθμός ένα ραδιόφωνον με 8 δώρων των συσκευών του κλπ. χρεωδών

Ο ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ ΠΕΡΙ ΘΕΑΤΡΟΥ

Μετά δραχυτάτην διαμονήν εις Ρώμην, ο πολὺς Ἰταλὸς συγγραφεὺς Πιραντέλλο, ἀνεχώρησε καὶ πάλιν διὰ Γερμανίαν, ὅπου, ὡς λέγει ὁ ἴδιος, εὐχαριστεῖται νὰ μένῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος μὴ ἐξαιρουμένης καὶ αὐτῆς τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος.

«Εἰμαι, ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ βαλίτσα του». Οὕτω χαρακτηρίζει τὴν νομαδικὴν ὑπαρξίν του. ὁ ἴδιος διατείνόμενος, ὅτι μόνον ὅταν περιφέρεται μπορεῖ νὰ γράψῃ καλὰ δραματικά καὶ φιλολογικὰ ἐν γένει ἔργα.

Ἡ περιφημὴ αὐτῆς βαλίτσα τοῦ Πιραντέλλο, περιλαμβάνει σήμερον περὶ τὰ ὀγδοήκοντα περίπου διηγήματα καὶ ἐν σατυρικὸν δράμα μετὰ τίτλων: «Λάτσα» εἰς τὸ ὅποιον φαίνεται ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ δύο κατηγοριῶν ἀνθρώπων, ἐκείνων ποὺ ζοῦν διὰ τῆς σκέψεως καὶ ἐκείνων ποὺ ἔχουν ὡς ὁδηγόν τους τὴν κτηνώδη καὶ σκαϊὰν δύναμιν.

Εἰς μίαν συνέντευξιν ποὺ ἔδωσε πρὸ ἡμερῶν ἀναχωρῶν καὶ πάλιν διὰ τὴν Γερμανίαν ὁ Πιραντέλλο ἐξεφράσθη ἐνθουσιωδὸς διὰ τὴν τεχνικὴν πρόοδον τοῦ Θεάτρου ἐδήλωσεν ὅμως ὅτι ἡ σύγχρονος δραματικὴ φιλολογικὴ παραγωγὴ ἔχει τρικιούβερα χάλια.

πρὸς ἐγκατάστασιν ἀξίας δρχ. 10.000.—

Ο 2ος ἀριθμὸς μίαν τετραλέτταν γυναικειαν, παρὶξία-νικο μοντέλλο, ἀξίας δρχ. 8.000.—

Ο 3ος ἀριθμὸς μίαν τετραλέτταν βραδυνὴν τοῦ οἴκου Ἰ. Λυαγγελίδη ἀξίας δρχ. 5.000.—

Ο 4ος ἀριθμὸς ἓνα ἀπογευματινὸν φέρεμα τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἀξίας δρχ. 4.000.—

Ο 5ος, 6ος καὶ 7ος ἀριθμὸς ἀνὰ ἓν κροστούμι ἀνδρικὸν ρακίον, ἀξίας ἕκαστον 2.500 δραχμῶν, ἥτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.—

Ο 8ος καὶ 9ος ἀνὰ ἓν γραμμωφόρον ἀξίας ἕκαστον 1.300 δραχμῶν, ἥτοι δρχ. 2.600.—

Ο 10ος μέχρι τοῦ 15ου ἀνὰ ἓν ὠρελόνιον ἀξίας ἕκαστον 1.000 δραχμῶν ἔκ τευ ἀδαμαντοπωλείου Βουραξή καὶ Μέσχω, ἥτοι δρχ. 5.000.—

Ο 15ος μέχρι τοῦ 30ου ἀνὰ ἓν κρόσμημα ἐκ τοῦ οἴκου Ντάβις ἀξίας ἕκαστον δρ. 500 ἥτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.—

Ο 30ος μέχρι τοῦ 330ου, ἥτοι 300 ἀριθμοί, ἀνὰ ἓν ζευγὺς γυναικειῶν ἢ ἀνδρικῶν καλτσῶν μεταξωτῶν, μάρκας ETAM, ἥτοι 300 ἀριθμοί πρὸς δρχ. 150 ἕκαστος, ἐν ὅλῳ δρχ. 45.000.—

Ο 330ος μέχρι τοῦ 384ου ἀριθμοῦ ἀνὰ μίαν πλάκα γραμμωφόρου, ἥτοι 54 ἀριθμοί πρὸς 100 δρχ. ἐν ὅλῳ δρχ. 5.400.—

Τέλος ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 384 μέχρι τοῦ 500 ἀνὰ ἓν διαρκὲς εἰσιτήριον 2 θέσεων ἐλευθέρως εἰσόδου εἰς τὸ Θεάτρον «Μοντιάλ». Διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῶν επαρχιῶν ἀνὰ μίαν τριήμερον συνδρομὴν τοῦ «Τικ - Τάκ».

Ἐν ὅλῳ δρχ. 100.000.—

Τὸν γάμον δύο στεφάνια σκονομμένα, σὲ μίᾳ στεφανοθήκῃ μονηλιασμένα..

Κάποτε δύο ψυχρὲς ἐρωτευμένες, τῆς ἑνώσαν γιὰ λίγο εὐτυχισμένες.

Τώρα ποὺ τὰ κυττὰ καὶ ποὺς τὰ νοιώθει. Διαβίκανε χαρὲς, καὶμοὶ καὶ πόθοι, καὶ τὰ στεφάνια γέροντων μοραμένα, μετ' ἄνθρα τους σαρκωφαγομένα...

Κι' οἱ δύο ψυχρὲς ἀντὶ νὰ τὰ χωρτάζουν, στὸν τοῖχον 'κεῖ τ' ἀφίουν ν' ἀραχλιάζουν, καὶ λένε στὴν ἀγάτη μοιρολόι, κάθε π' ὁ σάρακος τὰ σιγοτρώει...

Λευκὰ στεφάνια, πῆτε τὸν καιρὸ σας, καὶ σεῖς, ψυχροὺλες, κλάψτε τὸ χαμὸ σας. Κλάψτε γιὰ κατὰ ὄρατον προτοπὸν σόβη, πρὶν τὸ στεφάνιον ὀλοτελεῖ σαπίσαι...

ΙΦΙΓ. ΡΕΝΤΖΟΥ Σφωρακάνη

Τὸν γάμον δύο στεφάνια σκονομμένα, σὲ μίᾳ στεφανοθήκῃ μονηλιασμένα..

Κάποτε δύο ψυχρὲς ἐρωτευμένες, τῆς ἑνώσαν γιὰ λίγο εὐτυχισμένες.

Τώρα ποὺ τὰ κυττὰ καὶ ποὺς τὰ νοιώθει. Διαβίκανε χαρὲς, καὶμοὶ καὶ πόθοι, καὶ τὰ στεφάνια γέροντων μοραμένα, μετ' ἄνθρα τους σαρκωφαγομένα...

Κι' οἱ δύο ψυχρὲς ἀντὶ νὰ τὰ χωρτάζουν, στὸν τοῖχον 'κεῖ τ' ἀφίουν ν' ἀραχλιάζουν, καὶ λένε στὴν ἀγάτη μοιρολόι, κάθε π' ὁ σάρακος τὰ σιγοτρώει...

Λευκὰ στεφάνια, πῆτε τὸν καιρὸ σας, καὶ σεῖς, ψυχροὺλες, κλάψτε τὸ χαμὸ σας. Κλάψτε γιὰ κατὰ ὄρατον προτοπὸν σόβη, πρὶν τὸ στεφάνιον ὀλοτελεῖ σαπίσαι...

ΙΦΙΓ. ΡΕΝΤΖΟΥ Σφωρακάνη

Τὸν γάμον δύο στεφάνια σκονομμένα, σὲ μίᾳ στεφανοθήκῃ μονηλιασμένα..

Κάποτε δύο ψυχρὲς ἐρωτευμένες, τῆς ἑνώσαν γιὰ λίγο εὐτυχισμένες.

Τώρα ποὺ τὰ κυττὰ καὶ ποὺς τὰ νοιώθει. Διαβίκανε χαρὲς, καὶμοὶ καὶ πόθοι, καὶ τὰ στεφάνια γέροντων μοραμένα, μετ' ἄνθρα τους σαρκωφαγομένα...

Κι' οἱ δύο ψυχρὲς ἀντὶ νὰ τὰ χωρτάζουν, στὸν τοῖχον 'κεῖ τ' ἀφίουν ν' ἀραχλιάζουν, καὶ λένε στὴν ἀγάτη μοιρολόι, κάθε π' ὁ σάρακος τὰ σιγοτρώει...

Λευκὰ στεφάνια, πῆτε τὸν καιρὸ σας, καὶ σεῖς, ψυχροὺλες, κλάψτε τὸ χαμὸ σας. Κλάψτε γιὰ κατὰ ὄρατον προτοπὸν σόβη, πρὶν τὸ στεφάνιον ὀλοτελεῖ σαπίσαι...

ΙΦΙΓ. ΡΕΝΤΖΟΥ Σφωρακάνη

Τὸν γάμον δύο στεφάνια σκονομμένα, σὲ μίᾳ στεφανοθήκῃ μονηλιασμένα..

Κάποτε δύο ψυχρὲς ἐρωτευμένες, τῆς ἑνώσαν γιὰ λίγο εὐτυχισμένες.

Τώρα ποὺ τὰ κυττὰ καὶ ποὺς τὰ νοιώθει. Διαβίκανε χαρὲς, καὶμοὶ καὶ πόθοι, καὶ τὰ στεφάνια γέροντων μοραμένα, μετ' ἄνθρα τους σαρκωφαγομένα...

Κι' οἱ δύο ψυχρὲς ἀντὶ νὰ τὰ χωρτάζουν, στὸν τοῖχον 'κεῖ τ' ἀφίουν ν' ἀραχλιάζουν, καὶ λένε στὴν ἀγάτη μοιρολόι, κάθε π' ὁ σάρακος τὰ σιγοτρώει...

Λευκὰ στεφάνια, πῆτε τὸν καιρὸ σας, καὶ σεῖς, ψυχροὺλες, κλάψτε τὸ χαμὸ σας. Κλάψτε γιὰ κατὰ ὄρατον προτοπὸν σόβη, πρὶν τὸ στεφάνιον ὀλοτελεῖ σαπίσαι...

ΙΦΙΓ. ΡΕΝΤΖΟΥ Σφωρακάνη

—Τέξερε καλλιτέρα

Ἡ μοντέρνα κυρία ἐπιθεωροῦσα τὸν πίνακα ἐνὸς ζωγράφου.

—Ἡ εἰκὼν εἶναι θαυμασία—μόνον ἓνα, ἀγαπητὴ κύριε καθήγητά—πρέπει νὰ σὰς ὀδηγήσω πὺς βάφουν τὰ χεῖλη... δὲν τὸ ξεύρεται φαίνεται τόσο καλά...

—Οἱ νόμοι τοῦ συζύγου

Ἡ μία.—Ὁ σύζυγός μου ἔλεγε χθὲς εἰς τὸν ἄνδρα μου, ὅτι ὁ λόγος του στὸ σπῆμα εἶναι νόμος.

Ἡ ἄλλη.—Μάλιστα ἕνας ἀπὸ τοὺς νόμους ποὺ δὲν τίθενται ποτὲ ἐν ἰσχύει!

—Ἀσφάλεια

Ὁ μοτοσυκλετιστὰς πρὸς τὸν κλητῆρα.

—Μήπως ξεύρετε νὰ πηγαίνετε με μοτοσυκλέττες;

—Δυστυχῶς ὄχι.

—Τότε σὰς ἀναθεώ τὴν φύλαξιν τῆς μοτοσυκλέττας μου.

—Ελεημοσύνη

Ἐνας πτωχὸς παρουσιάζεται εἰς τὴν χθρὴν Σεβροποποπούλου.

—Δινοῦμαι φοβερά διὰ τὴν δυστυχίαν σου, φίλε μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω καὶ ἐγὼ χρήματα, ἀλλὰ στάσου, ἴσως σοὺ πηγαίνει ἡ μασέλλα τοῦ μακαριότη!

—Υπὸ τὸν ἑνκαστρὸν οὐρανὸν

—Γνωρίζετε τὰ ὄνματα τῶν ἀστέρων, δεσποινίς;

—Βεβαίωτατα. Πόλα Νέγρον, Γαρέτα Γκάριπο, Δολορὲς ντελ Ρίο, Μία Μάι.

Στὸ μεταξὺ μᾶς σκηπῆς τῆς κυρίας μετὰ τὴν ὑπερόπτην.

—Γι' αὐτὸ ἐφύγατε λοιπὸν ἀπὸ τὸ σπῆμα ποὺ εἰσάσθε πρὶν...

—Δὲν μποροῦσα νὰ ξεύρω ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θάβρισκα χειρότερα.

—Στοιχηματίζω, δεσποινίς, ὅτι θὰ πῶρετε τὸν πρῶτον βλάκα ποὺ θὰ σὰς τύχῃ μαρτυρία σας.

—Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐπερήμενα μὴ τὸσον ἀφηνερίᾳ αἰτήσι γάμου.

—Πατέρα, πὺς ξεύρον ἡ μαϊμούδες ὅτι ἔχουν αὐτὲς τὸ θῆμα;

—Δὲν τὸ ξεύρουν καθόλου.

—Καλύτερα, γιατί ἄλλοιως θὰ φοροῦσαν ἀπὸ τὴ λῆπν τους.

—Αὐτὸ τὸ ὄφρασμα σ' ἔνα ἄλλο κατάστημα τὸ βότκα φθηνότερο.

—Τότε θὰ ἦταν περὶ μεγάλο.

—Τὸ ὄφρασμα;

—Ὁχι, τὸ κατάστημα.

—Σκεφθῆτε, κύριε, πόσα εἰσεργετήματα θὰ ἔχετε ἀν' ἀσφαλίσετε τὴν ζωὴ σας στὴν ἐταιρεία μας; Στάξτε σημεῖρα ἓνα χεῖρ, πῆρετε δέκα χιλιάδες, στάξτε ἀπὸ ἓνα πόδι καὶ πῆρετε ἄλλες δέκα. Καὶ ἂν καταφέρεστε νὰ σκοτωθῆτε, γινώσαστε ἀμέσως πλούσιος!

—Τοῦ πηγαίνοντος καλὰ τὰ ματογυῖα τοῦ μικροῦ ποὺ ἀγοράσατε παρὶξία;

—Θαυμάσια. Εἶνε φίλος τὸσον ἡσυχῶς, πὺς τὸς ἔβγαλε τὰ κορτάκια καὶ νὰ μὴ τὸ σπῆ.

—Οἱ πένοι τῆς λογικῆς.

Ἡ αἰλή πρὸς τὴν αἰλήν:

—Χθὲς πῆγα στὸν ὁδοντοίατρο καὶ ἔβγαλε τὸ δόντι.

—Σὲ πονεῖ λοιπὸν ἀκόμα;

—Δὲν μπορῶ νὰ ξεύρω, τὸ πῶς ἔχει.

(Γράφεται ἐπὶ τῇ βάσει πολυτίμων ἀπομνημενευμάτων πασιγνώστου κύλικου)

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Δ'

5ον

Ὁ δυστυχὴς Μ. ὅταν ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν ἀντέληφεν εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα περὶ τινος ἐπρόκειτο.

Ἐπαράδη, ὄχιλας δὲν τὴν ἐδιάβασε, τὴν ἐστομάκωσε μετὰ νευρικότητα μέσα στὴ φούχτα του καὶ πρὸς στιγμὴν ἀπεφάσισε καὶ νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ.

Ἀλλὰ τὴν πρῶτην ὁρμὴν τῆς ἀγανακτικῆς, καὶ τῆς ὀργῆς ἀνεχαίτισεν αἰφνιδίως ὁ πειρασμός. Τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὴν ἐδάγκωσε ἀπὸτομα μετὰ ὁρμὴν σὺν ὀχιά δηλητηριώδους ὁ φοβερὸς πειρασμός τῆς ἀμφιβολίας.

Ἐμεινε κάμποσες στιγμὲς μετὰ σφιχτὰ κλεισμένη τὴν ἐπιστολὴν μέσα στὴ φούχτα του καὶ ἀντὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν πρῶτην του ἀπόφασιν, μετενόησε, ἐκυριεύθη σιγὰ σιγὰ ὁ λοσχρὸς ἀπὸ τὸν πειρασμό, ἀνοίξε τὸ ταλακωμένο γράμμα καὶ ἀρχισε νὰ τὸ διαβάξῃ.

Μὲ ὅλην τὴν ζυδαίότητα καὶ τὴν ὀρότητα τοῦ τοῦ γράμμα ἐκεῖνο εἶχε κλεισμένο μέσα τὸ Σατανά.

Ὁ ἐφιέλτης τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ἀμφιβολίας ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν του. Κατὰ βάθος ἄρχισε νὰ συζητῇ τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὰς ἱπονοίας αἰ ὁποῖαι ἐπανήρχοντο εἰς τὴν ψυχὴν του ἐναντίον τῆς γυναικὸς του, ἀλλ' ὁ ἐφιέλτης τὸν ἐπέβη καὶ ὅσο ζήτοῦσε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἀσφυξίαν τῆς πειστικῆς ἀγωνίας, τὸσον ἐχειροτέρευε μέσα του μίᾳ ἀκατανόητος ἐπιθυμία νὰ μορσῇ νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ γυναικα του ἦτο ἔνοχος ἢ ὄχι.

Ἡ συμβουλὴ ποὺ τὸν ἔδινε τὸ σατανικὸ ἐκεῖνο γράμμα νὰ στήσῃ τὴν συνηθισμένην παγίδα τοῦ ταξιδιού, τοῦ ἤρσανε περισσότερον τὸν πειρασμό τῆς ψυχῆς του.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα κατόρθωσε νὰ ψυχραμῇ, ἢ μάλλον ἐπίστευσεν ὅτι συνέλαβε μίαν ψύχραιμον ἀπόφασιν.

Τὴν ἀπόφασιν νὰ στήσῃ στὴ γυναικα του τὴν παγίδα τοῦ ταξιδιού.

Ἀν ἦτο ἔνοχος ἡ γυναικα θὰ ἐπέβητο περὶ τῆς ἐνοχῆς τῆς καὶ εἶσι ὅλα θὰ ἐτελείωναν. Ὅθ τὴν ἐχάρηζε καὶ θὰ ἀπεμάκρυνε τὸν ὄνον καὶ τὴν κατασχόντην, ἀν ἦτο ἄθῳθὰ θὰ ἦτοιστο μυστικὰ μέσα στὴν ψυχὴν του αὐτοῦ καὶ μόνον τὴν συντηρῇ καὶ μετὰμείλει.

Τότε θὰ τὴν ἀγαποῦσε περισσότερον καὶ θὰ τῆς ἀφοσιούτο μετὰ ἡλικιὴν λατρείαν μετὰ τὸ θάνατόν του.

Αὐτὰ δὲν ἦσαν σκέψεις ἦσαν ἀποφάσεις καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Μ. ὅταν ἐλάμβανε ἀποφάσεις τὰς ἐξέτελει χωρὶς δισταγμὸν καὶ χωρὶς μετameλείαν.

Τρεῖς ἡμέρας ἔπειτα ἀπὸ τὸν χορὸ καὶ τὴν ἐπομένην τῆς κακοῦργου ἐπιστολῆς ὁ Μ. ἀνεκοίνωσε εἰς τὴν γυναικα του ὅτι τὸ δρᾶν θὰ ἔφενε γιὰ τὴν Σύρον.

—Ὅθ φύγω ἀπὸφν, τῆς εἶπε, καὶ θὰ ἐπανέλθω μετὰ δύο ἡμέρας.

Τὸ ἀντιόπλιον διὰ τὴν Σύρον ἐφευγε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ περὶπου ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.

Καμμία ὑπόνοια δὲν διήλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς Λουκίας διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ταξιδιού τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἐπίστεψεν ἡλικιὴν ὅτι ἔφενε διὰ τὴν Σύρον.

Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος εἰπατριδὴς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ὁποίου ἐθαίρεν ἡλικιὴν κόλασις κάθε ἄλλο παρὰ ἀπεμακρύνθη τοῦ Πειραιώς.

Οἱ θεῶλοι τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης ἐπέμενον εἰς μίαν περιπέτειαν ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσαν.

Ὁ Μ. εἶχε πολλοὺς γνωστοὺς εἰς τὸν Πειραιᾶ ἰδίως ψαράδες καὶ θαλασσοφύλακες, οἱ ὁποῖοι κατήγοντο ἀπὸ τὸ νησί του, τὸν ἐγνώριζαν, τὸν ἐσέβοντο καὶ στὶς δύσκολας περιστάσεις κατέφευγον ὑπὸ τὴν προστασίαν του.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν ἐμπιστοσύνην ὁ Μ. ὀνομάζετο Παῦλος καὶ εἶχεν ἐξελιχθῇ ἀπὸ φτωχόπαιδο εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς νοικοκυρῆδες θαλασσοφύλακες τοῦ Τζελέπυ.

Ἐν εἶχε δὲ μόνον δικές του δύο τρεῖς ἐπι-

σκληρὲς καὶ πρὸ τραγικῆς ἀγωνίας ἀνοίχτηκε πρὸς τὴν Λευκοκουντάλα.

Ἐλαφρὸ πρῶινδ ἀγέρι ἐρχότανε στρωτὸ ἀπὸ τὴν στεριά.

Ὁ Μ. ἤξερε καλὰ τοὺς ἀγέριδες τοῦ Ἀπριλίου καὶ τὰ γυρίσματα τοὺς στὴς θαλάσσης καὶ τοὺς ὅρους τοῦ Σαρωνικοῦ.

Ἡ ἡμέρα ἦταν ἡσυχη καὶ ἡλιόλουστη.

Ὁ οὐρανὸς κατακάθαρος καὶ πομπῆς δὲν ξεπερῶσε σὺν ὀρόνιζοντα σύννεφο γιὰ νὰ δεῖξῃ τὸν ἐρχομὸ ὀρμητικῶ ἀνέμου.

Ἀν πῆγαινε εἶσι ὁ καιρὸς ὡς τὸ μεσημέρι, καὶ ἀργότερα κάνα δυὸ ὥρες ἀκόμα ὁ

Μ. ἦταν βέβαιος πὺς τὸ στεργιανὸ ἀγέρι θὰ κρατοῦσε ἀπάνω κάτω ἴσως εἰς ἑνδεκα ἐνδεκάμισον. Ἐπειτα θάκοθε ἴσως μισὴ ὥρα καὶ θάπερνε μπάτης ποὺ σιγὰ σιγὰ θὰ φορτοῦρε ὑστερὰ ἀπὸ μίᾳ ἕως δύο ὥρες μετὰ τὸ μεσημέρι.

μανάκι της Καστέλλας ξεπρόβαλε ένα ψιλό πανί.

Ο άτυχής εκείνος υπατριδής τὸ γνώρισε αμέσως.

Με τὰ μάτια προσηλωμένα ἀπάνω στὸ ψηλὸ πανί καὶ μὲ τὴν ἀγωνία ποὺ ἄρχισε τώρα ἄγρια νὰ δαγκάνη τὴν καρδιά του, ἄλλαξε ρότα, ἔφερε τὸ τιμόνι πλάι, ἔλυσε τὴ σκότα, πήρε καλὰ τὸν ἀέρα κατὰπαντα καὶ φάνηκε πὼς πήγαινε νὰ συναντηθῇ μὲ τὸ κότερο του ποὺ τὸ γνώρισε καλὰ στὸ ἀνοιγμα ποὺ ἔδειχνε μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ Γαῖδουρονήσι.

Δὲν θὰ πέρασε οὔτε μιὰ ὥρα καὶ τὸ κότερο μὲ τὴν ψαρδόβαρκα συναπαντήθηκαν ἴσαμε ἐκατὸ μέτρα μὲ ἀντίθετη κατεύθυνσι στὰ θαθεῖα νερά καὶ ἕνα ἐνάμισι μίλι ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸ ἀκρωτήρι τοῦ Φαλήρου ὅπου ἦταν ἡ ξυλοπαράγκα τοῦ Πρινοπούλου.

Ὅπως ἦταν ντυμένος ὁ Μ. δὲν μπορούσε νὰ τὸν γνωρίσῃ ἐνῶκα κανένας. Ἐπειτα εἶχε κοιμηθεῖ τὴν πατατούκα του κατὰστῆβα, εἶχε σηκώσει τὸν γιακά καὶ εἶχε κατεβάσει ἕνα μεγάλο κοῦκο ποὺ φορούσε ὡς τ' αὐτιά του.

Ἐτοί ἐκυρθε τὸ πρόσωπό του καὶ μόνο τὰ μάτια του ἦταν ἐλεύθερα, μάτια ἄγρια καὶ βλοσυρά, κάτω ἀπὸ τὸν γείσο τοῦ κοῦκου.

Στὸ συναπάντημα ὁ Μ. εἶδε καλὰ.

Ἐγνώρισε τοὺς δύο ἀνθρώπους ποὺ ἦσαν μόνοι στὸ κότερον.

Ὁ ἕνας ἦταν ἡ γυναῖκα του, ντυμένη σὰν ναυτάκι μὲ τὸ κοστοῦμι ποὺ ἤξερε τόσο καλὰ, ὁ ἄλλος ἦταν ὁ μικρὸς Κρανιδιώτης μοῦτσος.

Τὴν γυναῖκα του δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τὴν γνωρίσῃ ἀμέσως γιατί δὲ φορούσε κοῦκο, εἶχε τὸ κεφάλι της ἐλεύθερο καὶ ἄφηνε τὰ μαλλιά της νὰ ἀνεμίζουν στὸ δροσερὸν ἀέρι, καὶ μὲ κλειστὰ μάτια φαινότανε πὼς ἄφηνε τὸν ἑαυτὸ της νὰ χαϊδεύεται ἀπὸ τὶς ριπὲς καὶ τὴν ψυχὴ της νὰ λιχνίζεται σὲ πόθους καὶ σὲ μυστικὲς συγκινήσεις.

Ἐκείνοι δὲν τὸν προσέξαν διόλου.

Τὸ κότερο ἔφηνε στρωτά.

Ὁ μοῦτσος καθότανε στὸ τιμόνι καὶ ἡ Λουκία μισοεπαλωμένη στὴ κουπαστὴ εἶχε ἀπλώσει νοηλὸς τὸ χέρι της καὶ κρατοῦσε ἀνάλαφρα τὸ σχοινί τοῦ πανιοῦ.

Τὸ συναπάντημα δὲν κράτησε οὔτε τρία τέσσερα λεπτά, ὅπως ἔφηναν γοργὰ καὶ τὸ ἀγέρι τώρα δυνάμεινε γιατί εἶχε καμάρει ἡ στεργιά καὶ ξεμπονάρειζε ξωπρὸς ὁ μπᾶτης ἀπὸ τὰ θαθεῖα νερά τοῦ πελάγους.

Ὁ Μ. ἄφησε ἀκόμα πέντε λεπτά τὴν ἴδια ρότα ποὺ εἶχε πρὸς τὴν Καστέλλα, ἔπειτα κοντρατάρισε στὸ μπᾶτη, τὸν πήρε δεξιά καὶ ἀνοίχτηκε πάλι πρὸς τὸ πέλαγος σὰν νὰ βαλε ρότα στὸν Σαῖν Ζόρζ.

Μπροστὰ του καὶ ἀριστερὰ τὸ κότερο φαίνονταν πὼς εἶχε γραμμὴ κατὰ τὸ Γαῖδουρονήσι, ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ εἶδε νὰ λοξεύῃ ἥσυχα, ἥσυχα, νὰ διαγράφῃ μιὰ ἀνάλαφρη μεγάλῃ δόλτα καὶ νὰ βάξῃ πλώρη γιὰ τὸ ἀκρωτήρι τοῦ Ἁγίου Κοσμά.

Ὁ Μ. ἀνοίχτηκε ἴσαμε δυὸ μίλια θαθεῖα ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι καὶ ὅταν εἶδε πὼς τὸ κότερο μάζεψε τὸ πανί ἔστριψε τὴν ψαρδόβαρκα ὑπὲρνεμα, τὴν ἄφησε ἔρμαιο γιὰ λίγη ὥρα καὶ μὲ τὰ γυαλιὰ παρηκολούθησε τὸ ἄραγμα τοῦ κότερου.

Διέκρινε καλὰ.

Ἡ Λουκία θύγκη μόνη ἀπὸ τὸ κότερον τὴν εἶδε νὰ πρὶν ἀπάνω στὸς θράχους καὶ ἔπειτα νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ μιὰ πτυχὴ ἐνὸς λόφου μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὸν πύργον τοῦ Χασάνι.

Ὁ Μ. δὲν ἔχασε καιρὸ.

Μάζεψε τὴ σκότα καὶ καθὼς ἦταν γερός ναυτικὸς σκαρφάλωσε ἀπάνω στὸ κατάρτι, θηλυκώθηκε καλὰ μὲ τὰ πόδια του καὶ ἀπὸ

τὸ ὕψος ἐκεῖνο κατῶρθωσε μὲ τὰ ναυτικὰ γυαλιὰ νὰ διακρίνῃ καθαρὰ τὸν πύργον τοῦ Χασάνι καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς εἶδε τὴν Λουκίαν νὰ μπαίνει ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα καὶ νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχο.

Δὲν ἔμεινε πλέον στὴν ψυχὴ του κανένας δισταγμὸς καὶ καμμιά ἀμφιβολία.

Ἐμεινε ἀρηρημένος ἐπάνω στὸ κατάρτι ἀρκετὴ ὥρα. Στὸ νοῦ του τριγύριζαν σκέψεις κακές. Σκέψεις τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀπογνώσεως καὶ τοῦ πόθου τῆς ἐκδικήσεως, σκέψεις ποὺ περνᾶνε σὰν ὀρμητικὲς πνοὲς ἀνέμου ποὺ διώχνουνε τὰ μαῦρα σύννεφα τὰ ἀτελείωτα καὶ σπρώχνουν τὸν ἄνθρωπο στὴν τυφλὴ καὶ ἀλόγιστη μανία τῆς καταστροφῆς.

Ὁ ἀέρας δυνάμωνε καὶ ἡ ψαρδόβαρκα μὲ τὸ μαζεμένο πανί ἀκυβέρνητη εἶχε μείνει ἔρμαιο στὸ πελαγίσιο ἀγέρι καὶ στὰ κύματα ποὺ σιγὰ-σιγὰ τὴν ἔσπρωχναν πρὸς τὸ ἀκρωτήρι.

Ἀπὸ τὴν ψυχὴ του πέρασε αἰφνίδια μιὰ ἀπόφαση. Νὰ πᾶι στὸ μικρὸ ὄρμι ποῦχε ἀγκυροβολήσει τὸ κότερο νὰ ἀρπάξῃ τὸ μικρὸ μοῦτσο νὰ τὸν δέσῃ νὰ τὸν φιμώσῃ καὶ νὰ τὸν εἴξῃ στὸ ἀμπάρι καὶ νὰ περιμείνῃ ἐκεῖ.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μὲ τὴν εἰσοδο στὴ σάλλα τοῦ περσούτου μιὰ διπλώθηκε μὲ νάκι στὸ λαμὸ τοῦ σεραφινά...

Ποιὸς τὴν ἔριξε, γυρίζει νὰ κυττάξῃ, καὶ εἶδε μιὰ μικρὴ, ντυμένη στὸ μετὰξι κομποτίνα...

Πλάι βρέθηκαν σὲ λίγο καθισμένοι, γνωριστὶκα ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει στὰ σεράκια...

Στὴν ἀρχὴ τῆς εἰσε καίεντο λίγους στίχους καὶ κατόπιν λαλοῦντο στοὺς ἴχους τοῦ «Πλεγκάριου»...

Τὸν περσούτο τὸν χλωμό, τὸν λυπημένο, ἡ μικρὴ βόηκε ἀρκετὰ χωρτικωμένο, καὶ γελοῦσε...

Κι' ὁ περσούτος — ἀποκαρπνιστικὴ ρουτίνα — εἶχε νοῦσι πὼς τρελλὰ τὴν κολοῦντα ἀγαποῦσε...

Τῆς ἔμεινε γι' ἀγάπη, γιὰ τ' ἀστερία, τῆς ἔφιλησε γιὰ τ' ἀδὰ τῆς χέρια, καὶ εἶπε: «Καίεντο... πὼς κοντὰ σ' αὐτὴν τὴν εὐτυχία βόηκε... Ἐάφνου μέσ' στὴ σάλλα ἕως ὥρας μετῆκε Ἀρλεκίνος...

Τὸν κυττάζει αὐτὴ καὶ τοῦ χαμογελάει, καὶ γοργὰ — γοργὰ ἐγλύστρησε ἀπ' τὸ πλάι τοῦ περσούτου...

Βιαστικὰ τὸν Ἀρλεκίνο πλησιάζει, καὶ ἀπ' τὴ σάλλα ἐκείνη χάνεται μὲ νάκι στὸ πλεύρο του...

Κι' ὁ περσούτος, ὁ χλωμός, ὁ λυπημένος, σ' ἐνὸς μίλε τὴν ἄσκη τὴν καθισμένος σιγαλίνει...

Τ' ὄνειρό του τὸ γλυκὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὸν παρότρυνε μὲ καίτοι Ἀρλεκίνο...

Μιὰ μικροῦλα κομποτίνα ποὺ σκορπάζει χιλιὸς δροῦς, δίχως ὅμως ν' ἀγαπάει, πέρα τρέχει...

Κι' ὁ περσούτος μὲ τὸ μοῦτρο τὸ κλαμμένο ποὺ θρηνηεῖ κάποιο γλυκὸ ὄνειρο χαμένο, κατὰ τρέχει...

ΧΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

τὴν ἐπιστροφή τῆς ἀπίστου γυναῖκας τοῦ ποὺ τόσο τὴν ἐλάτρευε καὶ τῆς ἦταν ἀρτισωμένος.

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ κατάρτι σήκωσε τὸ πανί, πήρε τὸ τιμόνι καὶ ἔβαλε πλώρη κατὰ τὸν Ἅγιο Κοσμᾶ.

Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λίγο μετάνοισε, ἔγυρισε πάλι πρὸς τὸ πέλαγος. Ἐκανε κάποιες βόλτες στ' ἀνοικτὰ καὶ ἔπειτα γύρισε πρὸς τὴν ἀκτὴ, διάλεξε μιὰ ἀπόμειρη ἀμμουδιά, ἔφερε τὸ ψαροκάικο σιγὰ σιγὰ, κατέβασε τὸ πανί καὶ τὸ κάθισε ἀνάλαφρα λίγην μὲ τὴν πλώρη.

Ἐπῆλθε ἔξω στὸ νερὸ, ἀνέθηκε μιὰ μικρὴ ἀνηφοριὰ καὶ ἔμεινε κατασκοπεῖν τὴν πόρτα τοῦ πύργου τοῦ Χασάνι διὰ νὰ ἴδῃ πότε θάφηνε γιὰ Λουκία.

Εἶχε τὴν τραγικὴ ὑπομονὴ νὰ περιμείνῃ ὁλόκληρες ὥρες.

Μόλις τὸ ἀπόγευμα κατὰ τὰς πέντε, ποὺ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνῃ, ἄλλος καὶ ἕκαστος ὁ Μ. καπνίζον ἐπὶ ὁλόκληρες ὥρες τὰ παγάκια τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ πικρία καὶ ἀπόγνωση, εἶδε πάλιν τὴν ἐρωμένη τοῦ Βασιλέως νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν περιβολὸν τοῦ μικροῦ πύργου κατὰμονη καὶ νὰ κατευθύνεται γοργὴ πρὸς τοὺς θράχους πίσω ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦτο ἀγκυροβολημένη τὸ κότερο...

Μία πάλιν τότε τραγικὴ ἐγινε στὴν ψυχὴ του. Μερικὲς στιγμὲς ἤθελε νὰ ὀρμηθῇ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔφηνε ἡ γυναῖκα του, ἀλλὰ πάλιν συνεκρατίετο καὶ πάλιν ὑπέκρινε εἰς ἀκούσια σκιρτήματα.

Ἡ Λουκία ἔφθασε εἰς τὸ κότερο, ἔπῃρσε γοργὴ στὴν κουπαστὴ του, ἔλυσε τὸ πηνήσιο ποὺ ἦταν δεμένο ἀπὸ κάποιο θράσι, σήκωσε μαζί μὲ τὸν μικρὸν μοῦτσο τὴν ἀγκυρά ἀπὸ τὴν πλώρη, ἀπόλυσε τὸ πανί καὶ σὲ λίγες στιγμὲς τὸ κότερο γλύστρησε ἐκφρὰ στὰ ἀνοικτὰ νερά.

Νυχτώνοντας ὁ Μ. ξαναγύρισε μόνος τοῦ στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς. Τὸ ἴδιο ὄρα κοιμήθηκε στοὺς ἀφοσιωμένους τοῦ θαλάσσιου καὶ μόλις τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ ἀπόγευμα συνρουπιδόνοντας ἔπῃρσε στὸ σπίτι του τὴν Καστέλλα.

Βρήκε τὴν Λουκία μόνη τῆς καὶ τὴν εἶδε νὰ τὸν ὑποδέχεται μὲ χαρωπὴ ἐκπαλὶ — Δὲ σὲ περιμένα τόσο γρήγορα, τοῦ πέν.

—Καὶ γὰρ δὲν φανταζόμουν πὼς θὰ ἐρῶστούσα, τῆς εἶπε καίεντος.

Ἡ Λουκία τὸν κυττάζε τότε προσεκτικὰ καὶ εἶδε ὅτι πράγματι ἦτο καταβεβλημένος ὠχρὸς καὶ ἀγρυπνός. Τὴν ἐβεβαίωσε πὼς εἶχε ἀρρωστήσει τὸ ἴδιο ὄρα ποὺ ἔφηνε ἄλλ' ἤναγκάσθη νὰ τελειώσῃ ὅσο μπορούσε γρήγορα τὴ δουλιὰ του, καὶ προκειμένου νὰ κρεβατωθῇ σὲ ἔξνο μέρος προσεπάθησε ἔτσι καὶ ὑποφύροντας νὰ γυρίσῃ σπίτι του.

Ἀληθινὰ ὁ Μ. ἦτο ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος. Εἶχε νὰ κοιμηθῇ δύο μερόνυχτα. Ἡ τραγικὴ ἀγωνία ποὺ σπάρει τὴν ψυχὴ του εἶχε ἀποτυπώσει στὸ πρόσωπό του, μιὰ στεγνὴ ἐκφραση, προσπαθοῦσε νὰ μειδιά καὶ νὰ εἶνε γελαστός διὰ νὰ μὴ δώσῃ καμμιά ἐπίνοια στὴν γυναῖκα του. Μέσα στὸ νοῦ του γύριζε ἕνα τραγικὸ σκῆδιο, μιὰ ἀπόφασις ἀπογνώσεως τῆς ὁποίας τώρα συνεζήτει ἀπορρήτως μέσα στὰ μαῦρα σύννεφα τῆς μανίας τῆς ἐκδικήσεως τὴν κάθε λεπτομέρεια.

Α.

Εἰς τὸ προσέχεσθαι ἢ συνέχεσθαι τῆς τραγικῆς περιπέτειας.

Ο Κ. ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ ΩΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπαθὴ ἀπέτυχε γὰρ ὁργανωθῇ ἀντεπιθεῖν ὁ Κ. Ἐπιμενίδης ἐν Παρισησιν, ἐξεδιήθη τοῦ κοινοπραξίου ὡς μικροαστός! Τὸ κατηγορητήριον τοῦ κοινοπραξίου λέγει ἐπὶ λέξει: «Κεφαλαιώσης μικροαστός». Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ κοινοπραξίος ἔχει ἰδιαιτέρην ἀπεχθίαν μὲ πὼς Κεφαλαιώσης, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν τάσιν νὰ πείρουν τὴν ἰδέαν γὰρ ἐμπορευμάτων καὶ τὸν κοινοπραξίον ὡς φιλαναγνιστικόν. Ὅπως ἦτο φυσικὸν γὰρ ἕνα ἄνθρωπον δράσεως, ὅπως ὁ Κ. Ἐπιμενίδης, μετεπηρέσθη εἰς τὸ ἀντίθετον στρατεύμα.

Κατὰ τὴν θεωρίαν ἐνὸς κάποιου Μάρξ, ὅστις τελευτήσας ἀπύργαγε καὶ κάποιον ταπεινὸν ἐν Ἡερλίῳ (Σ. Σ. τὸ ἄλλοθις εἶπε ὅτι ὁ καταρτισμένος αὐτός Μάρξ ἀπύργαγε μίαν εὐεῖαν ταμὴν ἐξ ἑωστος), καὶ περὶ ποῦ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει ὁ Κ. Ἐπιμενίδης, ἡ κοινοπραξία ὁργανώσας τὴν κοινωνίαν θὰ ἦτο τὸ ἀναγκαῖον ἐκπολιτιστικὸν τῆς μεγαλοκαπιταλιστικῆς ὁργανώσεως, τὸν τράστ, τὸν ἀνονήμον ἐταιρείαν, τὸν συνδικάτιον, τὸν κοστέρον. Παρετήρησεν ὅμως ὁ Κ. Ἐπιμενίδης ὅτι τὸ ἡλικιὸν Κράτος, μακρὰν τοῦ νὰ ἐμφανίζετα ὡς κράτος ἀστικής τάξεως, ἦτο κράτος τὸν διαπύρρον, τὸν δικαστικόν, τὸν εἰσπρακτικόν καὶ τὸν χοροφυλάκον. Ὡς ἐκ τούτου ἀπεφάσισε νὰ ὁργανώσῃ καπιταλιστικῶς τὴν ἐθνικὴν παραγωγὴν εἰς ἕνα κοστέρον μεγάλου στυλ, διὰ νὰ κατέλθῃ ἔπειτα εἰς τὴν πολιτικὴν.

Περίεσε ὅμως εἰς ἀντίθετον πρὸς μερικὰς ἱστορικὰς ἀντιγραφὰς τοῦ πελενταίου παροῦ καὶ τὸν γλυκὸν νεοῦ, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἐπαναστάσις τὸν ἀστικόν ἐγίνεν ἐν Ἑλλάδι κατ' ἄλλους μὲν τὸ 1821, κατ' ἄλλους ἐπὶ Νταβέλη, κατ' ἄλλους τὸ 1909, ὅποτε ἐπιμενίδης ὁ ἀνδρὸς τὸν ἀστικόν, τῆς νεοροβραμένης φασιστικῆς καὶ ἡ καταστάσεως τῆς βασιλικῆς Φιλοσοφίας κατ' ἄλλους τὸ 1922. Ἐνὰς ἄλλος ἱστορικὸς ἰσχυρίζεται ὅτι ἔγινε ἐκπολιτιστικὴ ἡ Ἀθῆνα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀλλοεξουσιαστικῆς, ὅποτε συμμορία ληστών ἤλθε νὰ καταλάβῃ τὴν Ἑθνηκὴν Τράπεζαν καὶ ν' ἀναγῇ τὰ ταμεῖα ὅπως ὁ προμηθεὺς Μάρξ. Ἀλλ' ὁ Κ. Ἐπιμενίδης ἔφηνε ὅτι δὲν ἐπείραζεν ἂν ἐγίνετο καὶ ἄλλην μίαν φορὰν ἡ ἐπαναστάσις τὸν ἀστικόν. Ἀρξάμενος ὁ Κ. Ἐπιμενίδης τὰς ἐκπαιδεύσεις τοῦ πρὸς τοὺς μεγαλοκαπιταλιστικούς.

Αἱ ἐκπαιδεύσεις τοῦ Κ. Ἐπιμενίδου εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἰδρυσιν τῆς κοινοπραξίας τὸν ἐθνικὸν βιομηχανικόν.

Κατὰ μίαν ἄλλην θεωρίαν, ποὺ εἶχεν ἀκούσει ὁ Κ. Ἐπιμενίδης, ἡ καπιταλιστικὴ ὁργάνωσις μποροῦσε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὰς συναγῆς πρὸς τὰ ἐθνικὰ προϊόντα βιομηχανίας. Αὐτὰ ἦσαν τὰ κάστανα, ὁ πασσατέματος, τὸ κοκορέσι, ἡ σταφίλα καὶ ὁ καπνός.

Τὸ ἔργον λοιπὸν ποὺ ἐπὶ ἕνα αἶμα καθιέρωσεν ἀνάλαβη τὸν διαμνηνὸν ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα τοῦ Κ. Ἐπιμενίδου γὰρ πραγματοποίησιν. Καθημερινῶς οἱ κεφαλαιώται συναθίζοντο διὰ νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸ Ἐπιμενίδην - Κοστέρον. Αἱ προσχωρήσεις διεδεχόντο ἡ μία τὴν ἄλλην γαργάλας. Ἡ προσχωρήσις τοῦ πρώτου τὸν στραγγαλιζήσαν καὶ τοῦ συνδικάτου τοῦ πασσατέματος καὶ τοῦ Καρτέλ τὸν φανογραφιστήσαν σημεῖο μίαν ἡμερομηνίαν δέξας σπουδαιότερον ἀπὸ τὴν μάχην τοῦ Κλάσι.

Ἀλλὰ τὸ τέρας καὶ τὸ ἔργον παντός ντελὴ φουέρε ρωμιοῦ εἶχε ὡς γνωστὸν ἡ πολιτικὴ.

Ἰδρυσεν λοιπὸν ὁ Κ. Ἐπιμενίδης καὶ τὸ κόμμα του μὲ τὰ ὑποκόμματα, σοσιαλιστικόν, μικροαστικόν, φασιστικόν, καπιταλιστικόν, ἐργατικόν, ἀγροτικόν καὶ δημοκρατικόν, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ μὲν παραστανόμενος.

Αἱ πρώται δοσοληφίαι τοῦ νέου κόμματος πρὸς τὸ κράτος προέβλεπον ἀπὸ διαφορὰν ἀντιλήψεων ὡς πρὸς τὸ ἐπιτήδευμα καὶ τὸν φρόνον τοῦ ἀνοήτου. Διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο τὸ κοστέρον τοῦ Κ. Ἐπιμενίδου ἐξακρατηρίσθη ὡς λαθρομετορὴ ἐπιχειρήσεως καὶ ἀπεστάλη δύναμις τῆς ὑπηρεσίας διώξεως τοῦ λαθρομετορῶν πρὸς ἔλεγχον τὸν ὑπὸ τὸ κοστέρον ἐπαχρήσεων.

Κατὰ τὴν σταθμὴν οἱ βανδαλισμοὶ οὗτοι τῆς ἱστορίας διεπράττοντο, ὁ Κ. Ἐπιμενίδης, καθιστάμενος εἰς τὴν γραφεῖα τοῦ κόμματος, συνέτασσε τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ ὡς ἑξῆς:

«Τὸ κόμμα ἡμῶν ἰδρύθη ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς

Αἱ πρώται προσχωρήσεις εἰς τὸ κοστέρον τοῦ Κ. Ἐπιμενίδου ἐστὶν βιομηχανία Κοινοπραξία τὸν ἐθνικὸν βιομηχανικόν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς «Κλαυδονόμος Μπάνκ». Μετοχικὸν κεφάλαιον: τὰ 30.000.000 γράμματα τοῦ καταστατικῆς. Ἐγυρήσεις: 6.000.000 χρυσὸς εἰς ράβδους κερασέας.

κόμμα ἀρχὸν καὶ θὰ ἀποθῇ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐν Ἑλλάδι. Ἡ πρώτη δυσχέρεια προέβλεπον ἐκ τούτου γεγονότος ὅτι οὔτε ἀστικοὶ ὑπάρχοντες ἐν Ἑλλάδι, ἐν πάσει ὁμοῦ περιπτώσει, ἐλήφθη πρόνοια ὥστε τὰ ὑποκόμματα τοῦ κόμματος συμπεριλάβουν καὶ τοὺς πάσης φύσεως ἀνευάρων πολιτάς, οἵτινες μὲ τὴν πᾶρξον τοῦ χρόνου ἢ ἀφορισμοῦ διὰ καπιταλιστικὴν σοβαιοσύνην ὅπως καὶ οἱ τοιοῦτοι τὸν γραφεῖον μας. Διὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ προσέλευσις τοῦ κοινού καὶ ἵνα ἀποκατασταθῇ ἡ χρηστικὴ διόκησις, τὸ κόμμα ἔχει ὑπὸ τὴν πᾶρξον τοῦ χρόνου ἢ ἀφορισμοῦ διὰ καπιταλιστικὴν σοβαιοσύνην ὅπως καὶ οἱ τοιοῦτοι τὸν γραφεῖον μας. Διὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ προσέλευσις τοῦ κοινού καὶ ἵνα ἀποκατασταθῇ ἡ χρηστικὴ διόκησις, τὸ κόμμα ἔχει ὑπὸ τὴν πᾶρξον τοῦ χρόνου ἢ ἀφορισμοῦ διὰ καπιταλιστικὴν σοβαιοσύνην ὅπως καὶ οἱ τοιοῦτοι τὸν γραφεῖον μας.

Τὴν σταθμὴν ἐκείνην, πρὶν προφάσιν νὰ τελειώσῃ ὁ Κ. Ἐπιμενίδης τὴν σύνταξιν τοῦ προγράμματος, εἰσέβαλον καταδικασμένοι ὑπὸ τὸν χοροφυλάκον καὶ διαμνηνὸν μέλους ἀποστασίας οἱ περὶ τοῦ Ἐπιμενίδου - Κοστέρον ἐπιχειρηματίαι.

—Θὰ μεταβῇ εἰς τὴν Βουλὴν νὰ ἐπαδῶσι διαμαρτυρίαν, θὰ κληθῶν δὲ τὴν πᾶρξον μας ἐν διαγῶνι!...

Καὶ αὐθάρει ὁ Κ. Ἐπιμενίδης κατήλθε τοῦ γραφεῖου τοῦ καὶ ἐπέβη ἐνὸς ταξί.

—Θὰ μὲ πᾶς τὴν Βουλὴν, εἶπεν εἰς τὸν σαρφέρε ὁργάνου.

Ὁ σαρφέρε ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ ὕψος τῆς κυ

ρίας εἰσοδὸς τῆς Βουλῆς ἠρώτησε:

—Εἰσθε βουλευτῆς, κύριε;

—Ὁχι, κύριε! ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὁ Κ. Ἐπιμενίδης.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ σαρφέρε ὠδήγησε τὸν Κ. Ἐπιμενίδην εἰς τὴν ὁπισθίαν εἰσοδὸν τῆς Βουλῆς, ὅπου εἶνε ἡ εἰσοδὸς τῶν θεωρητῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μιὰ παρὰ κλαζερ, στρατολογηθεῖσα ἀπὸ κάποιον βουλευτὴν διὰ νὰ χειροκροτήσῃ τὸν λόγον ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀπαγγεῖλῃ, ἀνέβαινε τῆς σκάλας πρὸς τὰ θεωρεῖα μὲ ἐπὶ κεφαλῇ ἕνα γυμναστικὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον οἱ λοιποὶ τῆς παρᾶς ἀπεκάλουν πρὸδρον. Ἐκκολούθησε λοιπὸν αὐτοὺς ὁ Κ. Ἐπιμενίδης εἰς τὸ λαϊκὸν θεωρεῖον, ἐκλαβὼν τὸν πρὸδρον αὐτὸν ὡς πρὸδρον τῆς Βουλῆς. Μόλις εἶχε καθίσθῃ καὶ εἰσῆλθεν ὁ κλητήρας τῆς Βουλῆς ἔκρουσε τὸ κουδούνι το

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΜΟΝΔΟΥΖΗ

9ον

— 'Αλλά γαλλικά παιδί μου Γαβριέλλα, μὰ ὅλο γαλλικά νὰ σὲ χαρῶ, μὲ σκλαβώνεις μὲ σόξεις, αὐτὰ τὰ πριγκιπόπουλα ξέρουν τὰ γαλλικά σὰν γνήσιοι Γάλλοι...

Ἐνῶ δὲ τὰ τοιμηρότερα γκαρσόνια ἄρχισαν νὰ ζυγόνουν μὲ σαμπάνιες στὴν αἴθουσα καὶ ἡ Γαβριέλλα ἦταν ἑτοιμὴ νὰ πεταχτῇ στὸ παλκοσένικο ἀπὸ τὶς κουίντες καὶ ν' ἀρχίσῃ τὸ τραγοῦδι, ὁ μπάρις Λιάς δὲν ἤθελε ἢ δὲν τολμοῦσε νὰ πάρῃ τὴ θέσι του στὴν ὀρχήστρα.

— 'Αν μὲ ξαναπροβολήσῃ, ἔλεγε.

--- Βρὲ ἀνότη καὶ ἂν σὲ ξαναπροβολήσῃ τί θὰ πάθῃς, στὸν ἀέρα θὰ ρίξῃ, τοῦλεγε ὁ Μανέας, νὰ παρακαλῇς νὰ σὲ πάρῃ καμμιὰ σφαῖρα ξόπετα, θὰ πληρωθῇς μὲ χρυσάφι, βρὲ ἡλίθιε καὶ θ' ἀσφαλίσῃς ὅλη σου τὴ ζωή.

Αἰφνιδίως ἐνῶ ὁ Μουρούζης διέτασσε τρία μαστέλα γιὰ νὰ ποτίσῃ σαμπάνια τὰ ἄλογα πετάχτηκε στὸ παλκοσένικο ἡ Γαβριέλλα.

Γελαστὴ χαριτωμένη τσαχπίνια καθὼς ἦτανε, φώναζε μὲ θάρρος.

— Ἐξέλαν... πρὸς... ἐκοντὲ μὲν σανσὸν.... ἐκοντὲ σὲ τρεῖς ἐντερεσάντ...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν ἄρχισε γαλλικά μὲ καθαρὰ ντιξιὸν τὸ τραγοῦδι τῆς τοῦς τρεῖς φύλλους.

Ὁ Μουρούζης ἔσκαζε στὰ γέλια, ἡ παρέα του ἐπίσης, ἡ Γαβριέλλα ἐθριάμβευε καὶ τὰ γκαρσόνια ἀνεθάρρουν καὶ μαζί μὲ τὴν Γαβριέλλα σὲ λίγο πῆραν θάρρος καὶ φάνηκαν καὶ ἡ Ὀλγα καὶ ἡ Μίνα.

Ὁ Μανέας δὲν ἄφησε νὰ βγοῦν καὶ ἄλλες σαντιζες, διότι αὐτὲς ἡ τρεῖς ἦτανε ἡ καλλιτερες.

— Φτάνει, φτάνει τρεῖς, ἔλεγε στὶς ἄλλες, γιὰ τὸ Θεὸ μὴ γίνῃ παρεξήγησις καὶ μὰς σκοτώσῃ ὁλος.

— Κλείστο, φώναξε ὁ Μουρούζης, κλείστο Μανέα καὶ πάρε τὰ κλειδιά.

Τὸ καφὲ σαντὰν ἔκλεισε, ἔμειναν μόνον τὰ γκαρσόνια ὁ Μανέας, οἱ τρεῖς ἀξιωματικοί, ἡ τρεῖς γυναῖκες καὶ τὰ τρία ἄλογα.

Μία τρελλὴ ἰδέα ἦρθε τότε στὸ Μουρούζη. Νὰ καθάρσῃ τὴν αἴθουσα ἀπὸ τραπέζια καὶ καρέκλες καὶ νὰ τὴν κἀν ἱπποδρόμιον μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ ἄλογα.

— Θεέ μου, ἐμφορμίζεν ὁ Μανέας θὰ ρέξουν τὸ πάτωμα, θὰ συμβῇ δυστύχημα.

Ἐπὶ οὖν οἱ οὐ μόνον ἡ σαντιζες ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλογα.

Στὶς σαντιζες ποὺ δὲν τολμοῦσαν καὶ νὰ μὴ πιοῦν ὁ Μουρούζης σεβρίζεε σαμπάνια ἀνακατωμένη μὲ κονιάκ.

Ἡ Γαβριέλλα ἄρχισε νὰ μεθᾷ πρώτῃ. Πέταξε τὸ γοβάκι τῆς καὶ τὴ φουστὰ τῆς καὶ πῆδου ἀπάνω σὲνα ἄλλογο.

— Ὁ, λά-λά, φώναξε, ὦ-λά-λά... ἂν ἀβάν γκαλδπ...

Ὁ Μουρούζης πῆδου ἀπὸ πίσω τῆς τὴν ἀγκάλασε καὶ σπυροῦνισε τὸ ἄλλογο.

— 'Ασασ... ἀφῆκε μιὰ κραυγὴ: Ἐμπρός τὸ ἱπποδρόμιον!

— Θεέ μου καὶ Ἰησοῦ Χριστὲ καὶ ἀει-

πάρθενος Μαρία θὰ συμβῇ δυστύχημα...

Οἱ ἄλλοι δύο συνάδελφοι τοῦ Μουρούζη τὸν ἐμμήθησαν ἀμέσως.

Ἡ Ὀλγα καὶ ἡ Μίνα ἤθελαν δὲν ἤθελαν ἔπρεπε νὰ καβαλλήσουν.

Τῆς ἄρπασαν στὰ μπράτσα τους καὶ τῆς ἀνέβησαν στὰ ἄλογα.

'Αλλ' ἡ Ὀλγα ἦτο κοντοπάουλη καὶ γλύστησε καθὼς δὲ τὴν ἄρπαξε ὁ Κ... νὰ τὴν

Μετέβησαν τὸ καφωδεῖον εἰς ἱπποδρόμιον.

σώση τις ἐσχίστηκε τὸ κορσὰ καὶ τὰ πλοῦσα στῆθι τῆς δὲν συνεκρατήθησαν.

— Ὁ, ὦ, ὦ, ἡλλάλαξαν ὅλοι.

Καὶ ἡ Ὀλγα ποὺ ἦταν καλὴ καὶ πρὸς ἐπίμετρον μεθυμένῃ ἐπέταξε καὶ τὸν κορσὲ τῆς καὶ ἔτσι μουσγυμνὴ καβάλλησε στὸ ἄλλογο.

— Ἡ μουσικὴ μὰς... μὰς, φώναξε ὁ Μουρούζης.

Θέλοντας μὴ θέλοντας οἱ μουσικοὶ ἄρχισαν νὰ παίζουν κακὴν κακῶς τὸ μὰς τοῦ Μπουλάνζε ποὺ ἦτανε τῆς μόδας.

Ἀπὸ τὴ μουσικὴ εἶχανε μείνει τρία μόνον ὄργανα, τὸ κλαρίνο τὸ φλάουτο καὶ ἡ κλαπαδόρα.

'Αλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐτραπήσαν κακὴν κακῶς εἰς φυγὴν.

Στὴν πρώτῃ βόλτᾳ τοῦ πρωτοτύπου ἐκείνου ἱπποδρόμιου ὁ Μουρούζης κρατῶν ἀγκλισμένη σφιχτὰ τὴ Γαβριέλλα ὤθησε μὲ τὸ γόνυ τὸ ἄλλογο τὸν ἐπάνω στοὺς μουσικούς.

Ὁ μπάρις Λιάς ἀφοσιωμένος στὴ κλαπαδόρα τοῦ εἶδεν αἰφνης τὸ κεφάλι ἐνὸς ἀλόγου ἀπάνω στὴν κλαπαδόρα τοῦ, ὡς εἶδος ψηλοκρεμιστά.

Τὸ παράδοξον ἐκεῖνο γλέντι ἄρχισε νὰ λαμβάνῃ ἐπικίνδυνον τροπὴν. Τὸ καφὲ σαντὰν εἶχε κλείσει, οἱ μουσικοὶ παρ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Μανέας εἶχον τραπῇ εἰς φυγὴν καὶ μόνος ποὺ εἶχε μείνει ἀπτόητος ἦτο

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις)

ὁ ἰδιορρυθμὸς ἰδιοκτῆτης του, μαζί μὲ δύο γκαρσόνια.

Ἡ ἀστυνομία εἶχεν εἰδοποιηθῇ διὰ τὰ συμβάντα εἰς τὸ καφωδεῖον καὶ ἠρκήσθη νὰ φρουρῇ τὴν τάξιν... ἂν' ἔξω.

Εἶχε τοποθετηθεῖ φρουρὸς εἰς τὴν πόρτα μὴ ἐπιτρέπουσα τὴν εἰσόδον εἰς κανέναν καὶ προσπαθοῦσα μὲ ἄλλους ἀστυνομικούς νὰ ἐπομακρύνῃ τὸν κόσμον τῶν περιέργων ἀπὸ τὴν ὁδὸν Προαστείου.

Ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην εἶχε συγκεντρωθῇ καὶ συνέρρουν οἱ ξενιτῆρες κατὰ ἑκατοντάδας. Ἡ διάδοσις ὅτι ὁ Μουρούζης μὲ τὴν παρέα του γλέντᾳ ἐφίππος μίαν στή σάλα τοῦ Μανέας, ἦτο ἀρκετὴ διὰ νὰ πρὸς καλὴν συρροὴν καὶ ἀπὸ τῆς πλέον μαζωγμένης συνοικίας τῆς πόλεως.

Ἡ αἴθουσα τοῦ Μανέας εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἱπποδρόμιον. Ἡ τρεῖς ἡρώιδες σαντιζες ποὺ εἶχαν μείνει μὲ τὴν παρέα τοῦ Μουρούζη πρὸς τὰ γερὰ εὗρισκαν ἐξαιρετικὴ ἀπόλαυσιν στοὺς ἐφίππους γύρους ποὺ τοὺς ἐδίδε τὴν ἰδέαν ἱπποδρομικῶν ἀγώνων.

'Αλλὰ μαζί μὲ τὶς σαντιζες καὶ τοὺς γλέντες ἔδειξαν σημεῖα μέθης καὶ τὰ ἄλογα

Κάποιο ἀπὸ τὰ γκαρσόνια ἔσπασε σὲνα μαστέλο δυὸ σαμπάνιες, ἀντὶ ἐξ ποὺ εἶχε διατάξει ὁ Μουρούζης καὶ συμπλήρωσε τῆς ἄλλες τέσσερες μὲ νερὸ, ἔτσι τὰ ἄλογα ἤρπασαν καὶ αὐτὰ στὸ κέντρο.

Μιὰ στιγμή ὁ Μουρούζης ἐπῆρε ἰδιαιτέρως τὸν Μανέα.

— Μανέα, τοῦ εἶπε, τὸ ξέρω καλὰ πῶς μ' ἀγαπᾷς καὶ εἶσαι φίλος μου.

— Δούλος σας ἀφοσιωμένος κύριε Πρίγκιπι, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Μανέας μὲ τὸν ἑαυτοῦ κόν τεμενά.

— Λοιπὸν θέλω μιὰ ἀπόδειξι.

— Ὅτι διατάζει ὁ κ. Γιωργάνης... ἀπάντησεν ὁ Μανέας, μὲ ἀνησυχίαν ὅμως γιατί δὲν ἤξερε τί μπορούσε νὰ τοῦ ζήτησῃ ὁ μέντορας ἐκεῖνος καὶ δυστυχῆς πρίγκιπι.

Ὁ Μουρούζης τοῦ ζήτησε τότε κατὰ ἐκείνην κτικόν.

Τοῦ ἐζήτησε τρία κουνουπίδια καὶ καμμιὰ δεκαριά πῆχες τοῦλι κόκκινο καὶ μπλε.

Ὁ Μανέας δὲν κατάλαβε οὔτε ἦταν δυνατό νὰ ἐννοήσῃ.

— Κουνουπίδια κύριε Γιωργάνη; θὰ ἀστεϊεύεταίς βεβαίως ἢ ἐξοχότης σας.

'Αλλ' ὁ Μουρούζης ἐπέμεινε καὶ τοῦ εἶπε καθαρὰ καὶ σταράτα.

— Ἡ τρία κουνουπίδια καὶ τῆς δέκα πῆχες τοῦλι ἢ φίλε μου Μανέα τὴ διαβήσῃ σου.

Ὁ δυστυχὴς Μανέας δὲν ἐγνώριζε μιὰ ἀπὸ τὶς ἀδυναμίες τοῦ Μουρούζη ἀπάνω σὲ μὴ θύσια του, νὰ προσφέρῃ δηλαδὴ στὶς σαντιζες ὡς εἶδος ἀνθοδέσμης κουνουπίδια ἢ καμμιὰ βολάχαρα τυλιγμένα σὲ πολυχρόμα τοῦλια.

Αὐτὸ ἤθελε νὰ κἀν καὶ τὸ θρόνον ἐκεῖνο γιὰ νὰ γελᾷ μὲ τὴ Γαβριέλλα, τὴ Μίνα καὶ τὴν Ὀλγα.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές

ΩΔΕΚΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΟΛΙΒΕΡ ΡΕΪΤΟΡ

ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

Ο ΑΞΙΟΤΙΜΟΣ Κ. ΛΕΝ ΟΥΪΤΛΟΝ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἐν ἰσχυρῇ ἀστυνομίᾳ εἰς τὸν κόσμον ποὺ νὰ ἡμπορεῖ νὰ ἐμπεδίσῃ ἕνα ἐνφυλὴ κακοποιὸν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του, ὅταν αὐτὸς καταστρέψῃ τὸ πρόγραμμα τῆς δράσεώς του προσεκτικὰ καὶ τὸ φέρε εἰς πέρας χωρὶς νὰ λοβωρῇσῃ—ἔγραφε κάποτε ὁ ἀξιότιμος κ. Λέν ΟυΪτλον εἰς ἕνα ἄρθρον του, ποὺ τοῦ ἐξήγησε πρὸς δημοσίευσιν ὁ «Ἡμερησίος Ἀμερικανὸς Τύπος».

Ὁ κ. Λέν ΟυΪτλον ἐγνώριζε πέντε γλώσσας εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ εἶχε φίλους καὶ συνεργούς εἰς δώδεκα τοὺς ἑκατοντάδας φιλικὰς. Καὶ αὐτὸς κάποτε διέτελεσεν ὑπὸ κράτησιν, ἀλλὰ ἡ ὑπόληψις του παρέμενεν ἀκλήρωτος, διότι καμμιὰ κατηγορία σαφὴς καὶ συγκεκριμένη δὲν τὸν ἐβόρνε ποτέ.

Τὸν συναντοῦσε κανεὶς εἰς τὸ ἀμερικανικὸ μπάρ τοῦ ξενοδοχείου «Κλάρκς» εἰς τὸ Παρίσι, ἢ εἰς τὸ ρεστοράν τοῦ Ἀρμονδύλλε. Πολλὰς φορές ἐπενοῦσε τὴν σαζὸν τῶν λουτρῶν εἰς τὸ Βισού ἢ τὸ Μπάνιεν-Μπάνιεν, καὶ ἔπαιζεν μερικὰ λασιόλουτρα εἰς τὴν Τσεχολοβακίαν ποὺ ἐπισκέπτετο τακτικὰτα. Ἦταν ἕνας ματαιόδοξος, ἀλλὰ κομφορταῖος κύριος καὶ ἐπρόσεχε πάντοτε, ὅπως ἡ φήμη του, ὡς ἱστορικὸς κύριος νὰ μὴν ἀμυνθῇ ποτέ.

Ἐὰν νὰ εἶναι κανεὶς τυχερὸς στὴν κλειδιά πρῶτα νὰ εἶνε συνάμα ψηλὸς καὶ ὡς. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ξέρῃ ποὺ εἰσέρχεται ὁ ὕψος κἀνδρὸς. Ὁ ἐνφυλὴ κακοποιὸς πρέπει νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ διαβάσῃ τὰς σκέψεις τοῦ ἀντιπάλου του. Δὲν ἄλλως τε ἀπαιτεῖ καὶ ἡ στρατηγικὴ. Ἡ ἐπιτυχία ἐξασφαλίζεται ὅταν ὁ κλέπτης συνδυάσῃ πᾶς ὀργανωτικὰς του δυνάμεις μὲ τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἐξυπηρετούμενην εὐκιρίαν των συντρόφων του.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς κ. Ὁρέιτορ εἶχε διαβάσει τὸ ἄρθρον αὐτὸ τοῦ ἀξιότιμου κ. Λέν ΟυΪτλον τὸς φορές ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ λέγειν πρὸς λέγειν. Εἶχε κἀν μὲ ἕνα ψαλίδι τὸ ἄρθρον εἰς τὴν μολὴ δημοσιεύθηκε, καὶ τὸ ἐκδόθηκε σ' ἕνα τετρακτὸ μαιητικῶν ἀποσπασμάτων γιὰ νὰ τὸ μᾶθῃ ἂν' ἔξω καὶ ἀνακατωτὰ μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ ὁ Λέν ΟυΪτλον θ' ἀρχίζε τις ἐπιχειρήσεις του στὴν Ἀγγλία.

«Πὲς στὸ φίλο σου—εἶχε πῇ ὁ Ὁρέιτορ σ' ἕνα γινώσκοντὸν μεγάλου ἀνδρός—ὅτι ἂν πατήσῃ ποτὲ τὸ ποδάρι του στὸ Λονδίνο, γιὰ δεκαπέντε χρόνια δὲν θὰ δώσῃ καμμιὰ συνέντευξιν...»

Μιὰ μέρα ὁ Λέν ξεμπαρῶκε στὸ Λονδίνο...

Ἕνας ἀστυνομικὸς ἐρχόταν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν Μάρφοντ περὶπατώντας μὲ τὸ ραβδί-μιο βῆμα του πρὸς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Κάνφορντ. Τὰ εἶχε κανονίσῃ μὲ τὸν ἀστυφύλακα τῆς περιπόλου νὰ τὸν συναντήσῃ ἐκεῖ εἰς τὰς 11 τὸ βράδυ, διὰ νὰ τοῦ συνεχίσῃ τὴν διακρίσιν ἱστορίας τοῦ προσωπικοῦ γαμμοῦ του ποὺ εἶχε φύγει ἐσπευσμένως γιὰ τὸν Καναδά καὶ τοῦ εἶχεν ἀφίσῃ στὴν πλάτη του τὴν γυναικά του καὶ τὰ τρία παιδιὰ του.

Ἦλθεν εἰς τὸ ραντεβού τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς στιγμήν ποὺ ἐνεφανίζετο καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸν πεζοδρόμιον. Καὶ ἡ ἱστορία ἐσυνεχίσθη.

«...Ἐγὼ λοιπὸν εἶπα στὴν ἀδελφῇ μου, ὅτι ἐκεῖνη φταίει, ποὺ τὸν ἄρσε καὶ ἔφυγε καὶ δὲν μὲ εἰδοποίησεν ἐγκαιρῶς...»

Ἐσταμάτησεν ὅμως ἐξαφνικά.

Μιὰ στιγμὴν φωνή, ἀκούστηκε ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ σπῆτα τῆς πλατείας καὶ ὅχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἐστεκόντουσαν οἱ δύο ἀστυφύλακες.

— Φόνος... φόνος!

Οἱ δύο ἀστυφύλακες ἔτρεχαν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ποὺ εἶχαν ἀκούσῃ τὴν φωνήν. Εἰς τὸ προαίμιον τῆς οἰκίας τοῦ ἀριθ. 95 ἕνα κορίτσι ἐστεκόνταν καὶ ἐστρέγγιζε κυριολεκτικῶς.

— Βοήθεια, βοήθεια... Ὁ, δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ ἤλθατε.

Στὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ ἀπομάκρου ἡλεκτρικοῦ

Ὁ περίφημος συγγραφεὺς ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων Ἐντγάρ Γουάλλας.

τοῦ δρόμου διεκρίνετο ἡ λευκὴ σιλουέττα τοῦ νυχτακού τῆς.

Μόλις οἱ ἀστυφύλακες ἐπλησίασαν, γύρισε πίσω στὸ σκοτεινὸ χόλλ, ἂν' ἔτσι ἀσφαλῶς εἶχε βρεῖ.

«Τὸν ἀκούσα νὰ φωνάζῃ... καὶ ἀκούσα ἐπίσης τὸν πασοκῶ... καὶ προσπαθῶ νὰ μῶς στὸ δωμάτιόν του...»

Ἐβγαλε νὰ βοῇ τὸν διακόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ καὶ σὲ λίγο ἕνα μερικὸν λαμπρὸν ποὺ ἐκρέματο ἀπὸ τὴν ὀροφὴ τοῦ διαδρόμου ἐφώτισε μὲ τὸ κοκκινωτὸ φῶς του τὸν σκοτεινὸν διάδρομον.

— Τί συμβαίνει, δεσποινίς. Ποῦ δωμάτιον; Μὲ τὰ τρέμοντα δάκτυλά της τοὺς ἔδειξε τὴν σκάλα.

Ἦταν παλὺ ὥρα, ἂν καὶ κατὰ-χλωμ, σὰν στερεοσκοπικῶς, παρτήσῃσιν ὁ φῶς ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς.

— Ρίξε ἕνα πανωφόρι στὴν κυρία, Χάρου—καὶ ἔδειξε μιὰ κομμωστρία ἀπὸ ὅπου ἐκρέμασαν καπέλα καὶ παλτά. Τώρα, μὰς, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὰς δείξετε τὸ δωμάτιον.

Ἐκοίνησε τὸ κεφάλι της. Τὰ μάτια της ἦσαν γυρομένο ἀπὸ τὴν τροχιάς της.

— Ὁχι! Ὁχι! Δὲ μπορού... εἶναι στὸ πρῶτο πάτωμα—τὸ δωμάτιον ποὺ ἀνοίγει πρὸς τὴν πλατεῖαν.

Οἱ ἀστυφύλακες ἀνέβησαν δυὸ-δυὸ τὰ σκαλοπάτια. Ὅταν ἐφθασαν στὸ πρῶτο πάτωμα, ἀνῆκε ἕνα φῶς—κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ δεσποινίς ποὺ εἶχε μείνει στὸ χόλλ, γύρισε καὶ δεύτερον κομμάτι τοῦ ἡλεκτρικοῦ γιὰ τὸ ἐπάνω κομμάτι ποὺ ἔπαιζε δεξιά στὸν τοῖχο τῆς σκάλας στὸ τελευταῖον σκαλοπάτι, κανεὶς δὲν τὸ εἶχε ἐγγίξει.

Μπροστὰ τοὺς ἦταν μιὰ πόρτα ἀπὸ μασὶν μὲ χρυσὰ στολισμάτα καὶ μὲ ἕνα σμυλωμένο πόμολο.

Ὁ Σίμφον (αὐτὸς ποὺ εἶχε τὴν ἄτυχῃ ἀδελφῇ) ἔστρεψε τὸ πόμολο. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα. Ἐκοίνησε δυνατὰ τὸ πόμολο καὶ ἐφώνησε.

Ματαίᾳ πρόσκλησις καὶ δόλιγον κομμῇ, γιὰ τὴν ἔστρεψε πάλι τὸ πόμολο ἢ πόρτα ἀνοίξε μυστηριωδῶς μονάχη της.

Ἦταν ἕνα πλατὺ δωμάτιον ποὺ κατελάμβανεν ὁλόκληρον τὸ πλάτος τῆς προσόψεως. Ἐφωτίζετο ἀπὸ ἕνα κρυστάλλινον καντηλιέρι. Ὁ Σίμφον εἶδε ἕνα μεγάλο τραπέζι μὲ ἐπιχρυσὰ στολισμάτα, ποὺ ἐχρησιμοποιεῖν ὡς γραφεῖο. Πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἦταν ἕνα μαριμάρινον τζάκι καὶ στὴν ἀσπρὴν ἐστία ἔλαμπε κοκκινωτὴ μὴ ἡλεκτρικὴ φωτιά. Ὅταν ἔκλειαν τὸν γύρο τοῦ τραπέζιου εἶδαν τὸ ἀνθρώπινον πτώμα, ποὺ ἦταν ἐξασπασμένον ὑπτιῶς. Τὸ ἕνα τοῦ χέρι κρατοῦσε τὸ μαριμάρινον χαμηλὸ προτερίδιον τοῦ τζακι, ἐνῶ τὸ ἄλλο ἦταν σπρωγμένον ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀμυνθῇ πρὸς ἕνα κτύπημα.

— Εἶνε νεκρὸς—παραπονεμένος... κῆττα!

Ὁ σύντροφος τοῦ Σίμφον ἐκάλυψε τὸ αὐλάκι αἵμα ποὺ κυλοῦσε ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Ὁ Σίμφον ἐκάλυψε τὸ πρῶτο πτώμα τῆς ἀστυνομικῆς τοῦ σταδιοδρομίας καὶ ἀνῆκε τρεῖς τῆς τεράστια σημασία ποὺ εἶχε γι' αὐτὸν καὶ τὴν καριέρα του. Συγκεκριμένα ἐνεθυμῆτο τί πρέπει νὰ κάμῃ ἕνας ἀστυφύλας εἰς παρομοίαις περιστάσεις.

— Μὴν ἀφίσῃς κανένα νὰ μῆθ, εἶπε βιαστικὰ καὶ ἐξήταξε τὸ δωμάτιον. Ἕνα μεγάλο παρὰ-θυρὸν ἦταν ἀνοικτὸ. Βγῆκε κατόπιν στὸ μπαλκόνι καὶ ἔβλεπε τὸ φῶς τῆς ἡλεκτρικῆς τοῦ λυχνίας εἰς τὸ μαρμαρινοῦ.

Ἕνα σχολὴν ἦταν δεμένο στὰ σίδερα τοῦ μαρμαρινοῦ καὶ κατέβαινε εἰς τὴν πόρτα τῆς ἐξόδου. Ὅταν εἶχαν μῆθ εἰς τὸ χόλλ τοῦ σπιτοῦ δὲν ἦταν ἐκεῖ τὸ σχολὴν αὐτὸ, ἀλλ' ὅμως θὰ ἐκτιμῶσαν ἐπάνω του.

— Ἐβγαλε, ὅταν ἔμεινε, μπαίναμε, Χάρου, Κατέβα μαζί μου.

Κατέβησαν πάλι στὸ σπαιλὸ χόλλ. Δὲν εἶχαν

ΤΑ ΠΑΡΑΤΕΝΑ ΤΩΝ ΡΟΜΗΩΝ

ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ!...

Ποιά βιβλία προτιμά ο λαός.—Ο γάμος του Καραγκιόζη, ο Άδωνας Διάκων και ο βίος και τὰ θαύματα του Τζίμ Λόντου.—Τὰ 200 νέα θεατρικά τραγούδια που είναι μόνον...20.—Ο χορός άνευ διδασκάλου.—Ο Ταρζάν των πιθήκων και ο Άλφ Πας σός.—Και ο βίος του Άγιου Άλεξίου... τσερκισί.

Η περιέργεια με έβασάνιζε από καιρόν. Διά να είμαι ειλικρινής, όταν έδλεπα τὰ περριπτερα των καπνοπωλών κατάφορτα από παντός είδους έντυπα, περιοδικά, φυλλάδια, τεύχη, βιβλία, έγχρωμα και μη, έπίστευα ότι όλος αυτός ο πλούτος, ο όφειλόμενος εις την έφεύρεσιν του Γουτεμβέργιου, έχει κάποιον πραγματικόν προορισμόν, ότι απευθύνεται προς ένα κοινόν, ότι δύναται να έχη τέλος πάντων κάποια μορφωτικήν άποστολήν και επίδρασιν. Διεφυσούην άνωγώς, από μίαν μου έπισκεψιν εις τὸ κατ'οίκον λαϊκὸν έκδοτικὸν οίκον, εις τὰ ῥάγια τοῦ οἴκου δὲν εὗρηκα παρὰ τὴν πρὸς τὸν εὐκόλου πλουτισμὸν τοῦ καταστηματοῦ ἐκδόσεων.

Εἶνε αὐτῶν τὸν φαντασθὲ κανεὶς μετ' ἐλπίδος πνευματικῶς ὁ πολὺς κόσμος, μετ' ἰσχυρῶς ἀναγνώσματα γαλουχίαν τὸ κοινόν, ποιοὶ εἶνε οἱ συγγραφεῖς τῶν ἡρώων καὶ οἱ ἥρωες τῶν συγγραφέων τοῦ λαοῦ. Ἀρκεῖ νὰ σὰς πῶ, διὰ νὰ λάβετε ἀμυδρὰν γνῶσιν τῶν εἰς μερικὸν έκδοτικὸν οἶκον τεκταινομένων, ἐν πρώτοις, ὁ νόμος πνευματικῆς ιδιοκτησίας εἶνε ἀπολύτως ἀγνωστος εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς αὐτοῦς. Ἰσχυροὶ καὶ καὶ μεταφράσεις, παραφράσεις, λογοκλοπαί, διασκευαὶ οὐλοῦνται ἐργῶν, ἀνευ οὐδεμιᾶς συγγραφικῆς ἀξίας, διδοὺν ἐργασίαν εἰς ἀρχαίον κόσμον λογίων τοῦ ὑποστρωματός, ἐργασίαν τῆς ὁποίας τὰ φιλόλογα ἀποτελέσματα τὰ ἀνεργῶς ὑπὸ μορφὴν μυθιστορημάτων, διηγημάτων ποιημάτων καὶ θεατρικῶν ἐργῶν ἀκόμη.

Τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα ἀλλοιοσυγκροτοῦνται. Ποῖος θὰ ἐπίστευεν, ὅτι εἰς τὸ ἐξωφυλὸν ὀγκώδους βιβλίου πρὸς τιμὴν τοῦ παλαιστοῦ 15μ Λόντου έκδοθέντος ἀναγράφεται γινωμὴ ἀνέτερος κινηματογραφικοῦ, γνωμὴ λίαν συγκινητικὴ, τὴν ὁποίαν εὐκόλως καταδροχίσει ὁ φωτισμένος ἀπὸ τὸ βιβλίον αὐτοῦ. Ἰσχυροὶ εἰς τὸ ἐξωφυλὸν τὸν βιβλίου 15μ Λόντου—ὁ ἑλληνικὸς ἀκαταδάστος παλαιστής—εἰς τὸ μέσον τῆς σελίδος, ἐκεῖ ὅπου ἀναγράφεται τὸ γνωμικόν, δύναται τῆς νὰ ἀναγνώσῃ :

Ἐυκολότερα θὰ ἠδυνάμην νὰ κατακτῆσω τὸν ἑρμὴν τοῦ ἱεραγέτους παρὰ τὸν Τζίμ Λόντου.

Μάε Μούρραη

Οὕτω φθέγγεται ὁ ἀστὴρ ἡ μάλλον ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐργου, τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ συγγραφικὴ φαντασία ἀσφαλῶς ἀξίζει συγχαρητηρία.

Εὐφυλόμητρησα ὀλίγον τὸν «Τζίμ Λόντου». Θεὸς καὶ Κύριε. Τίποτε δὲν ἰσταιται ἔξωθεν πρὸ τοῦ θηρίου αὐτοῦ. Ἐδὼ μία ὀλόκληρη συμμορία κακοποιῶν τοῦ Σικάγου ἀπονηνοκεῖ ἀπὸ μίαν γροθίαν τοῦ Τζίμ Λόντου. Ἐκεῖ ἕνας σιδηρόδρομος—22 δαγόνια ἐκδιδότα, 4 φορητὰ—ἀναγκάζεται νὰ σταματῇ διότι ὁ Τζίμ ἐπρόλαβε νὰ συλλάβῃ τὸ σιδηρὸν τῆς σκάλας ἐνὸς βαγονίου. Παρεκεῖ, ἕνας οὐρανοφύστης χάνει αἰφνιδίως τὸ 104ον πάτωμά του, διότι ἐφευρεθῆκε ὁ Τζίμ. Οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ὑόρκης ἐνόμισαν ὅτι ἔγινε σεισμός...Πῶς δὲν δυνηθῇ ὁ ἀτυχὴς Μάε Μούρραη νὰ κατακτήσῃ τοιοῦ-

τον κολοσσόν. Ἀσφαλῶς εὐκολότερος θὰ ἦτο ὁ ἔρμης τοῦ Πραξιτέλους.

Καὶ τὸ ἀτυχὲς καὶ πολὺ κοινόν, τὰ διαβάξει αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ τέρεται.

Ἄλλο βιβλίον πολὺ ἐν vogue τῶν λαϊκῶν έκδοτικῶν οἴκων εἶνε τὰ : Θεατρικὰ τραγούδια. Καὶ ἐδῶ ἀγνοεῖται ὁ νόμος τῆς

ἀτῆ με ἠνάγκασε νὰ πλειοδοτήσω εἰς τὸ τέλος καὶ νὰ ἐκδώσω 230 τραγούδια εἰς ἓνα βιβλιαράκι τόσο δά...

— Πραγματικῶς, πόσα τραγούδια περιέχει τὸ βιβλιαράκι αὐτό :

— Νομίζω 25. Καλὰ-καλὰ κ' ἐγὼ δὲν ξέρω...

— Συγγραφικὰ δικαιώματα πληρώνετε ; Αὐτὰ εἶνε τραγούδια ἐπιθεωρήσεων, αἱ ἐπιθεωρήσεις ἔχουν ὑπευθύνους συγγραφεῖς...

— Ἀστενεύσθε; Συγγραφικὰ δικαιώματα; Ἐμεῖς ἔχομε δικὸν μας μπαϊράκι...

Εἶδατε λοιπὸν τί κάνει ὁ συναγωνισμός. Τὰ 25 τραγούδια τὰ ἀναγγέλλει ὡς 230. Ἄν προχωρήσαμε ἔτσι θὰ φθάσαμε τῆς 1001 νύχτης!...

Ἄ! ἰδοὺ καὶ ἡ Τερψιχόρη ἡ ἀγαπητὴ Μοῦσα. Ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ μίαν «Μέθοδον χοροῦ άνευ διδασκάλου». Ἀνόγειν τυχαίως τὸ βιβλίον καὶ διαβάτω.

«Τάρλεστον: Εἰς τὸ ἕνα, σηκώνετε τὸ ἀριστερὸν πόδι. Εἰς τὰ δύο σηκώνετε τὸ δεξιὸν πόδι καὶ μένετε εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν ὥς ὅτου ἀκούσετε πάλιν τὸ ἕνα...»

Πρὸς Θεοῦ! Τὰ εἶχε γράφει δίκους αὐτὰ; Ἀμφιβάλλω. Διότι ποὺ ἐστέκετο ὁ χριστιανὸς μετὰ τὸν δεύτερον χρόνον, «Ἐὼς ὅτου ἀκούσει πάλιν τὸ ἕνα;»

Ἀντιπαρέρχομαι καὶ τὴν Τερψιχόρην καὶ διαβάτω τοὺς τίτλους μερικῶν περιουσιῶν ἐργῶν: Ἡ γέφυρα τῶν Στεναγμῶν, ὁ Λανδρὸς, Νέα ἐρωτικὴ ἐπιστολογραφία, τὰ κακοῦργήματα τοῦ Σικάγου, Ἡ ἐρωμένης τοῦ Ρασπουτίν, ἡ Γενοδέφα, ὁδηγὸς τοῦ αυτοκινήτου, Βορκακίου δεκαήμερον, ὁ Κατσονάκης καὶ ὁ Ροδόλφος Βαλεντινὸν, Μιχαὴλ Στρογκόφ καὶ ὁ Ταρζάν τῶν πιθήκων, ὁ Γαγκούλας, οἱ Ρεντζαῖοι καὶ ὁ Τζαζας. Πλήρης ἀναγνωσιματογραφία.

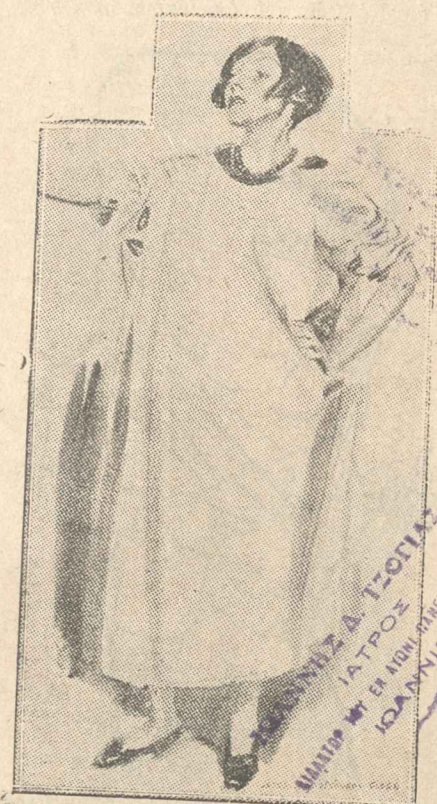
Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον κυττᾷ ἀμέσως εἰς τὸ μάτι, εἶνε τὰ ῥάγια τῶν Ἀγίων.

Ἐδῶ ἡ ἐκκλησία ἀντιπροσωπεύεται ἐκείως. Ὅλοι οἱ βίοι τῶν Ἀγίων έκδιδότα κατὰ δεκάδας χιλιάδων ἀντιτύπων. Ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἡσυχαστής, ἡ Ἁγία Κυριακή, ὁ Ἅγιος Λουκάς ἔχουν ὅσον ἀπονίσαι τὴν φαντασίαν τῶν συγγραφέων, ὥστε οἱ ἀτυχεῖς συγγραφεῖς ποιοὶ νὰ εἶνε ἀραγε—μερδεύονται εἰς τὰς γραμματικὰς καὶ συντακτικὰς τῶν γνῶσεως. Καὶ εἰς τὰ τραγελαφικὰ αὐτὰ ἀναγνώσματα εὐρίσκει ὁ λαὸς ἀνακούφισιν ἢ παρηγορίαν ἢ τέρψιν.

Μεταξὺ τῶν βίων τῶν Ἀγίων, μεγάλης διαδόσεως βιβλία εἶνε αἱ συνταγαὶ τοῦ Γεωμανίου. Καὶ ἐδῶ πάλιν παίζουν τὸν πρωτεύοντα ρόλον οἱ ἀριθμοί. Πανήντια συνταγὰς ἐξέδωκεν ὁ εἰς ἑκατὸν ὁ ἄλλος. Τετὸς έκδότης ἐφάρσε τὰς 130 καὶ τέταρτος έκδότης πλειοδοτῶν καὶ αὐτὸς διακηρύσσει 220 συνταγὰς τοῦ Ἀγίου θεοσεβικοῦ, ὅλας γνωστὰς καὶ πραγματικὰς.

Μεταξὺ τῶν συνταγῶν, ἐντύπων ἐξαίρετικὴν μοῦν ἔκαμε μία: Πῶς νὰ ὀλιγοστεύωνται οἱ μῖνες τῆς ἐγκυμοσύνης!...

Ἡ συνταγὴ εἶνε ἀπλὴ καὶ εὐκόλος: Λαμβάνετε γυναῖκα ἔγκυνον!!!...Ἀσφαλῶς τὰ

Φόνος! Φόνος!

Νέοι από Ποντίου

— Καὶ ὁ Μάρτεν ;
— Μάλιστα κύριε, ἀπήντησε μὴ ἄλλη φωνή.
— Τότε, ἐρώτησεν εὐγενέστατα ὁ Ὅρεϊτορ τί διάβολο κάνειτε αὐτοῦ ;
Εἶπε γίνεῖ ἔξω φρενῶν διότι ἐγνώριζε πολὺ καλὰ με ποὺ τὸν τρόπο εἰργάζεται ὁ Λέν Οὐίτλον. Δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, ἀλλὰ κατέβηκε ἀπὸ τὸ σχοινί τοῦ μπαλκονιοῦ καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ έκτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μαρκησίου Περέλλο. Ἐκτυποῦσε γιὰ πολλὴν ὥρα. Ὁ Μαρκησίου καὶ ἡ γυναῖκα του ἦσαν στὸ θέατρο. Αἱ τρεῖς ὑπερέτριαι ἦσαν κλειδωμένες εἰς ἓνα δωμάτιον ἐπάνω. Ὁ ὀπλιμένος θαλαμηπόλος, ὁ ὁποῖος ἐφύλασσε τὸ

καρτὶ τελωνεῖο ἀφορῶν ἐπιθετικὰς διατιπώσεις κλπ. Ἐτοποθέτησε τὸ καρτάνι αὐτὸ εἰς τὸ πορτοφόλι του προσεκτικὰ καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν συλλογὴν πληροφοριῶν.
Τὴν μόνην πληροφορίαν ποὺ εἶχε—καὶ αὐτὴν τὴν ἔλαβε τὸ πρῶτὴ τῆς ἐπομένης ἡμέρας—ἦτο ἀπὸ ἓνα ἀστυφύλακα τῆς ἀστυνομίας τοῦ Σίτν, ὁ ὁποῖος ἰσάμενος εἰς τὴν διασταύρωσιν τῆς ὁδοῦ Βασιλίσσης Βικτωρίας καὶ τοῦ Κάννου Στρήτ εἶδε ἓνα αὐτοκίνητον ποὺ ὁποῖον ἐπέβαινε μὴ γυναικα. Δὲν ἦτο βέβαιος ἐάν ἦταν γυναικα ἀλλὰ αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ εἶχε δώσει, διότι τὸ κεφάλι τῆς καὶ ὁ κορμὸς τῆς ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ ἓνα φουστάνι. Πράγματι τὴν ὥραν ποὺ τὴν εἶχε ἰδῇ ἡσχολεῖτο εἰς τὸ νὰ φορέσῃ ἓνα φουστάνι.

Ὁ σταθμὸς τοῦ Κάννου Στρήτ δὲν ἔδωσε καμμιὰν πληροφορίαν. Καμμιὰ γυναικα πρᾶγμα δὲν εἶχεν ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὥραν καὶ ἀκριβῶς ποὺ τὴν εἶχε διακριθῇ ὁ ἀστυφύλαξ τῆς διασταυρώσεως στὴν ὁδὸν Βικτωρίας καὶ Κάννου Στρήτ. Προφανῶς δὲν εἶχε κατευθυνθῇ πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ Κάννου Στρήτ.

Συμπέρασμα τοῦτου εἶνε ὅτι τὸ αὐτοκίνητον θὰ ἔλαβε κατευθύνσιν πρὸς ἀνατολάς.

Ὁ Ὅρεϊτορ ἦτο καὶ ὁ ἴδιος ψυχολόγος. Ἐγνώριζε τὰς μεθόδους τοῦ Οὐίτλον καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς κύριος θὰ ἐφρόντιζε προσηγουμένως νὰ πληροφορηθῇ, ὅτι ἡ ὥραία σύντροφός του ἦτο ἀσφαλῆς. Ἐξήτησε πρὸς τοῦτο πληροφορίας ἀπὸ τὸν Σίμψον, ἓνα στοχαστικόν καὶ εὐσυνειδήτων ἀστυνομικόν, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ φανῇ ὅσον τὸ δυνατόν προσεκτικώτερος καὶ γονιμώτερος εἰς πληροφορίαν.

— Ναί, κύριε, μιλοῦσε με ἓνα τόνον ξενικόν.

— Θέλω νὰ θυμηθῇς ἀκριβῶς ὅλας τίς λέξεις ποὺ εἶπε, Σίμψον, μίαν πρὸς μίαν, εἶπεν ὁ Ὅρεϊτορ.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον ἢ συνέχεια καὶ τὸ τέλος)

χρηματοκιβώτιον εὐρέθῃ φρυμωμένον καὶ κλειδωμένον εἰς τὸ σαλόνι καὶ τὸ χρηματοκιβώτιον ἦταν ἀνοικτό.

— Ἐδοῦλεψε με τέσσερα χέρια, εἶπεν ὁ Ὅρεϊτορ φίλοσοφικῶς.

Ὁ Λέν Οὐίτλον ἐδοῦλενε πάντοτε με τέσσερα χέρια. Ὁ Ὅρεϊτορ δὲν τὸ ἐθέλωρει αὐτὸ σπουδαίαν ἀνακάλυψιν. Ὅταν μὴ δουλεῖα ἦγετο εἰς αἶσιον πέρας οἱ τέσσαρες ἐπαιρναν ἀμέσως διαφορετικὸς δρόμους καὶ ἐγκατέλειπαν τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ διαφόρους δρόμους. Ὑπῆρχε λόγος χάριν ἓνα θαυρὸν ποὺ ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ Ντάντη δι' Ὀλλανδίαν καὶ ἓνα ἄλλο ποὺ ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ Πίλμουθ διὰ κάποιον λιμένα τῆς Γαλλίας; Ὁ Λέν Οὐίτλον δὲν ἔκαμνε ποτὲ τὸ σφάλμα νὰ ἀκολουθῇ τὸν δρόμον ποὺ ἤξερε ὅτι θὰ συναντοῦσε τοὺς δικούς. Αἱ μέθοδοι τοῦ Λέν Οὐίτλον ἀνέηγοντο ὅλες εἰς μὴ καὶ μόνον. Κανένας ἄλλος ἐκτός ἀπὸ τὸν Λέν δὲν θὰ ἐνοίκιαζε ἓνα σπίτι εἰς τὴν πλατεῖαν Μπάροφντ διὰ νὰ προπαρασκευάσῃ ἓνα μυστηριώδη φρόνον, ὥστε νὰ συγκεντρώσῃ ὀλόκληρον τὴν ἀστυνομίαν, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ νὰ ἀφίσῃ ἐντέλως ἀφροῦρητον τὸ μέρος ποὺ ἤθελε νὰ δράσῃ ἀνευχόλητος.

Μετ' ἐπισταμένην ἔρευναν εἰς τὸ σπῆτι δὲν ἀνεκαλύφθη τίποτε ἄξιον λόγου—ἐκτός ἀπὸ μερικὰ καμένα χαρτὰ εἰς τὸ τζάκι τῆς τραπεζαρίας καὶ μὴ μικρὰν λοριδα χαρτιοῦ τυπωμένου με κόκκινα γράμματα ποὺ εἶχε μισοκαί. Ἦτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἓνα

μεσότηχο τῆς αὐλῆς θρεθῆκε στὸν δρόμον πίσω ἀπὸ τὸ σπῆτι. Ἐτρεξε πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατείας καὶ εἶδε τρεῖς ἀστυφύλακας σπεύδοντας δρομαίως με ἓνα ψηλὸν ἀστυνομικὸν ἐτικεταλῆς των.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ὅρεϊτορ εἶχε ἐγκαταλείψει κάθε ἀσχολίαν ποὺ τὸν εἶχε φέρει στὴ γειτονία ἐκεῖνο τὸ δράδυ καὶ ἔσπευσεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κινδύνου ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Σίμψον. Ὁ ἀστυφύλαξ λαχανιασμένος τοῦ εἶχε διηγήσῃ τὴν ὅλην ὑπόθεσιν με δυὸ τρεῖς φράσεις καθὼς μιστρέχαν καὶ μισοπερπατοῦσαν πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ σπιτιοῦ.

— Ὡλλ ράιτ, ὦλλ ράιτ, ἔλεγε ὁ Ὅρεϊτορ ἀνυπομόνως. Ἐνας ἀπὸ σὰς παιδιὰ νὰ σταθῇ μπροστὰ ἀπὸ τὴν κυρίαν εἰσόδον καὶ νὰ μὴ κουνηθῇ ἀπὸ τὴ θέσιν του.

Ἡκολούθησε τὸν Σίμψον ἀφοῦ ἐπήδησε τὸν μεσότηχον τῆς αὐλῆς καὶ μπῆκε στὸ σπῆτι. Ὁ Χάρρυ ἐστέκετο στὴν ἄκρῃ τῆς σκάλας μέσα εἰς τὸν ἀμυδρὸς φωτισμένον διάδρομον.

— Ποὺ εἶνε ἡ νέα; τὴν εἶδες ;

Ὁ Χάρρυ οὔτε τὴν εἶδε οὔτε τὴν ἤκουσε. Παρετήρησε μόνον ὅτι θὰ εἶχε λιποθυμήσῃ γιὰτὶ ὁ Χάρρυ εἶχε οἰκονόγεια καὶ ἤξαιρε ἀπὸ γυναῖκες. Ὁ χαρακτήρ των εἶνε πάντοτε ἀδύνατος καὶ δὲν ἀντέχει σὲ μεγάλας συγκινήσεις.

Ὁ Ὅρεϊτορ ἐν τῷ μεταξὺ ἀνέβαινε τὴ σκάλα καὶ δὲν ἠνόησε τὴν ἐξήγησιν τοῦ Χάρρυ ποὺ εἰς τοὺς ἄλλους ἐφάνη ἀρετὰ φυσιική.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ δωμάτιο, σέρ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ρέϊτορ ἔστριψε τὸ πόμολο καὶ μπῆκε.

— Κλειδωμένη, εἶπε, καὶ σκύθοντας ἐκύνταξε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.

Εἶδε ὅτι ἡ πόρτα τοῦ μπαλκονιοῦ ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἔκανε μὴ σχετικὴν ἐρώτησιν :

— Τὴν ἀφῆκα ἔτσι, κύριε. Ἦταν ἓνα σχοινί δεμένον στὸ κιγκλίδωμα τοῦ μπαλκονιοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ εἶχε δέσει θὰ δῆγκε ἀπ' ἐκεῖ.

— Σπρώξτε με τοὺς ὤμους τὴν πόρτα, εἶπε ὁ Ὅρεϊτορ.

Δυὸ δυνατοὶ ἀστυφύλακες ἔσπρωξαν μαζί δυὸ-τρεῖς φορές. Ἡ κλειδαριὰ πετάχθηκε με ἓνα «σκραπ» καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε διάπλατα.

— Ποὺ εἶνε τὸ πτώμα ;

Ὁ Σίμψον ἔμεινεν ἔκθαμβος. Ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε ἔκειτο τὸ πτώμα, δὲν ὑπῆρχε πλέον τίποτε. Τὸ δωμάτιον ἦτο ἐξ ὀλοκλήρου, ἀδειανό.

Ὁ Ὅρεϊτορ ἐκύνταξε τοὺς ἀστυφύλακας, ἔπειτα τὸ πάτωμα καὶ κατόπιν τὸ παράθυρον καὶ ἀμέσως τὸ μυαλὸ τοῦ ἐπῆγε στὸ σπῆτι τοῦ Μαρκησίου Παρέλλι, τὸ ὁποῖον ἦταν εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τῆς πλατείας. Ἐσκέφθη τὸν Μαρκησίου Παρέλλο γιὰ δύο λόγους: πρῶτον διότι ὁ Λέν Οὐίτλον ἦτο στὴν πόλι, καὶ δεύτερον διότι στὸ σπῆτι τοῦ Παρέλλο, εἰς ἓνα χρηματοκιβώτιον ὅχι καὶ τὸσον ἀσφαλές, ἦσαν τέσσαρα δεματάκια ἀπὸ σμαράγδους ποὺ εἶχαν φθάσει εἰς τὸ Λονδίνον μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἐπρόκειτο νὰ διακομισθοῦν πρὸς κάποιον ἐπίσημον πρόσωπον εἰς τὴν Ἰταλίαν ποὺ ἔτρεφε πραγματικὸν πάθος πρὸς σμαράγδους καὶ εἶχαν ἀγορασθῇ ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τῆς Ἀργεντινῆς ἦσαν δὲ μεγάλης ἀξίας. Ὁ Μαρκησίου εἶχε εἰδοποιήσῃ σχετικῶς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ὁ Ὅρεϊτορ εἶχε σκεφθῇ νὰ τοποθετήσῃ ἓνα ἀστυφύλακα ἔμπρὸς καὶ πίσω ἀπὸ τὸ σπῆτι : Ἐγνώριζε τὰ ὀνόματα τῶν ἀστυφυλάκων αὐτῶν καὶ σκύθοντας ἀπὸ τὸ μπαλκόνι, ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν μικρὰν ὁμάδα τῶν ἀστυφυλάκων ποὺ εἶχε συγκεντρωθῇ εἰς τὸ πεζοδρόμιον ἀπὸ κάτω :

— Εἰσαὶ αὐτοῦ Οὐάιτλον ;
— Μάλιστα κύριε, ἀπήντησε μὴ ἄλλη φωνή.

πυκνότερα των πραγμάτων είνε και τα δυσκολότερα. Θυμηθήτε το αυγό του Κολόμβου.

Από τα θεατρικά έργα ο Αθανάσιος Διάκος έχει την καλύτεραν κυκλοφορίαν. Είνε γραμμένος εις άθλιον δεκαπεντασύλλαβον. Αντιγράφω μερικούς στίχους τυχαίως:

Πα σ σ α ς
 "Ω! σεις τοιαύται κεφαλαί
 μωρόταται και κούφαι
 την επανάστασιν ατήν
 εγέννησαν άδίκως
 Μωροί. "Αν περιμένετε
 τους φράγκους ήγημόνας.
 Πόποτε δέν επαύσαμε
 Φονεύοντες ραγιαδες.
 κτλ. κτλ.

"Αλλα θεατρικά έργα είνε ή Σαλώμη, ο Σεβταλής τραγουδιστής, Μαρία ή Πενταγώντισσα και αι άτελείωτοι σειραι του Καραγκιόζη. Η γέννησις του Κολλητήρη, ο Καραγκιόζης και ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Καραγκιόζης και ο Μέγας Ναπολέων (εις πόσας εποχάς έζησεν ο Καραγκιόζης) ο Καραγκιόζης σωφφέ, του Καραγκιόζη ο γάιδαρος, νύφη!... (γεγονός!), ο Καραγκιόζης... μυσοσκοτώνης και άλλα.

Η βωδή τέχνη δέν έχει άφησει άσυγκινήτους τους έκδοτας και εις ένδειξιν, ίδου ο Σαράλ χρυσοθήρας... Ο Βόλγας, οι καταρράκται του Νιαγάρα, ο Κολοκοτρώνης και ή όρρανή της Χίου. Τα άφροδίσια πάθη... Άλλά συγγνώμη. Παρασυρθείς είχα φθάσει εις το ράφι της Λαϊκής Ιατρικής και φιλοσοφικής βιβλιοθήκης.

Εδώ πλέον τα πράγματα καθίστανται σοβαρώτερα. Εις την φιλοσοφικήν βιβλιοθήκην εύρίσκει κανείς τόν όδηγόν της Καλής Συμπεριφοράς, τόν όδηγόν έρωτευμένων, τόν όδηγόν της Καλλονής, τόν Φοιτ Μπάλλ και τόν έργον του κ. Διδύκα: Πώς κατακτώνται ή γυναικες. Επίσης εύρίσκει κανείς εις την Ιατρικήν βιβλιοθήκην την Πρακτικήν Μαγειρικήν του Ν. Βασιλάκη, την Νέαν Έλληνικήν Έπιστολογραφίαν, τόν Έρωτόκριτον και τας Μικράς Έταιρας. (Αι τελευταίαι αὐταί δικαίως εύρίσκονται εις βιβλιοθήκην Ιατρικήν.)

Περιέπιπτον από έκπληξεως εις έκπληξιν. Φαντασθήτε δέ το κορύφωμα τών έκπληξεών μου: τόν μοιραϊόν μυστήριον της ψυχής μου όταν συνήντησα και βιβλίον έπιγραφόμενόν φόδον Θεού, Πίστειος και αγάπης, άνένωσας:

«Φοβούμαι τόν θάνατον ότι μικρός μου εστιν».

» Φοβούμαι την γένναν, ότι άτελείωτος εστι, φοβούμαι τόν σκόληκα τόν Ιωδύλον » και άθάνατα βασανίζομαι δια ήδονήν σαρκός τή πυρή παραδίδομαι. Και ένεδρεύει ο Λέων εν τή Μάνδρα αυτού. Δεύτερον Τε- λώνιον όρασις όραμάτων. Τρίτον Τελώνιον της άκοης. Τέταρτον Τελώνιον όξυχο- λίας και φθόνου και πορνείας και μαρμα- ρίας και μαλακίας και φρόνου τε και λοι- πών Θεοστιγνών, ως εύφρανονμένων πάν- τον ή κατοικία εν σοί! »

Και αυτό το πράγμα τό Θεοστιγνόν και Τελώνιον έχει έκδοθή, υπάρχει τυπωμένον και ...πολείται! ... Και όμως τό κορύφωμα τών έκπληξεών μου, δέν ήτο αυτό. Έπέρωτο να είνε έμμετρον θρησκευτικόν βιβλίον φέρον τόν τίτλον με έλληνικά γράμματα: ΑΖΙΖ ΑΛΕΞΙΟΥΣΟΥΝ ΒΕ ΔΖΟΥΜΛΕ ΑΖΙΖΑΔΕΡΝ! Τό ήνοιξα και άνένωσα:

Πατριανλάρ Ιωσήφ άλδηλάρ
 Πεπεφρζ γιέ κολέ δελί σαεδηλάρ
 Άγλάρ Ιακώβ δουμάζ Ιωσηφι δελί.
 Χαζρέκ Άβραάμ ζουγιγιενδένιζ

Πεδερμιζ άγλέρ Ιωσηφι δελί
 Έβετ πεδερμιζ Ιακώβ σάγδερ
 Άνασάδα δερλέριδι
 Άλέξιος παρλάρηδι
 Ιστέμεζδι Άλέξιος
 Καπηγι έγι τακαπδή
 Όγλουμ δελί Άλέξιος
 Περ δεφαζήρ κουλδούμουνδου
 Σενίν Τίζιν Άλέξιος...
 Εύφημιανός άνλαζινδζα
 Νιδά έτδι Εύφημιανός.

Τί να πώ...Πολύ μπερδεμένα πράγματα. Καλά ο Ιακώβ και ο Ιωσήφ και ο Άβραάμ και ο Άλέξιος... Άλλά εκείνος ο Εύφημιανός τί θέλει και άνακατείνεται; Και είνε καθ' ως ήνοσήσατε βέβαια «Εύφημιανός άνλαζινδζα...» και ο Άλέξιος ο άτυχής ύθρί- ζεται ως «όγλουμ δελί Κουλδούμουνδου».

Αυτά διαβάσει ο κοσμάκης ο άτυχής. Αυτά και άλλα άκόμη, επί τών όποιων ύπόχο- μαι να επανέλθω.

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΑΡΑΤΕΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

—Εις τό κοάτος της Χονδούρας προσφέρεται χάρισμα ένα ήραστειον ύφους 2200 μέτρων. Εύκαιρία δι' άμιατέρ! Πληροφορία παρά τή διειθνήσει.

—Εις τό νέον Λατινικόν λεξικόν που δια- πρτίετα εις τό Βατικανόν, τό άσανσέρ όνο- μάζεται «άναβατήριον», τό περιστροφον εμιν μεταστοιχεί και τό θαυματόν μάχης ελο- ρικά νάνις».

—Ένας ζωντανός ανόκερος τιμάτα 20.000 δρχ. Ένας έλέφας 240.000 και ένας λέων μόνο 20.000.

—Τό σωτήριον έτος 1844 άνεκαλύφθη τό πετρέλαιον εις τόν Καναδά, ή δέ βιομηχανική του έπεξεργασία άνελήφθη τό πρώτον τό 1851.

—Τό σωτήριον έτος 1647 ιδρύθη εν Βενε- τία τό πρώτον καφενέον!

—Κατά τό 1800 ή έκτασις της νήσου Χέλ- γολαντ (Γερμανία) ήτο μόνον 40 φορές μεγα- λύτερα από ότι είνε σήμερα. Την ύπόλοιπον νήσον την έφραγαν εν τή μεταξή τα ψάρια.

—Εις τό άρωατήριον Ράς τά σάπια είνε κτιμμένα από σανιάνα ναυαγισμένων ή ξεκοι- λάντων πλοίων.

—Υπάκουον σήμερα 15.000 σταθμοί ίσχυ- μάτων επί πλοίων και 2.000 εις τά διάφορα παρλάια.

—Τό θεομότρον έμεταχειρίστηκε δια πρό- την φοράν τό 1676 δια την μέτρησιν του πυ- ρετού ένός άσθενούς.

—Ο μαχαρραγιάς της Πατάλας παρηγγε- λε σέ άγγλική εργοστάσιο σιγαρέττων ένα π. σόν σιγαρέττων μίρους 17 1)2 Ιντσών και πά- χους 2 1)2.

—Οι Βαλκόνια ήξευραν πρό 9.000 είνον να κατασκευάζαν ζυθον.

—Πόσα βήματα κάνει κανείς ήμερησίως; Περίπου 26.000!

—Μέ γυμνόν όφθαλμόν μπορεί κανείς άμα δέν είνε μύωπ' να μετρήσθ 8.000 άστέρεις... του ούρανον, όχι του κινηματογράφου!

—Ο Βασιλεύς της Άγγλίας είνε και' έδι- μον παπάς της μητροπόλεως του Άλλαν Δαυίδ, λαμβάνει δέ ως ιουστός 400 δι έτη- σίως, δικαιούται δέ να Ιεραουργή εις την ά- νο έκκλησίαν και μόνον μίαν φοράν τό έτος.

—Όταν στό 1800 ο συγγραφέας περιπετε- ωδών μυθιστορημάτων Ρίχαρσον έγραψε τόν τελευταίον τόμον του 8τόμου ύπερρωμαντικού μυθιστορηματός του «Κλαρίσσας» τό στίτυ του έπερικυλώθη από περιέργους άναγνώστας, ά- γωνιώντας να μάθουν τό τέλος της ήρωίδος. —Επί έκατόν Άμερικανών οι είκοσι έχουν τό τηλεφώνον των.

ΣΤΙΧΟΙ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

(Για μία ξαθή κουκλίτσα)

Άπόψε ποῦσαι λογική
 κι' είν' ή βραδιά μας μαγική
 μὴν άρνῆθῃς μὰ συμβουλή
 πού θέλω να σου δώσω.
 Καί σου τ' δακίζομαι, πού λές,
 πῶς ή δικές μου συμβουλές
 δέν είνε σάν κι' αὐτές τ' αὐτός,
 κι' οὔτε παρὸς καί τόσο...

Στήν όμορφιά σου τήν ξανθή
 θέλω χαμόγελο ν' άνήθῃ,
 κι' ή περσφάνεια νάσθινε,
 γιά μιά στιγμιούλα μόνο.
 Μπράβο σου! τῶρα σ' αγαπῶ...
 κι' έκείνα πούχω νά σου πῶ
 γιά νά τ' άκούσης πού καλά,
 κοντά σου γῶ συμφῶνῶ...

Λοιπόν, μικρή μου, πρό καιροῦ
 —ήσου, υπόδειγμα μοῦρου!—
 κάποιος προσπάθησε πολὺ
 ν' άνοίξῃ τήν ψυχὴ σου,
 κι' έγραψε πρὸς φλογερές
 μέσσα σέ νύχτες φεγγερές,
 κι' ὅσο αίστανόσουμ πὼς πονεῖ,
 γελοῦσες μοναχὴ σου...

Δίχως νά ξέρῃς τὴν γιὰτί
 ἦσουν κοκέτια καὶ κοῦτῃ,
 τὰ μάτια σου έλαμπαν σκληρά,
 μέσ' στὰ ξανθὰ μαλλιά σου,
 κι' εἶχες τό ὕψος σοβερῶ,
 —μικρὸ, άνόητο, μωρὸ...—
 Κι' ἦταν ψυχρὰ τὸ σκέρτα σου
 καὶ πὺν ψυχρὴ ἡ λαλιά σου...

Καὶ κάποιον βράδυ φεγγερὸ
 —ὅλα πεθαίνουν σέ καιρὸ...—
 ἔκείνος πού ἄλλοτε τρελλὰ
 ζητοῦσε νὰ τὸν νοιάσῃς,
 ἔνοιωσε ὁ δόλιος, ὅπως λέν,
 πῶς ἦσουν ἀπὸ πορσελαῖν,
 κι' οὔτε μποροῦσες νὰ δοῦῃς,
 κι' οὔτε νὰ μετανοήσῃς...

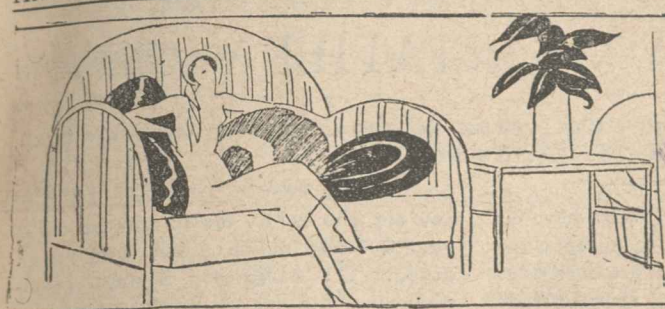
Δούλεψε ή σκέψη του πολὺ,
 καὶ μὴν σὸ τέλος συμβουλὴ
 με παρακάλεσε θεομὰ
 νὰ σου τὴν πῶ σέ στίχους:
 Πῶς εἶνε κρύμα ένα μπαμπῶ
 νὰ γίνεταί έξαφνα σαχλὸ,
 κι' ὅλο νὰ πνίγῃ με θυμὸ
 κάθε καρδιάς τὸς ἥχους...

Μοῦ εἶπε ἀκόμα—μ' έννοεῖς;—
 πῶς εἶνε νόμος τῆς ζωῆς
 νὰ σ' αγαποῦν καὶ ν' αγαπᾷς,
 νὰ κλαῖς καὶ νὰ πεσιμῶνῃς,
 κι' ὅτι τὰ μάτια σου, ἂν δέν κλαῖς,
 μοιάζουν με χάντρες γαλανές,
 κι' εἶσαι παιχνίδι ὅταν ποτὲ
 δέν ξέρεις νὰ θυμάνῃς...

Αὐτὰ μοῦ εἶπε νὰ σου πῶ,
 δίχως νὰ τῶχα ἐγὼ σκοπὸ,
 καὶ πρὶν νὰ φύγῃ γιά δι' αὐτὰ
 μοῦ ζήτησε τῇ γνώμῃ.
 Τούτα κι' ἐγὼ πῶς νὰ μιλῶ
 σ' ἄνθρωπος κοῦκλες, πᾶσι πολὺ...
 Στὸ λέω καὶ σένα τῶρα αὐτὸ
 καὶ σου ζῆτῶ συγγνώμῃ...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΛΟΥΣΗ ΕΧΑΣΕ...

—Αγάπη μου, εἶπε ή Λουσί στὸν κύριο Κεγριεμάν, ἔχω μιά τρελλήν επιθυμία. Νὰ παῖω ἀπόψε σὸν μπακαρά.

Ο τραπέζιτης, ἐκτύπησε τὸ μαννεκέν. Γι- ατί νὰ ἡρνεῖτο αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση στὴν ὥμορφη μικρὴ φιλεναδίτσα του πού τὴν εἶ- χε φέρει γιὰ νὰ περάσῃ δέκα πέντε μέρες μαζί του στὸ Αἰξ-λὲ-Μπαίν;

— Πόσα θέλεις νὰ παίξῃς κουκλίτσα μου;
 — Δὲν ξέρω...Εἰκοσι χιλιάρικα.

— Έστῶ. Θὰ τὰ ἔχῃς. Ἀλλά, ξέρεις τού- λῆστον νὰ παίξῃς;

— Ναι, ναί. Ξέρω ὅτι τὸ έννέα, εἶνε ὁ ἀ- ριθμὸς πὺν κερδίζει.

Ο τραπέζιτης ἐτράβηξε τὸ πορτοφόλι του. Ἐδίστασε:

— Σκέψου ἀκόμη, Λουσί. Θέλεις νὰ παί- ξῃς αὐτὲς τίς εἰκοσι χιλιάδες φράγκα σὸν μπακαρά, ή προτιμᾷς νὰ σοῦ αγοράσω τὸ ὡ- μορφο μαργαριτάρι πὺν σοῦ χτύπησε στὸ μά- τι, στὴν προθήκη τοῦ χρυσοχοείου Χούσσον;
 Η Λουσί, άνοιξε τὴν ἀσπμένια της σιγα- ροθήκη, ἀμφιταλαντεύθηκε δέκα δευτερόλε- πτα καὶ εἶπε:

— Άκούσε Τοτό. "Ας κλείσουμε μιά συμ- φωνία. "Αν κερδίσω στὰ μπακαρά θὰ πλη- ρώσω τὸ μαργαριτάρι με τὸ κέρδος μου. "Αν χάσω, θὰ μοῦ τὸ προσφέρῃς ἐσύ, γιὰ νὰ με παρηγορήσῃς.

—"Ω! Η συμφωνία αὐτὴ εἶνε κάπως πο- λυέξοδη γιὰ μένα.

—Μὴν κλαῖς Τοτό μου. Κέρδισες δέκα πέντε ἑκατομμύρια με τὴν πτώση τοῦ φρά- γκου. Μπορεῖς μιά χαρὰ νὰ μοῦ προσφέρῃς ένα μαργαριτάρι, ἂν δέν ἔχω τύχη στὰ χαρ- τὰ.

— Έστῶ... Μὲ κάνεις ὅπως θές, Λουσί...

Στὶς πέντε ἀκριβῶς, ή Λουσί καθόταν στὸ τραπέζι τοῦ μπακαρά. Ἐπεθεώρησε πρώτα τοὺς παίκτας, γιὰ νὰ μὴ πέσῃ σέ χονδρὲς γκάφρες καὶ ὕστερα, ὅταν έννόησε τὸ παιχνίδι, ἐφώνασε: «Μάγκω!» πετώντας μάγκες τῶν 300 λουδοβικίων. Ἐκέρδισε. Ἐ- κέρδισε ἀκόμη. Στὶς ἔξη, εἶχε 43 χιλιάδες φράγκα ἐνόπιόν της. Καὶ ὅταν ὁ κ. Κεγριε- μάν ἔμπαινε στὴν αἴθουσα, ἔκρυψε τὸ κέρδος της καὶ σηκώθηκε.

— Λοιπόν, Λουσί;

— Γίνετα, φτωχέ μου Τοτό...Τὰ ἔχασα ὅλα. Δὲν μοῦ μένουν παρὰ μονάχα τρία χι- λιάρικα.

— "Ω!

— Κρατιέμαι γιὰ νὰ μὴ κλάψω...
 — Τί τὰ θέλεις μικρούλα μου. Αὐτὰ εἶνε τὰ καπρίτσια τῆς τύχης.

— Καὶ τῶρα Τοτό, μοῦ ὑποσχέθηκες τὸ δαχτυλίδι, γιὰ νὰ με παρηγορήσῃς. Πάμε λοι- πὸν στὸν κοσμηματοπώλῃ.

— Έστῶ! Πάμε σοῦ Χούσσον.

Βγήκαν ἀπ' τὸ Καζίνο, γύρισαν τὸ δρόμο τῶν λουτρῶν καὶ ἐσπῆσαν στὸ μαγαζὶ τοῦ περιφάρμου χρυσοχοῦ, ὁ ὅποιος τοὺς ὑπο- δέχθηκε στὸ κατώφλι μ' ένα πλατὺ μειδίαμα.

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

—Καλημέρα κύριε Κεγριεμάν. Τί σὰς ένδι- αφέρει σήμερα;

— Αὐτὸ τὸ μικρὸ μαργαριτάρι. Λουσί, πέ- ρασέ το στὸ ὠραίο σου δαχτυλάκι.

Η Λουσί ὑπήκουσε. Τὸ δαχτυλίδι τῆς ἐ- πήγαине θανάσιμα. Τὸ μαργαριτάρι ἦταν μι- κρὸ, ἀλλὰ εἶχε μίαν θαυμασίαν ἀνατύγεια.

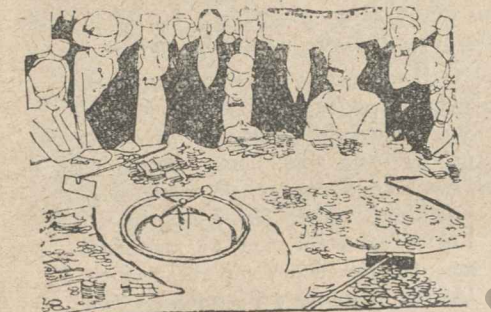
— Σὰς ἀρέσει δεσποινίς, ερώτησε ὁ Χού- σον.

— Πολύ.

— Τότε, εἶπε ὁ κ. Κεγριεμάν, πάρτε τὸ δα- χτυλίδι, ἀγαπητὴ μου. Καὶ ἀφήστε με μόνο με τὸν κ. Χούσσον γιὰ νὰ κανονίσουμε τὴν ὑπόθεσι.

—Ναί, Τοτό. Πηγαίνω στὸ ξενοδοχείο γιὰ νὰ ντυθῶ...Σὲ λίγο.

Η Λουσί ἔφυγε γεμάτη χαρὰ. Ἐνῶ ὁ χρυσοχόος ἐκάνονιζε τὸ τιμολόγιόν, ὁ κ. Κε- γριεμάν παρετήρησε, ὅτι ή Λουσί εἶχε ξεχά- σει τὴν τσάντα της στὴν καρέκλα. Τὴν ἐπύ-

Η Λουσί ἐκέρδισε

ρε. Εἶχε τὴν περιέργεια νὰ τὴν άνοίξῃ καὶ διεπιστώσει, με μεγάλην του έκπληξιν, ὅτι περιείχε 43 χιλιάδες φράγκα.

— Χά...χά...ἐπιθύρησε. Αὐτὴ ή μαίμουδι- τσα ἐκέρδισε σὰν χαρτιά. Τῆς χρειάζεται μιά τιμωρία γιὰ τὸ ψέμμα της.

Έβαλε τὴν τσάντα στὴν τσέπη του, ἐπύ- ρωσε τὸ λογαριασμὸ καὶ γύρισε στὸ ξενοδο- χεῖο. Μόλις ἐμπήκε στὸ δωμάτιο, ή Λουσί τοῦ ἐφώνασε:

— Τοτό...Τοτό...Μήπως εἶδες τὴν τσάντα μου;

— Τὴν τσάντα σου;

— Ναί. Ασφαλῶς τὴν ἄφησα στὸ χρυσο- χοεῖο.

— Ἀμφιβάλλω ἀγαπητὴ μου, γιὰτί δέν ἔ- πήγχε τίποτε οὔτε στὸ ταμειόν, οὔτε στὶς καρέκλες. Μήπως τὴν ἔχῃς λησμονήσει στὸ μπακαρά, ή πούθενά ἄλλου;

— Δὲν ξέρω!... "Αχ, Χριστέ μου, τί δι- στυχία. Ασφαλῶς με ἔλεψαν.

— Μπᾶ; Γιά τρία παληοχιλιάρικα πὺν εἶ- χες. Τόσα δέν μοῦπες πὼς εἶχε;

— Αἰ; αἰ; Ναί...τρία χιλιάρικα...Ακρι- βῶς τρία χιλιάρικα.

— Εἶσαι πολὺ δυνατὴ στὴν ἀριθμητική, Λουσί.

— "Αχ, τί νὰ κάνω, Θεέ μου, τί νὰ κάνω;
 — Άκούσε. Θὰ πάω νὰ δημοσιεύσω μίαν ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα τῆς πόλεως καὶ θὰ τοιχοκολλήσω καὶ εἰδοποιήσεις πὺν θὰ λένε:

«Γενναία ἀμοιβὴ σέ ὅποιον θὰ φέρῃ στὴν δίδα Λουσί, ξενοδοχείον «Ρουαγιάλ», μιά τσάντα γαρνιρισμένη με κόκκινα καὶ μαύρα μαργαριτάρια, καὶ περιέχουσιν περὶ τὰς 3000 φράγκα»...

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ κ. Κεγριεμάν ἔλεγε σ' ένα χαμίνι πὺν ἦταν ξαπλωμένο στὴ λι- κάδα, σέ έναν ἐρημικὸ δρομάκι.
 — Γιά πές μου φίλε μου. Θές νὰ κερδί- σῃς εἰκοσι φράγκα σέ πέντε λεπτά τῆς ὥρας;
 —"Ω! κύριε! Αὐτὸ εἶνε τὸ όνειρο τῆς ζω- ῆς μου.

— Τότε άκούσέ με. Βλέπεις αὐτὸ τὸ μικρὸ πακετάκι; ἔχει μέσα μιά μικρὴ τσάντα πὺν ἔχασε μιά κυρία πὺν μένει στὸ «Ρουαγιάλ». Θὰ πᾶς λοιπὸν στὸ ξενοδοχείο. Θὰ ζητήσῃς τὴν δίδα Λουσί Μοντίν. Θὰ τῆς πῆς, ὅτι θέρχες αὐτὴν τὴν τσάντα, κοντὰ στὸν τοῖχο τοῦ Καζίνο καὶ ὅτι ἀναγνώσας στὴν ἐφημε- ρίδα τὴ σχετικὴ εἰδοποίησις ἐπῆγες νὰ τῆς δώσῃς τὸ πρᾶγμα πὺν τῆς ἀνήκει. Ὅρίστε εἰκοσι πέντε φράγκα. Καὶ τρέξε φίλε μου.

— Μεροὶ ἀφέντη μου. "Ω! ἂν συναντοῦσα κάθε μέρα τέτοιους φιλανθρώπους σάν κι' ἐ- σὰς!

Καί, ἀμέσως, τὸ χαμίνι ἐπῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ ξενοδοχείο, ἀκολουθούμενον ἀπὸ κά- ποιαν ἀπόστασι ἀπὸ τὸν κ. Κεγριεμάν, τὸν ὅποιον δισκέδαζεν ἔξαιρετικά αὐτὴ ή πε- ριπέτεια. Ο τραπέζιτης, καθυστέρησε λίγο στὸ κώλλ γιὰ νὰ κουβεντιάσῃ με κάποιον φίλο του καὶ ἀνέθηκε, τέλος, στὸν δεύτερον ὄροφο. Ο ὄδρυθος μιάς διαίας σκηνῆς, ἔ- φθασε ὡς τ' αὐτιά του. Τὸ γκαρσόνι, ὁ κα- μαριέρης, ή καμιοιέρα εἶχαν συγκεντρωθῇ μὲρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Λουσί, τῆς ὁποίας ή δέξια φωνὴ ἔφθανεν σὸν διάδρομο:

— Ναί,ναί...Γκαρσόν! Τηλεφώνησε ἀμέ- σως στὴν αστυνομία. Αὐτὸς ὁ παληοχρήτης, πὺν λέει ὅτι ἦθε γιὰ νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ πρᾶγμα πὺν ἔχασα, στὴν πραγματικότητα μοῦ ἔδωκε 40 χιλιάδες φράγκα.

— Ἄλλα κυρία...Κυρία...Υπθύρησε έκπλη- κτο τὸ παιδί.
 — Σώπα, λομπούτη! Μοῦ φέρνεις 3 χι- λιάδες φράγκα, ἐνῶ ή τσάντα μου εἶχε 43 χιλιάδες. Καὶ ἔχω μάτυνα τὸν γκαρσιέρη πὺν μοῦ ἐμέτρησε τέσσερις μάγκες τῶν δέκα χιλιάδων, Γκαρσόν... Κρατᾷ αὐτὸ τὸ λη- στὴ, γιὰ νὰ τηλεφωνήσω.

— Ἄλλὰ ὁ κ. Κεγριεμάν, ἦτο παρὸν.

— Τί άκούω Λουσί; 43 χιλιάδες φράγκα στὴν τσάντα σου; Ὅστε λοιπὸν μοῦ εἶπες πει ψέμματα;

— Η κρίσις τῶν δακτύλων ἐξέσπασε. Ο μορ- τάκος, ἀποξηλωθείς κρυφὰ ἀπὸ τὸν κ. Κε- γριεμάν μ' ένα χαρτονόμισμα τῶν 50 φράγκων τὸ ἔκασε στὴ στιγμὴ. Οἱ ὑπηρετές ἐπέτρε- ψαν στὸ γραφεῖο. Καὶ ή Λουσί, ἐπιθύρησε, ἀνάμεσα σέ λυγμούς:

— Τοτό! Συγχώρησέ με...Δέν...δέν θὰ ξαναπῶ ψέμματα. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ παληοπαιδί, μοῦ ἔδωκε σαράντα χιλιάρικα...

— Ἀπατάσαι άνόητη. Ὅρίστε τὰ χρέμα- τὰ σου. Ἐγὼ σοῦ ἔσκαρῶσα αὐτὴ τὴν τοτο- ρία γιὰ νὰ σοῦ δώσω ένα μαθηματάκι.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η ΤΗΓΑΝΙΤΕΣ ΤΟΥ ΤΑΓΙΑΠΕΡΑ

Εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Ἀλῆ - Πασᾶ. — Ὁ ἰδιαιτέρος ἱατρός τοῦ Βαλῆ. — Ἐνα γεῦμα με τήγανιτες. — Αὐτοσχέδιον πείσμα τοῦ Βηλαρά. — Αἱ δημοκρατικαὶ ἀρχαὶ τοῦ Ταγιάπερα.

Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ αἰμοχαροῦς τυράννου τῆς Ἡπειροῦ συνεκτροῦντο διάφοροι Ἕλληνες, οἱ μόνον πολεμισταί, ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμονες. Ὁ Ἀλῆ πασσᾶς ἐξέλεγε τοὺς ἱατροὺς τοῦ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, καὶ διάφοροι ἐξ αὐτῶν μεγάλως ὑπερέττησαν τοὺς ὁμογενεῖς των, διότι χάρις εἰς τὴν ἐπιρροήν των πλησίον τοῦ θηρίου, ἡδύνατο συχνὰ νὰ σώζοντο πολλοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ, ἡ ὁποία συνήθως ἐπληρώνετο με θάνατον.

Μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν, ὁ διαπρεπέστερος ἴσως ἦτο ὁ Ζακύνθιος Διονύσιος Ταγιάπερας, ἀπὸ ἀριστοκρατικῆς οἰκίας. Νέος ἔπῃγε στὸ Παρίσι διὰ νὰ σπουδάσῃ. Εὐρέθη δὲ ἐκεῖ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, τὴν ὁποίαν συνέβησε ἀργότερα νὰ περιγράψῃ ὠραϊότατα, ὅταν ἐνύρισε εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐξυπνος, φύσει εὐχλωττος καὶ εὐχάριστος εἰς τὴν ὁμιλίαν του, ἦτο ταυτοχρόνως καὶ ἱατρός διαπρεπέστατος. Μόλις ἐνύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι εἰς τὴν Ζάκυνθον ἀπέκτησε φήμην μεγάλην, καίτοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Ζάκυνθος εἶχε λαμπροὺς ἐπιστήμονας, διότι ὅλοι οἱ ἱατροὶ καὶ δικηγόροι τῆς Ἐπτανήσου ἐπὶ Βενετοκρατίας (καὶ ἀκόμη μέχρι ἐσχάτων) ἐσπούδαζαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἡ φήμη του ἐφθασε ὥς τὸν Ἀλῆ πασσᾶν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐξήχησε.

Ὁ Ταγιάπερας δὲν ἠρνήθη. Διότι εἶχε λόγους νὰ μὴ εἶνε εὐχάριστος ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Συνειδητοῦντες εἰς τὰς φιλελευθέρους ἀρχὰς τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ ἀριστοκρατικὸν πολιτεῖμα καὶ ἐν γένει τὰ ἥθη τῆς πατρίδος του. Ἐπῃγε λοιπὸν εἰς τὰ Ἰωάννινα, ὅπου ὁ Ἀλῆς τὸν προσέλαβεν ὡς ἰδιαιτέρον ἱατρὸν τοῦ υἱοῦ τοῦ Βελῆ. Ἐκεῖ εὐρίσκειτο καὶ ἄλλος ἱατρός, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπίσης καὶ διακεκριμένος λόγιος καὶ ποιητής, ὁ Ἰωάννης Βηλαράς. Στενὴ σχέση ἐγεννήθη μεταξὺ τῶν δύο τούτων, οἱ ὁποῖοι συνεκέντρωναν γύρω των ὅλους τοὺς διανοημένους Ἕλληνας τῶν Ἰωαννίνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Καίτοι μονόφθαλμος, ὁ Ταγιάπερας, ἦτο συμπάσματος, λόγῳ τῆς εὐφυΐας του καὶ τῆς ἐτοιμολογίας του. Τὸ σπῆτι του ἦτο τὸ ἐντεκνιτῆριον ὅλων τῶν μορφωμένων καὶ αἱ συναναστροφαὶ του εἶχαν μείνει παροιμιώδεις.

Ἐνα βράδυ διέταξε τὴν ὑπηρετρίαν του νὰ φιάσῃ λουκουμάδες διὰ τὴν παρέαν. Ὁταν ἡ πιάτα παρουσιάσθῃ οἱ συνδαιτημόνες κατεπλήγησαν πρὸ τοῦ ὄγκου τῶν καπνίζόντων λουκουμάδων — οἱ ὁποῖοι ὠνομάζοντο εἰς τὴν Ἐπτανήσον καὶ τὴν Ἡπειρον τήγανιτες — καὶ ὁ Βηλαράς ἐνθουσιασθεὶς ἀπήγγειλε αὐτοσχέδιον τετραστιχὸν του :

Ὡ, τήγανιτες καλοφτιασμένες,
ὦ τήγανιτες μετ' ὁσοῦ,
ζαχαρωμένες καὶ μελωμένες
καὶ με σουσάμι ἀσπροδεδρό....

Οἱ θαμνὲς ἐρρίχθησαν ἐπάνω εἰς τὰς ἀχνίζουσας τήγανιτας, ἀλλ' ὅση καὶ ἐν ἦτο ἡ ὀρεΐς των δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαντληθῇ ἡ διαρκὴς ἀνανεομένη παρακαταθήκη. Ἡ ὑπηρετρία ἐσεβρίζε διαρκῶς νέας, εἰς

ἀντικατάστασιν τῶν καταβροχθηθεῶν. Ὁταν λοιπὸν ὁ Βηλαράς εἶδε τοὺς συντρόφους ὑποχωροῦντας καὶ ἀντελήφθη, ὅτι ἐφοβοῦντο μήπως κακοστομαχίσουν, ἐξηκολούθησε

Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς

τὸ αὐτοσχέδιον ποίημα του διὰ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ εἰς τὴν καταβρόχθησιν :

Ὁ Ἱπποκράτης δὲν ἔχει τώρα
στῆς τήγανιτες καθόλου χώρα,
γιὰ τήγανιτες αὐτὸς δὲν λέγει,
κι' ἂν ἴσως εἶπε, ποῖος τὸν στέργει ;
Ἄν εἶπε θλάπτουν, με συμπαθαί,
γιατὶ ἀπὸ τούτης δὲν ἔχει φάη.
Γιὰ φάει φίλοι, καὶ μὴ τραβίστε,
πὼς θὰ χωνεῖσιν μὴ συλλογίσετε !
Ἀλέθει ὁ μῦθος ; Ρίχουν δὲ ἀλέση
κρηθάρη, στάρι, ὅτι μπορέση.

Οἱ συνδαιτημόνες, γελᾶσαντες μετ' ὁ ἔπῃτο αὐτοσχέδιον ποίημα τοῦ Ἡπειρώτου ποιητοῦ, ἐξηφάνισαν ὅλην τὴν κολοσσαίαν παρακαταθήκην τῶν λουκουμάδων τοῦ Ταγιάπερας.

Τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ ἀφηγήθη πρὸ ἐτῶν ὁ λόγιος Μ. Λαμπρινίδης ὡς συμβὰν εἰς τὸ Ναύπλιον, ἀλλ' ἠπατήθη, διότι ὁ Βηλαράς δὲν μετέβη εἰς τὸ Ναύπλιον ἐπὶ Καποδίστρια, διότι εἶχεν ἀποθάνει δέκα ἔτη πρὸ τοῦ κατέβῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ Κυβερνήτης.

Ὁ Ταγιάπερας, μετὰ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ζάκυνθον ὅπου ἔπαιξε πλὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ πατριωτικῶν ὁρῶν κατὰ τὴν τότε ἐκτραγέυσαν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν. Ἡ ἀγγλικὴ κυβερνήσις τὸν κατεδίωξε διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἐφυλάκισε. Ὅτε πλεὺς ἀπληθευρόθῃ ἡ Ἑλλάς, ὁ Ταγιάπερας ἐπῃγε εἰς τὸ Ναύπλιον, κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Ρώσου πρεσβευτοῦ Βούλγαρη, Κερκυραίου, ὁ ὁποῖος μεταβαίνων εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ Ναύπλιον, ἐπέλασε ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον καὶ τὸν ἐπῃγε μαζί του.

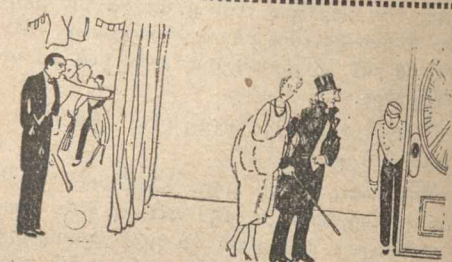
Ἡ κοινωνία τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς πρωτενοῦσης ἐλαχίστους ἄνδρας μορφωμένους εἶχε, διὰ τοῦτο ὁ Ταγιάπερας ἔπαιξε μεγάλον ρόλον. Τὸ σπῆτι του ἔγινε τὸ κέντρον τῶν μορφωμένων. Ἐκεῖ μέσα ἐμαζεύοντο ὅλοι οἱ λόγοι. Οἱ ἀδελφοὶ Σούτσοι ὑπέβαλ-

λον εἰς τὴν κρίσιν του τὰ ποιητικὰ των ἔργα, τὰ ὁποῖα πολλάκις τοὺς ἐδίδοντο ὁ ἱατρός. Ὁ Ἀλέξανδρος Σούτσος, μάλιστα, εὐγνώμων διὰ τὰς φιλολογικὰς αὐτοῦ ἐγχειρίσεις ἐπὶ τῶν ποιημάτων του, τοῦ ἀφιέρωσε τὴν κωμωδίαν του «Ὁ Ἀσώτος».

Ἡ πείρα ἐμετρίασε τὰς δημοκρατικὰς ἀρχὰς, τὰς ὁποίας ὁ Ταγιάπερας ἀπέκτησε εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ἦτο πλέον φιλελεύθερος, ἀλλὰ ὄχι μέχρις ἀκολασίας, ὅπως συνείδησε νὰ παρατηρῇ εἰς τοὺς Σούτσους. Ταυτοχρόνως ὁμως δὲν συνεφώνει μετ' ὅλην τὴν πολιτικὴν τῆς καμαρίλας τοῦ Καποδίστρια, ἡ ὁποία τὸν ἐσπρωχνε εἰς τὴν ἀπολυταρχίαν. Ἀκριβῶς δὲ ἐναντίον τῶν ἀυλοκόλων του θυμώσε ὁ Ταγιάπερας ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀγαπημένην του Ζάκυνθον. Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, τὸν Αὐγούστου τοῦ 1831, ἐκάλεσε εἰς τὸ σπῆτι του τοὺς φίλους του διὰ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ. Καὶ δακρυρροεῖς τοὺς εἶπε :

— Ὅπως τρέχετε δὲν θὰ περᾶσιν πολλὰ καὶ θὰ σκοτώσῃτε τὸν Κυβερνήτη, καὶ μαζί μ' αὐτὸν θὰ σκοτώσῃτε καὶ τὴν πατρίδα !
Δὲν ἐπέλασε ἕνας ὁλόκληρος μῆνας καὶ ἡ τραγικὴ προφητεία ἐπραγματοποιήθη. Ἑλληνικὸ δυστυχὸς χερί ἐκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου Κυβερνήτου.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Ο. ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

Ἐνας περρότος μὰ φορὰ στ' ἀλήθεια
σκορπίσε λαχτάρες μέσ' τὸ καρνάβι,
τὸν κοίταζαν ματὰ φλογισμένα πλῆθη
κι' ἔτσι ὡς γελούσε τρέμανε τὰ στήθεα
κι' ἔγερναν οἱ πόθοι σ' ὄνειρον ἀγκάλῃ.

Στὰ σγουρὰ μαλλιά του πέφταν σεραπνιές
ἡ ζωὴ τῆς μάσκας πὼς τὸν ξεγελούσε !
Ἐγίνανε τὶς ἀνιχνές, τὶς βαρεῖες εὐθύνες,
χόρευε, ὅλο χόρευε, μετ' ὅσας κολομίνες,
καὶ τὸ χαιδεμά τους τὸν γλυκομεθοῖσε.

Κι' ἐνῷ ἡ καρδιά του ἦτανε δεμένη
στῆς ζωῆς τοὺς μόνους καὶ τὸ μεροδούλι,
χτύπησε παρὰ ξένα, σὺν ἔρωτι ἐμμένῃ,
γιὰ μιὰ κολομίναν ὀνειροπλάσμενη,
πεταχτὴ σὺν κίχθῳ καὶ λεικῇ σὺν γιοῦλι.

Κι' ἦτανε καὶ κείνη τόσο μεθυμένη...
Ἐλαμπε ὁ πόθος μέσ' τ' ἀνάβλεμμά της.
Καὶ τοῦ παραδόθη τόσο εὐτυχισμένη !
Μεῖνανε κι' οἱ δύο τους ὥρες ξεχαρμέναι,
κι' ἄρχισε τὸ δρόμα μέσα στὴ καρδιά της.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ποὺ συναντήθηκαν,
κι' ὁ περρότος ἦτανε χωμένους στὰ κοῦρλια
τὰ μῦτια τῆς μικροῦλας παραξενευτήκαν,
τὰ ρωμαντικά της ὄνειρα οὐρανόθεν,
γύρισ' ἂν τὴν ἄλλη κι' ἔσκασε στὰ γέλια.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΗΣ

ΠΩΣ ΕΤΑΞΕΙΔΕΥΑΝ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ

Ἐνα κάπως μακρινὸ ταξεῖδι ἦτο διὰ τοὺς προγόνους μας μιὰ ἐπιχειρησις ἀπαυδῆτοτε παρασκευασμένη καὶ ὁ μέλλων νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ ἐφρόντιζε προηγουμένως νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις του, κάποτε δὲ ἔκρινε καὶ τὴν διαδρομὴν του καὶ ἐξεμολογεῖτο, εἰς τρόπον ὅπου, εἰς ἀνέβαντες κατὰ, νὰ ἦτο ἥσυχος ἐπὶ τῇ ἐπιγερῇ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν μετὰ τὴν γνῆναι ὑποθέσεις του τακτοποιημένας.

Τὸ ταξεῖδι κατ' αὐτὸν πὸν τρόπον προσελάμβανε μιὰν μορφήν ἐξαιρετικῶς γενομένου καὶ ἀπέλει, κατὰ τὴν ἐκάνον εἰς τὴν πατρίδα, ἢμις μακρὸν σιγήτησιν καὶ ἀτελείωτον ἀφηγησιν τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα ὁ εἰρηχὺς ταξιδιώτης εἶχε κατὰ τὴν ἀπουσίαν του εἰς χώρας μακρινὰς καὶ ἀγνώστους εἰς τοὺς συμπατρίδας του.

Οἱ δρόμοι, ὅταν ὑπῆρχον ποιῶντες, εὐρίσκειντο εἰς ἀβυσσάτην κατάστασιν, οὐδεμίαν δὲ ὑπῆρχεν ἀσφάλεια. Τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας ἦσαν ἀραυτάτα καὶ ἐνοχλητικώτατα. Κατὰ συνέπειαν τὰ ταξεῖδια ἀπέτελλον ὄχι πλέον διασκεδαστικὰ, ὅπως σήμερον, ἀλλὰ ἐνόησαν, κόπον, μαρτύριον, κάποτε — πάντοτε δὲ ἐπιχειρησὶν δύσκολον καὶ βαρεῖαν.

Κατὰ τοὺς μεμνημένους χρόνους δὲν ὑπῆρχον σχεδὸν διόλου δρόμοι, μόνον μονοπάτια εἶχον σχηματισθῇ εἰς τὰ μᾶλλον συχνὰ ὁμένα μέρη καὶ τοῦτο ὄχι ἀπὸ ἀνθρωπίνην ἐργασίαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ πόδια ἀνθρώπων καὶ ζῶων, τὰ ὁποῖα συνεχῶς διερχόμενα ἐκτίθεν, εἶχον πλέον χαράξῃ διόδους φραγὰς ἀσφαλές.

Ἐκ τῶν πρώτων λαῶν οἱ ὁποῖοι ἐφρόντισαν διὰ τὴν κατ' οὐρανὴν δρόμον ἀναφέροντας οἱ Πέρσαι, Ἀλλ' οἱ πρώτοι στήσαντες δρόμους δὲν κατεσκεύαζον ἀπὸ τῶν εἰκοσιαν τῶν ταξιδιωτῶν, ἀλλὰ διὰ λόγους στρατηγικοῦς.

Ἀπὸ τὴν μᾶλλον μακρινὴν ἀρχαίτητα ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐδοκίμασεν ἀσφαλὲς νὰ γνωρίσῃ τὰς ἀγνοεῖς ἐκτάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξηγῶντο ἀγνωστοὶ γύρω του. Τὴν πρώτην αὐτὴν προσπάθειον ποιεῖσιν ἡμεῖς θὰ διεδόχθῃ ἀναμφιβόλως μιὰ ἄλλη ἐπιθυμία, δυνατοτέρα, ὁ πόθος τοῦ κέρδους καὶ τῆς δόξης. Τὰ ἄγρια ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἐκείνην ἐκείνην κατὰ τὰς πόλεις αὐτῶν ἐδιδόσαν, ἐκτός τοῦ ὅτι τοὺς παρέχον τὸ δόγμα μετὰ τὸ ὅτι ἐκείνην καὶ τὸ κέρος μετὰ τὸ ὅτι ἐκείνην, τοὺς παρέχον καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν διόλων του, οἱ ὁποῖοι τὸν ἡθροῦνον ὡς ἐξαιρετικὸν ἡθροῦνον.

Ὡς ὁ ἐξερευνητὴς ἡ ὁ ταξιδιώτης, ποὺ ἐνῆκε νικηφόρος, φοροῦμενος ἀπὸ διάφορα χρῆμα καὶ κινῆται ἢ ἀπὸ σκόνην χρυσοῦ καὶ πὸν λιπὸν λιθῶν λαμπροκόπων, καὶ κινῶμενος ἀπὸ τὰς τρομακτικὰς ἐντυπώσεις καὶ ἀναιμνήσεις τῶν κινδύνων τοὺς ὁποῖους συνήρουν εἰς τὰς παρθένας δόξας καὶ εἰς τὰς ἀνέμενους ἐκτάσεις, ὅπου συνέλεξε τοὺς κερδοὺς τῶν ταξιδιωτῶν, διηγρεῖτο εἰς τὰ ἐκτετατὰ πλῆθη τὰ θαυμάσια τὰ ὁποῖα εἶδε, τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποῖους διέτρεξε, τὴν γοητείαν τῆς φύσεως ποὺ τὸν ἐμάγευσε. Καὶ οἱ ἀποστολὰν τοὺς κατελαβάνοντο τὸν ἦν ἐπιθυμῶν ὅπως καὶ αὐτοὶ γνωρίσουν ἀγνώστους γῶρας καὶ ἀποκατήκον ἰδίους, ἢν μὴ καλλιτέρας, ἡσυχρόους, δοξαζόμενοι καὶ πλουτίζοντες ταυτοχρόνως.

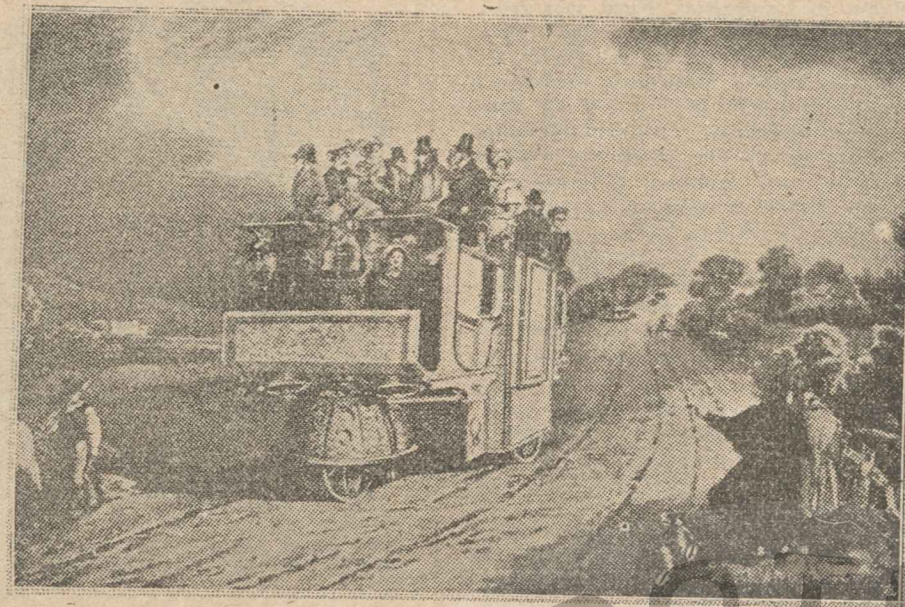
Τὴν πρώτην κινήτησαν δύνανται ἀπετέλεσεν ἀναμφιβόλως ἡ ὁρμὴ τῶν ἱσπανικῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐκκέντησιν ἐβέβαιον ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο. Ἀναμφιβόλως ἐπύρουν πολλοὶ αὐτῶν πρὸς τὸ ἀνθρώπου κατ' οὐρανὴν τὸ πῶς πλεονέμενον, τὴν πρώτην ἀξέστον καὶ ἀπερχομένην βάραν. Ἀλλὰ περὶ τῆς θαλασσίας συγκοινωνίας θὰ ὁμιλήσωμεν ἄλλοτε.

Τὸ πρῶτον κάρων διὰ κατεσκευασθῇ ἀπὸ μίαν ἀξέστον σκάβαν, κινούμενην ἐπάνω εἰς κορυμνὸς δένδρων. Ἡ Κίνα φανταίνεται ὅτι ἦτο ἡ

πατρίς τῶν πρώτων κάρων πρὸ τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν, ἐντὲρα δὲ χώρα ὅπου εἰσῆχθησαν τὰ κάρα ἦτο ἡ Αἴγυπτος.

Μεταξὺ τῆς ἐπὶ τῶν ὁμων τῶν ξύλων μεταφορᾶς καὶ τῶν κάρων ἔχοντες τὴν διὰ φορεῖν μεταφορὰν, ἡ ὁποία ἐτέθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς χρῆσιν ἐπίσης εἰς τὴν Κίνα. Οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Μακεδονικῆς κινήσεως ἐκτραγματοποίησαν τὸ φορεῖον διὰ πολυτέλειαν μᾶλλον παρὰ δι' ἀνάγκην. Καὶ δὲν ἐβάρυνε νὰ γίνῃ κινήσις χρήσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀπὸ ἀγάλματα καὶ εἰκόνας ἀγγείων μαρτυροῦντες εἰς τὴν Αἴγυπτον τὰ κάρα εἶχον

Ἡ πρώτη ἀτμικίνητες ἀμαξὰ ποὺ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν τῆς εἰς τὸ Λονδίνον.

δύο τροχοὺς καὶ ἐκείνην ἀπὸ δύο ὄλογα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονήσωμεν ὅτι τὸ ἄρμα — πιθανότατα θεοσκεπτικόν — τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἦτο τετράτροχον. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ βοσκὸς Σολομὼν (χίλια ἔτη πρὸ Χριστοῦ) εἶχε καὶ διηύθυνε μόνος του, κατὰ τὴν παραδόσιν, χίλια ἄρματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔφερε τὰς ἐπισκοπὰς συζύγους του καὶ τὰς τραποῦσας ἐσφαιμένας του !

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα ταξεῖδια, περὶ τῶν ὁποίων ἔχουμεν πληροφορίας, εἶνε βεβαίως ἐκεῖνο ποὺ ἐπεχείρησεν ἡ βασιλίσσα τοῦ Σαβᾶ διὰ νὰ μετέβῃ εἰς τὸν μέγαν βασιλεῖα Σολομῶνα. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀναφέρεται ὅτι ἀπὸ τὴν ἀκλουθίαν τῆς βασιλίσσης οἱ Ἑβραῖοι οἱ ἐμαθῶν τὴν τέχνην τοῦ νὰ κατασκευάζουν τοὺς ἐλέφαντας καὶ τὰς καμήλους.

Παρὰ τὰς νεωτέρας δυνάμεις ἐφευρέσεις, ὅλη ἡ κίνησις βασίζεται ἀκόμη ἐπὶ τῶν τροχῶν. Παρὰ τὰς μεγάλας ἀνάγκας καὶ τὰς καταπληκτικὰς προόδους τοῦ κόσμου, ἐν τούτοις τὸ κάρου παρέμεινε νικηφόρον, οἱ δὲ τροχοὶ τοῦ τὸ σῶμα τῆς κινήσεως. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε γνωστός ὁ πρῶτος ἐφευρέτης τοῦ τροχοῦ, ὁ μὲν ὅμως αὐτὸς ἀγνώστος, ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ ὁ Βίττωρ Οὐγκὼ !

Ἡ ἑλληνικὴ παράδοσις ἀποδίδει τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ μέσου συγκοινωνίας εἰς τὴν Πυλάδα ἢ εἰς τὸν Τροχίαν ἢ εἰς τὸν Ἐριχθῆμιον, τὸν γυλὸν Ἀθηναίων βασιλέα. Ἡ Ἑλλάς, μετὰ τοὺς στενὸς δρόμους τῆς, δὲν ἦτο κατὰ τὴν ἀνάγκην ἀναμφιβόλως διὰ ταξεῖδια κατὰ τὴν ὁρμὴν. Πρέπει ὅμως νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι προκειμένου περὶ γῶρας ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ὑπεροβολικὴν ἐδαφικὴν ἔκτασιν, τὰ ταξεῖδια δὲν ἦσαν πολλὰ μακρινὰ. Οἱ Ἕλληνες ἐπεχείρουν

ταξεῖδια κατὰ τὴν ὁρμὴν μόνον διὰ λόγους προσωπικοῦ εἰς διάφορα ἱερὰ ἢ ἀναμνηστικὰ ἢ εἰς μέρη ὅπου ἐπαγγελλόντο ἐθνικὰ ἔσοδα καὶ μετέβαινον κατὰ καραβάνα.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐορτασμοῦ τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἀλλὰ τοῦ προσηνύσσετο μιὰ ἱερὰ διακοπή. Ὁ ἀν προσήγγιζεν ἡ ἐορτὴ προσέτρεχον πιστοὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ κόσμου, ὅπως συμβαίνει σήμερον μετὰ τὰ Ἰωβιλάτια τῶν Παπῶν. Οὐδέποτε αἱ Ἀθῆναι ἐκλυμνύοντο τόσον ἀπὸ κόσμον ὅσον κατὰ τὴν περιόδον ἐκείνην, δικαίως δὲ ἔνας ὁρτωρ τοῦ Β' αἰῶνος εἶπεν ὅτι ἐοικενοτρόφει εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἑλευσίνος.

νὰ περισσότερον πλῆθος ἀπὸ ὅσον κατοικεῖ εἰς ὁλοκληροῦς πόλεις. Ἀπὸ ὁλοκληροῦς, γενομένου ἀπὸ σήμερον ἐκείνης τῆς ἀρχαίας, συνέχεται ὅτι οἱ πασχαλινὰ εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Ἑλευσίνος δὲν ἦσαν ἀπὸ τῶν πρῶτων χιλιάδων. Ἀναμνηστικὸν δὲ ὡς ὅλην πᾶσαν δύσκολα ἡσυχὰ ταξεῖδια κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅταν καὶ νὰ ἐγγύησιν τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον προκαλεῖται τὸ ἀντικείμενον τῆς Ἑλευσίνος, καὶ παρῶν μετὰ τὴν ἀρχαίαν Λουδοῦν.

Καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας συνεκινετοῦντο πάλιν κινήσις μεγάλη ἀπὸ διάφορα μέρη ὅχι μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀσίας, τῆς Σικελίας, τῶν ὁρακτικῶν ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς. Τὸ ἄθος τῆς νεολαίας ὅλων τῶν χωρῶν αὐτῶν προσέτρεχον εἰς τὰ ἐν γένει ἀγωναίματα δὲ νὰ συναρπάξῃ εἰς τὴν πατρίδα του τὸν ἱερὸν κλέβον τῆς νίκης. Καλλιτέχνη, μουσικοὶ, ἑκπαιδευτοὶ ὑπᾶλληλοι, ἱερεῖς, πλεονέκτες διαφθόρων χωρῶν, ἐκείνην εἰς τὰ ἱερὰ δόξα καὶ ἀπερμήματα πολυτέλειαν.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσῃται ὅτι ὁ κάτοχος ἐνὸς μεταγωγικοῦ μέσου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐθεωρεῖτο ὡς ἐξαιρετικὸς πλούσιος, ὅπως σήμερον ὁ κάτοχος ἐνὸς αυτοκινήτου Ρόλς Ρόις, καὶ μάλιστα οἱ ἔχοντες διακεκομμένην κινῶσιν θέσαν κατεῖχον τὸ μέσον τοῦτο τῆς συγκοινωνίας.

Ἡ Ρώμη δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἐξαπλώσῃ τὴν κυριαρχίαν τῆς ἐπὶ πᾶσι μέρους τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου ἂν δὲν ἔδιδεν ἐξαιρετικὴν προσοχὴν εἰς τὸ ἔκτισμα τῶν δρόμων. Καὶ ἐπὶ θαυμασίαν δρόμον, σωζόμενον εἰς τινὰ μέρη μέτροι σήμερον, ἐπέλασαν αἱ περιήγησις ρω-

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

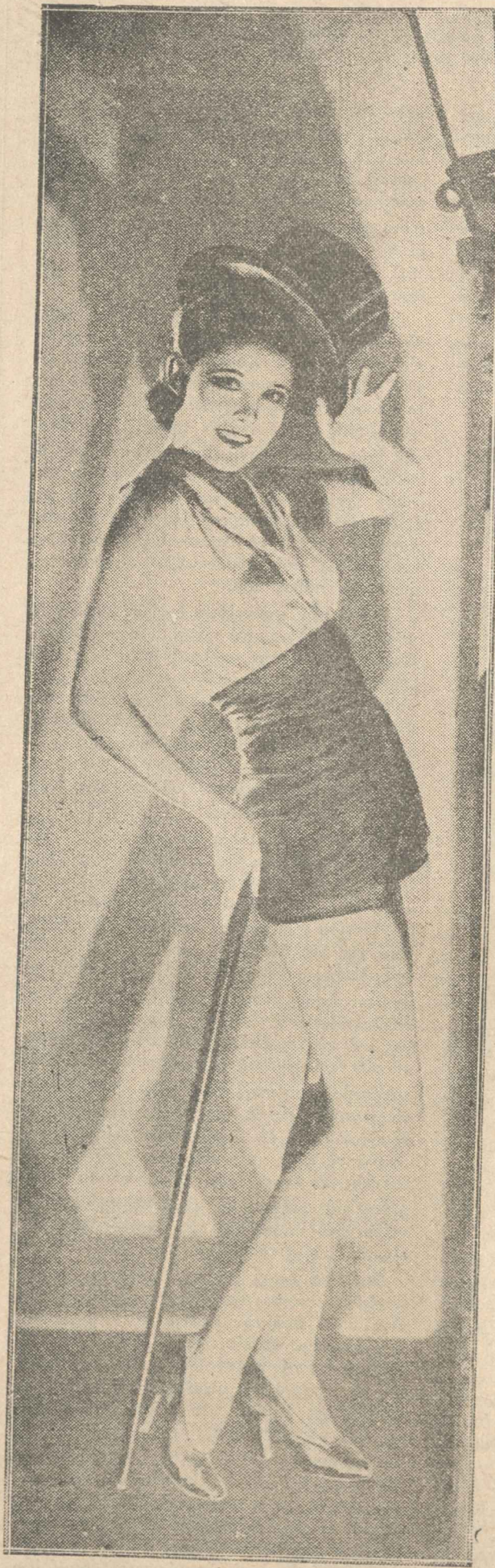
ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΤΖΑΖ

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

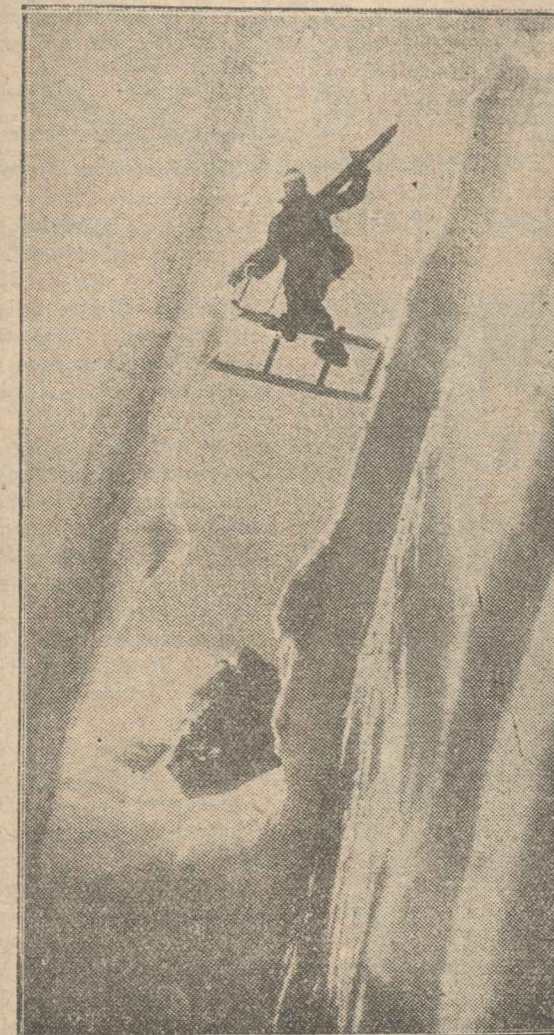
Εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν εἰ φίλοι τῆς ἐξόχῃς εἰς ἀναγνωρίσειν τὸν χαριτωμένον ἀστέρα τοῦ σινεμά, τὴν Ραχέλ Τορρές, εἰς ἓνα ρόλον τῆς στοὺ καινούργιο ἐμιλοῦν φιλμ πού πρωταγωνιστεῖ.

Ἡ ἑκατομμυριούχος λαίδυ Βάριλεϋ, ἡ ὅποια περνᾷ ὅλην πρὸν σχεδὸν τὸν χειμῶνα τῆς εἰς τὰς Ἀλπεῖς, ἐγκατέλειπε τὸν σύζυγόν της, προτιμήσασα ἓνα σύντροφόν της εἰς τὰς παγοδρομίας.

Ἡ Ζοζεφίνα Νεϊτα ἀπὸ μακρὸν ἄκουσάν, ἐπαυλὶς καὶ εἰ Παρισίνοί ὑπεδέχθησαν τὴν τῆς θερμότητος ἀπὸ καθε ἀλλήν ἀνείχθη δὲ εἰ διεψεύσθησαν ἐκείνη ἀπὸ τὸν πρὸς αὐτὴν ἀστὴρ τῆς Ζοζεφίνας τὴν ὕσιν τοῦ. Διότι ἡ Μπαίκερ ἐπὶ εἶνε ἡ λαίρεια τῶν Παρισίων ξένων.

Εἶνε τόση ἡ μανία πού κατέχει τοὺς Εὐρωπαίους μὲ τὰ χειμερινὰ σπόρ, ὥστε ἀψήφου καὶ αὐτὸν ἀκέμῃ τὸν θάνατον, προκεῖ μένου νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον ὄγκο παγόν.

ΤΑ ΦΕΙΔΩΤΗΝ ΒΡΑΖΙΛΙΑΝ

Ἡ Βραζιλία εἶνε, ὡς γνωστόν, ἡ χώρα τῶν φειδωλῶν. Ἡλπιτοὶ κατὰ 300,000 ἄνθρωποι τὸν χρόνον ἀπεθνήσκουν ἀπὸ δεινὰ δηλητηριωδῶν ὄψεων. Διὰ τὴν ἐξουδετέρωσιν τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ἀσχετοῦ μετὰ τὴν ἐξαγωγήν ὕδατος ἀπὸ τὸ στόμα ἐβόλους ὄψεως. Ἀνωτέρω ἐργάζεται τὸ ἰνστιτούτον τοῦ φειδωλοῦ.

Ἡ χαριτωμένη Ἀμερικανὶς ἡθοποιὸς Μαίρη Ντέραν, με ἓνα ναυτικὸ κοστούμι, με τὸ ὁποῖον κατέκτησε τὴν καρδίαν ἑνὸς πολυεκατομμυριούχου Ἀμερικανοῦ.

ΜΙΑ ΜΑΥΡΗ ΕΞΟΧΟΤΗΣ

Η παράδοξος επιθυμία του Μεγάλου Πέτρου.—Το δώρον του εν Γουρκία πρσβευτού του.—Ο μικρός μαύρος σκλάβος, ο οποίος έγινε ιδιαιτέρως γραμματέας του Τσάρου και κατόπιν στρατηγός.—Είς το Παρίσι και κατέπινε εις την Σιδηρίαν.—Ο γάμος του και οι απόγονοι του.

Ο Μέγας Πέτρος, ο Μέγας αυτοκράτωρ της Ρωσίας, που είχε αναλάβει το τεράστιον έργο ν' αναδιοργανώσει την Ρωσίαν κατά το πρότυπον των κρατών της Δύσεως, έμαθε μίαν ήμέραν ότι εις τας αύλας της Δύσεως έμεταχειρίζοντο εις την ύπηρεσίαν των άνακτόρων μαύρους. Η μόδα είχε προχωρήσει τόσο πολύ και αυτός δεν ήθελε να καθυστερή. Βέβαια όμως οι μαύροι μιάς μεγάλης αύλης έπρεπε ν' άντέχουν στο πλύσιμο και να μη χάνουν την μαυρίλα τους μόλις ήρχοντο εις έπαφην με το νερό.

Κατά τας μεγάλας τελετάς υπετίθετο ότι οι μαύροι έδιναν κάποιαν περιπατή αιγλήν εις το πολύχρωμον σύνολον και κάποια έξωτική νότα στο συναγελασμό του υπερκόσμου. Τους έντυναν με άνοικτά και πολύχρωμα φορέματα και της μετεχειρίζοντο ως άκολύθους κυριών, σωματοφύλακας, γκαρσόνια και μουσικούς.

Μιά φορά που ο Μέγας Πέτρος απέφασκε ν' ακολουθήσει την μόδα της Δυτικής Ευρώπης και εις τας σκοτεινάς σημεία του πολιτισμού της και εις το πατριαρχικό περιβάλλον της πρωτεύουσής του άρχισε να εξετάζει το ζήτημα της άγοράς μαύρων. Ο εν Κων)πόλει Ρώσος πρσβευτής, που μυρίσθηκε την όρεξιν του ύψηλού κυρίου απέφασκε να του δωρήσει έναν μαύρον.

Δεν έχειράσθη να χάσει καιρόν εις άναζητήσεις.

Αυτές τις ήμέρες του 1705, είχαν φέρει στην Τουρκική πρωτεύουσα αιχμαλώτους από την Άφρική τους όποιους έπωλούσαν. Οι αιχμαλωτοι ήσαν παιδιά έπαναστατηρώντων φυλάρχων. Οι αιχμαλωτοι ήσαν όλο μικρά παιδιά και δεδομένου ότι εις την πατρίδα τους δεν είχε καταργηθή ή δουλεία, ύπεφερον την τύχην τους αυτήν με στωϊκήν έγκαρτέρησιν και έτσι ο Ρώσος πρσβευς με ένα μικρό ποσόν ήγγρασε τόν μικρόν Έμπραημ, ήλικίας 7 ετών και μπόρεσε να φιλοφρονήση μ' αυτόν φρονά τόν ύψηλόν του κύριον. Ο μικρός άπεγοιτεύθη μόλις έμαθε ότι θα έπήγανει εις την χώρα του Βορρά, αλλά σε λίγο κατόρθωσε να έξοικιωθή με την έγνωσμένην μοιρολατρίαν των άνακτόρων, στην νέα του τύχη.

Ο Μέγας Πέτρος ένθουσιώσθη μόλις είδε τόν μικρόν. Τόσο του άρεσε ο μαύρος ώστε απέφασκε να του άνοίξη τόν δρόμον προς τόν πολιτισμόν. Τό μέγα πείραμα που άνέλαβε με τόν άπολίτιστον λαόν του σκαρβεύει να τόν περάσει από την βαρβαρότητα εις τόν πολιτισμόν της Δύσεως, ήθέλησε να κάμη και με τόν μαύρον σκλάβον του. Καί το μικρό πείραμα επέτυχε καλλύτερα από το μεγάλο. Ο Έμπραημ άναπτύσσει έξαιρετικό ταλέντο και γίνεται ο άγαπητός του μεγάλου Τσάρου. Είπε τώρα πλέον 9 ετών, ότε δια του βαπτίσματος απέκτησε την έλευθερίαν του. Ανάδοχος είναι ο ίδιος ο Τσάρος. Ός έπίθετον του έλέγεται το όνομα του μεγάλου συνηγρώτου του στρατηλάτου Άνίδα. Είς το σώμα της σωματοφύλακής του Τσάρου όπου κατετάγη όνομάται. Άδραμ Πέτροβιτς Άνίδας και έτσι άρχίζει μιά από τις μεγαλειότερες καριέρες των έξωτικών αυτών νάάξουν άπ' τις όποιες τόσο πλού-

σιος είναι ο 18ος αιών.

Ο Άνίδας—έτσι θα τόν λέμε του λοιπού—δείχνει ότι είχε χαρίσματα άξιοπρόσεκτα που προσπερνούσαν τ' άναμενόμενα από ένα το-

Ο Μέγας Πέτρος

μάρι μαύρου χρώματος. Η καλή του συμπεριφορά, ή ικανότης προσαρμογής του άγνού ανθρώπου, ή άκτινοβολία του πνευμάτός του, συντελούν στο να ξεχασθή σε λίγο ότι είναι κατωτέρα καταγωγή. Ο Άνίδας γίνεται ο ιδιαιτέρως γραμματέας του Μεγάλου Πέ-

ΗΠΕΙΡΩΤΙΣΣΑ

Πάρε μιαίρι σφάξε με και ρίξε τα κομμάτια μου, Μάτια μου

Και ρίξτε μέσα στο γυαλό. Άπ' τη στιγμή που μ' άφησες τόν κόσμο αυ- (τη μου, (το συγάθρα Χάθιρα, (τις μου)

Και δεν έλπιζω πια καλό. Άν βάρη τώρα τ' άστρα σου και τα μαλα- (ματιά σου (ματιά σου) Έννοια σου, θάρρη καρός που θα θορηγής, και θα σταθής στο μνήμα μου να πής ένα πα- (ράτονο, Κι' άπονο

θι μ' εύρης όσο κι' αν πονείς. Πάρε φωτιά και κάψε με, κι' αντίμα με τη (στάχτη μου Τ' άχτι μου μέσ' στα πέλματά μου σκορπάς, νύ μη σε βρή το κοίμα μου, μοιρολόι μου 'Η- (πρωτόπισσα, Ρώτησα και μοιραν άλλον άγαπας...

ΑΡΓ. ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

τρου, τόν συνοδεύει στους πολέμους και τὰ έπίσημα ταξίδια. Κατορθώνει έτσι να δημιουργήσει σταδιοδρομίαν έπιδεικνώνων, τάλεντα που ξεπερνούσαν τας άπαιτήσεις και άποδόσεις της καθυστερημένης φυλής του.

Τό 1717 ο Μέγας Πέτρος βρίσκεται στο Παρίσι και βλέπει εκεί πως ο έννοούμενός του περισσότερο από κάθε άλλον έναιτο μέσα στο πολιτισμένο αυτό περιβάλλον με εύχέρεια και εύκολία και τόν άφίνει εκεί να σπουδάσει. Ο Άνίδας παρακολουθεί την σχολή πυροβολικού του Γαλλικού στρατού, κατατάσσεται εις τόν Γαλλικόν στρατόν, λαμβάνει μέρος εις τόν Έσπανικόν πόλεμον, διακρίνεται έπί άνδρείας, παρασημοφορείται έπανειλημμένως, προοιβάζεται και τέλος του προτείνεται να συνδέση το μέλλον του με την Γαλλικήν σημαίαν.

Όλοι νομίζουν ότι εξέχασε την Ρωσίαν. Άλλ' ο Άνίδας σε λίγο βρίσκεται πιστός ένώπιον του προστάτου του και τόν ακολουθεί μέχρι της καθόδου του εις τόν τάφον. Τώρα νομίζουν όλοι πως θα φύγη. Άλλ' αυτός μεταβιβάζει την πίστιν του εις τούς ιληρονόμους του προστάτου του και ύστερα ή Αικατερίνη του άναθέτει την άνατροφήν του Τσάρου.

Κατά τούς έπακολουθήσαντας άγώνας της διαδοχής ο Άνίδας περιέρχεται εις αντίθεσιν προς τόν πανίσχυρον Μεντσικώφ και έξορίζεται προσωρινώς εις Σιδηρίαν, όπόθεν μετακαλείται μετά τινα έτη υπό της αυτοκρατορίας. Γίνεται σύμβουλος της και στρατηγός. Διαπρέψας σε πολλές μάχας ως στρατηγός άποσύρεται έπειτα και άποθνήσκει τό 1781 εις βαθύ γήρας.

Άλλά—και αυτό είναι το πλέον άξιοπαρατήρητον—εις την έξαιρετικήν του σταδιοδρομίαν δεν φέρνει τέλος, ούτε ο θάνατος. Τό γένος του έξακολουθεί να διακρίνεται σε πολλά. Οι απόγονοι του έφθασαν τις άνώτερες βαθμίδες της ευρωπαϊκής άριστοκρατίας και τών βασιλευόντων οίκων.

Η «μαύρη έξοχότης» όπως τόν έλεγαν ύπανδρεύθη μίαν άριστοκρατίσσαν και εκ του γάμου προήλθαν πολλά παιδιά άλλα λευκά και άλλα μαύρα. Η μητέρα του μεγάλου Ρώσου ποιητού Πουσκίν είναι έγγονή του. Οι γονείς του Πουσκίν άνήκουν εις την άρχαιότεραν Βογιαρικην άριστοκρατίαν και όταν έπειράζαν τόν ποιητήν ότι ήτο «μαύρης καταγωγής», απήντα ότι πέντε ένδοξοι πρόπατόρες του είχαν ύπογράψει την πράξιν της άνακηρύξεως του πρώτου Ρωμανώφ. Μία κόρη του Πουσκίν ύπανδρεύθη με τόν ποιήκηρα Νικόλαιο του Νασάου. Έγγονή του είναι και ή μετέπειτα μεγάλη Δούκισσα Μιχαήλοβιτς. Τρεις δυσεγγόνες του είναι ύπανδρευμένες με Άγγλους άριστοκράτας. Έγγονός του είναι και ο μετέπειτα κόμης Μέρνιπεργ σφύζυος της κόρης του Τσάρου Άλεξάνδρου ΙΙ, Όλγας Γιουργεσκόβνας.

Όπως φαίνεται το αίμα του μαύρου διασταυρώνεται και κυκλοφορεί ακόμη μέσα στις φλέβες της Ευρωπαϊκής Άριστοκρατίας.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΟΤΑΝ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΕΛΗ

Στο σαλόνι της κυρίας Λα Βαρεν γίνεται λόγος για το θάρος των γυναικών, για την πονηριά τους την άσύστολη καμιά φορά και την έπιβολή που ένσαρκώνουν τ' άσθενικά τους κομμάτια...

— Έκείνο που τους δίνει ζωή, μά σ' όλες άνεξαιρέτως είναι το ένστικτό τους. Είναι γεννημένες άρτίστες είτε μ' ένθουσιασμό ο γέρο Ζαν Πρεγκιέ Ζερβάλ. Μήπως ο Μπαρμπέυ ν' Άρεβίλλι δεν είπε πριν από μένα: «Σε κάθε γυναίκα φολιάζει και μιά άρτίστα—δρες το κατάλληλο κομμάτι και ξεπετιέται άμέσως». Είναι άφάνταστο πόσο δυναμώνει το θάρρος, πόσο τ' αυξάνει, να μπορή κανείς να μεταβάλει έπιφανειακά προσωπικότητα να μπορή να παίξει ένα ρόλο.

— Μήπως νομίζετε πως δεν είναι αυτό αλήθεια; Χαμογέλασε ή χαριτωμένη μαρκησία ν' Άπείγ. Έάν σήμερα ύπάρχω, εάν βρίσκομαι σιμά σας, το χρεωστώ σας βεβαίω σ' ένα έξαιρετικό μα και σχετικό μ' αυτό που λέμε γεγονός.

— Θα μάς άναφέρετε κάτι; Ω διηγηθήτε μας την ύπαρξιν σας...

Η μαρκησία δεν περίμενε δευτέρα παράκληση :

—Στά 1793 ζούσε στο Παρίσι, στην όδω Φοσσε-Σαιν Ζακ μία νοικοκυρεμένη οικογένεια. Ο γέρο Λουδελ ήταν διδολοδής καλλιτέχνης, μορφωμένος κι' άνθρωπος με γούστο. Γήγορα απέκτησε φήμη και το σπίτι του τραβούσε πρόσωπα τρανά της εποχής του. Συχνά μαζεύονταν εκεί και κάπνιζαν έξαιρετικό καπνό, παίζανε σκάκι και διαβάζανε.

Η γορά Λουδελ ήταν γυναίκα χρηστή καρδιά. Κι' ή κόρη, σβέλτη, λεπτοκαμωμένη, άληθινά μουμπουκί, διατίσθηκε Άσθήμ από κάποιο νέο που σύχναζε στο μαγαζί του πατέρα της. Μήπως είχαν άδικο να την άποκαλέσει έτσι; Ήταν ή προσωποποίηση της χάριτος και μαζί μ' αυτήν ή αιώνια κίνηση. Ο νέος αυτός, ο ύποκόμης Ζακ ν' Άπείγ, που οι πρόγονοί του δοξάσανε την αύλη της Γαλλίας, είδε όμορφες μέρες στις γιορτές του Τριανόν, όταν ή Μαρία Άντουανέττα άρχόντισσα στα γλέντια έπαιρνε κι' έδινε.

Μά ή Γαλλική επανάσταση είχε άνατρέψει όλο το παλιό εκείνο μεγαλείο. Ο Ζακ ν' Άπείγ παρ' όλη τη κοινωνική διαφορά που θάκανε έλλογ να σκεπταται άλλολιούτικα άγαπίσει τη Ζανίνα κι' άποφάσισε να την κάνει γυναίκα του. Χωρίς να ή ή λέξη στους γονείς του άνοιχτηκε στο σπίτι της νέας, κι' από την ήμέρα εκείνη οι δυό τους βρέθηκαν άρραβωνιασμένοι.

Η τρομοκρατία ήλθε τόν άλλο χρόνο. Όπως τάλεγε ο Φονσιέ Τουνβίλλ κατά κεφάλια των άριστοκρατών πέφτανε σάν κεραμίδες. Τα ματωμένα κάρα δεν άδειάζαν τα ανθρώπινα σφαχτά. Πού να βρεθή συνήγορος στο Έπαναστατικό Δικαστήριο. Τόχαν διαίρεισε σε τέσσερα τμήματα στη λαμψητόμο.

Κι' όμως ο Ζακ ν' Άπείγ, έρχόταν κάθε μέρα στο σπίτι των Λουδελ. Οι γονείς του είχαν φύγει άπ' το Παρίσι, μετανάστες κι'

αυτοί σάν τόσοι άλλοι. Η άγάπη κρατούσε τόν Ζακ στη συνοικία.

Σ' ένα μήνα μέσα είχε μάθει τη δουλειά από τόν μέλλοντα πεθερό του και ζούσε έγγάτης, τεχνίτης. Τό θράδυ κοιμόταν σε συγγενικό του σπίτι στην όδω Φερού, κι' ο δύστυχος πήγαινε με την σκέψη πως έτσι θα γλύτωνε. Χαμένη έλπίδα! Ένα θράδυ κανθός γύριζε στο σπίτι, καμιά είκοσαριά έξεβράκωτοι τούφεραν αντίσταση. Έπρεπε νάχε δελτίο μαζί του, και μιά που δεν τάχε δεν

Έμενε κρυμμένος στο σπίτι της Ζανίν

ήταν πολίτης. Οδηγήθηκε στο σώμα στην πλατεία του Άγίου Σουλπικίου.

Ήλθε ή άλλη μέρα κι' ή Ζανίνα με λαχράρα περίμενε τόν δικό της. Άνήσυχη τρέχει στο σπίτι στην όδω Φερού κι' άπ' εκεί στο τμήμα. Η τραγική αλήθεια όρθώνεται μπρος της. Ο Ζακ ν' Άπείγ ο άριστοκράτης πήρε τό δρόμο για την λαμψητόμο.

—Κι' ή χάρις...ποιός μπορεί να του δώση χάρις; Έκλαι ή νέα με πόνο.

— Ένας πολίτης, της απήντησεν.

— Μά ποιός λοιπόν;

Κι' έσκασαν στα γέλια οι «έξεβράκωτοι» κι' έπαιζαν με τόν πόνο της. Ο άπολύτομος της λέγαν αυτός μπορεί να σου τόν σώσει.

Ο άδέκαστος εκείνος άντρας που οι δικοί του τόν λέγανε άπολύτη συνείδηση ήταν ο δικτάτορας ο Ροβεσπιέρος. Ψυχρός, χωρίς καρδιά, πεισματάρης που άφου κανθός να άλλάλαχθή από τούς δυό του άντράλους τόν Χέμπερτ και τόν Δαντόν, τραβήξε τόν δρόμο της δόξας σκορπίζοντας γύρω του τόν θάνατον, αίματοκυλώντας τα πάντα.

Θάταν τρέλλα, θάταν θάνατος να ζητήση κανείς από μιά τέτοια σκληρή καρδιά τόν λυτρωμό από μάς άλλης.

Έκείνη την εποχή οι διάφορες τάξεις, χωρίς καμιά διάκριση ριχνόνταν στην πάλη, ριχνόνταν στην κίνηση κι' οι πιοτεροι του λα-

ού ζητούσαν να έπιδειχτούνε. Κι' ο Ροβεσπιέρος δεν πήγαινε πίσω. Σύχναζε κάθε βράδυ στο καφενείο της Βασιλείας. Είτε για να παίξουνε φαινομενικά μιά παρτίδα σκάκι, είτε για να συζητήσουνε πάνω σε μιά ψεύτικη μιά εφήμερη φιλοσοφία, οι δυνατοί τότε έσυχνάζανε εκεί. Και οι μικροσυγκεντρώσεις αυτές γινόνταν για ν' άκουσθή τόνόμα τους. Ήταν ή κοσμική κίνηση της Τρομοκρατίας.

Έκείνο τό θράδυ, λείπανε οι άνθρωποι της παρέας, σάν ο Ροβεσπιέρος μπήκε στο Καφενείο της Βασιλείας. Κάθισε ο τρομοκράτης στη συνειθισμένη του θέση. Ένα σκάκι κι' ο καφές ήρθανε σύγχρονα μα κανένας παίκτης, κανένας αντίπαλος... Πέρασε ώρα και τα νευρομένα δάχτυλα του δικτάτορα χτυπούσαν τα «πίονια». Σαφηνικά σήκωσε το κεφάλι. Ένας νέος που δεν τόν γνώριζε είχε καθίσει άπέναντί του.

— Έπιτρέπετε;... Θα παίξωμ' ένα στοίχημα.

— Ναι. Και χωρίς να προσθέση δεύτερη λέξη άρχισε τό παιχνίδι ένα γύρω τόσα μάτια τόν κοιτάζανε.

Τάλλα θράδυα πάντα ο Ροβεσπιέρος σιωπούσε. Νάταν σύμπτωση, νάταν από κολακευτικότητα των αντιπάλων του σάν μιά ένδοξη σεβασμού; Μάλλον τό δεύτερο συνέβαινε γιατί ήταν πιά τεχνίτης στο ξεκαθάρισμα των ανθρώπων. Ο νέος κέρδισε κι' ο δικτάτορας γύρισε άποτόμα το σκάκι κι' είπε:

— Στη ρεβάνς τώρα!

Μάτια κατέβαλε όλος του/της προσπάθειες, μάτια κατέστρώνε σχέδια, τό λεπτό χέρι του συμπαίχτου του φαινόταν τόσο στρατηγικό, τόσο έπιδέξιο που για δευτέρα φορά γνώρισε τη νίκη. Ο τρομοκράτης είχε νικήση. Κυττάζοντας κατάματα τόν άνδρωπο εκείνο στάθηκε άμέλητος λίγο κι' έπειτα :

— Ποιός ήταν τό στοίχημα, είπε μ' άποφασί.

— Ένα ανθρώπινο κεφάλι, είπε σιγά ο άγνωστος που έτρεπε καθώς έβγαζε από τη τσέπη του ένα χαρτί που ξεδιπλώσε.

— Ένα κεφάλι;... έπανελάβε ο Ροβεσπιέρος. Τι θέλεις να πής μ' αυτό τοίχτα;

— Να αυτό τό έγγραφο, πόλιτα. Η χάρις του Ζακ ν' Άπείγ που είναι από χθες θράδυ στο καφενείο. Τόγραφο με τό χέρι μου, μιά μιά νύχτ ισχύ χρειάζομαι την ύπογραφή σου. Αυτό είναι τό στοίχημα στο παιχνίδι άν θέλεις...

Ο Ροβεσπιέρος άντελήθηκε πως οι γύρω θιμώνες κυττάζαν τη σκηνή εκείνη και περίμεναν άνυπόμονα να δούνε τη λύση. Ορθώθηκε, παρήγγειλε να του φέρουν πένα και μελάνι. Κι' όταν έπέρασε έπίσημα :

— Ποιός είσαι σύ πόλιτα;

Η Ζανίνα Λουδελ, ή νέα κόρη, που ο έρωτας της είχε δώσει θάρρος, άνδρικά ντυμένη με τα μαλλιά κομμένα, άγνώριστη σηκώθηκε όλόγυρα κι' απήντησε:

— Η άρραβωνιαστική του άθώου, πόλιτα.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΤΕ ΜΠΥΣΣΥ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

—Θα σάς διηγηθώ πώς εκέρδισα το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής, είπε ο ταγματάρχης Προυνιέ σ' εμάς τους νέους που μιλούσαμε μέσα στο σαλόνι για περιπέτειες και για μακρινά ταξίδια.

Ο ταγματάρχης ήταν συνήθως πολύ λιγλόλος, γι' αυτό ή εξαφανική επιθυμία του στην συζήτησή μας, μάς έκανε μονομιγώς να σωπάσουμε για να τον ακούσουμε.

—Όταν άρχισε ο πόλεμος, άρχισε να διηγείται ο ταγματάρχης Προυνιέ, ύπνερπτος επί ένα ολόκληρο χρόνο στο Έπιτελείο του στρατού. Αμέσως όμως μετά την μάχη του Μάρνη, όταν άρχισε ο εξαντλητικός πόλεμος των χαρακωμάτων, ή 'Ανωτάτη Διοίκησης με μυστικές εγκυκλίους της εξέτισε άρκετους αξιωματικούς Ικανούς, που θα ήξεραν την γερμανική γλώσσα, για να περάσουν κρυφά στις έχθρικές γραμμές και να συγκεντρώσουν διάφορες πληροφορίες περί των κινήσεων του έχθρου και να τις μεταβιβάσουν στις γαλλικές στρατιωτικές αρχές με γυμνασμένα ταχυδρομικά περιστέρια που θα έπαιρναν μαζί τους.

Δεν έδιστασα καθόλου να παρουσιασθώ ως έθελοντής γι' αυτή την ύπηρεσία, εύχαριστημένος που θα έβγαινα από την καθημερινή μονοτονία, στην οποία είχαμε καταδικασθεί από λίγον καιρό. Καταλαβαίνετε, ότι δεν ήταν καθόλου εύκολο πράγμα να κατορθώσω κανείς να περάσει στις έχθρικές γραμμές, αλλά ή τύχη με έβοήθησε σ' αυτό και από ένα ήδη μήνα είχα αρχίσει με επιτυχία την δουλειά μου, στην ζώνη που είχα αναλάβει και κατόρθωσα να παράσχω πολύτιμες πληροφορίες στην στρατιωτική μας διοίκηση.

Σ' αυτό με βοηθούσαν πολύ και οι λίγοι Γάλλοι κάτοικοι που είχαν μείνει στις κατελημμένες επαρχίες. Μετημφιζόμουν ανάλογως των περιστάσεων, τότε σαν γέρος χωρικός, τότε σαν Γερμανό στρατιώτη για να μπορώ να κυκλοφορώ ελεύθερα χωρίς να κινώ ύπονοις κατά μήκος του μετώπου.

Έτσι ένα πρωί, καθώς ήμουν ντυμένος σαν Γερμανό στρατιώτη, είχα ανακατευθεί μέσα σ' ένα αεροδρόμιο, μαζί με άλλους στρατιώτες που εκτελούσαν διάφορες υπηρεσίες γύρω σ' ένα μεγάλο δουβαρδιστικό αεροπλάνο. Και τότε μου έτυχε μια έντελως άποδοκτη και ποιοφανής περιπέτεια.

Μόλις είχα πλησιάσει τα αεροπλάνα που ήταν ήδη έτοιμο για να ξεκινήσει. Ή έλικες του είχαν τεθεί εις κίνηση και οι μοτέρ του ευσύγκριζαν και συνεκλόνιζαν το έδαφος, όταν ένας λοχαγός που δριμύκταν επάνω στο αεροπλάνο με έκάλεσε με ένα νεύμα του χειριού του.

Θα έρθης μαζί μας, μου είπε. Θα πετάξουμε επάνω από το Παρίσι... Έσύ θα τραβήξεις τον μοχλό του δομοδόλου, όταν θα σου δώσω έγώ διαταγή... Γρήγορα έτοιμάσου!

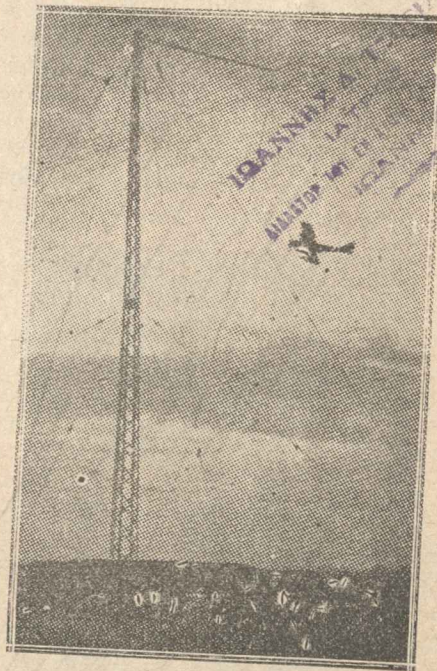
Και πριν ακόμη συνέλθω από την εκπληξιμου μου έδωσε ένα δερμάτινο σακιάκι και μία αεροπορική κάσκα, και έτοιμο δρέθηκα στην ανάγκη να τα φορέσω αυτόματως και ν' ανέβω στο αεροπλάνο.

Όταν το μεταλλικό αυτό πουλί ύψώθηκε στον ουρανό, επάνω από την κοιμημένη ακόμη κοιλάδα, με φρίκη κατάλαβα σ' τι είδους τρομακτική περιπέτεια έμελλα να γίνω πρωταγωνιστής. Νά δομαρδίσω έγώ το Παρίσι; Νά σκοτώσω τους συμπατριώτες μου, και μαζί μ' αυτούς ίσως και γυναίκες ίσως και παιδιά που θα κοιμότανε ακόμη ά-

νύπνια στα κρεβάτια τους... Νά χύσω αίμα άδων, να σκορπίσω τον θάνατο ανάμεσα στους άδελφούς μου... Όχι, αυτό δεν μπορούσε να γίνει.

Αυτά έσκέφθηκα, και έπηρεα την απόφασί να τολμήσω τα πάντα για να εμποδίσω ένα τέτοιο πράγμα.

Κάτω από τα πόδια μας, το τοπίο ξετυλιγότανε άργά. Οι ποταμοί διεκρίνοντο στην πεδιάδα σαν άσημένα φείδια και πότε-

Σε λίγο το αεροπλάνον άνυψώθη.

πότε φαινότανε κάποιο μισοερείπωμένο χωριό. Έπειτα έφάνηκαν καθαρά τα γεωμετρικά σχήματα των χαρακωμάτων.

Έκείνο που με έμπόδιζε να συγκεντρωθώ για να άποφασίσω να ενεργήσω άμέσως, ήταν ο έκκοφαντικός κρότος των μοτέρ. Και ήταν ακόμη και ένα παράξενο αίσθημα ανησυχίας και λιποθυμίας που μου παρέλυε τās κινήσεις και έξεμηνότιζε την θέλησί μου.

Και μόνον όταν μπροστά τὰ μάτια μου, ανάμεσα από τα μαύρα σύννεφα, φάνηκε κοντά πειά το Παρίσι με όλη του την μεγαλοπρέπεια, κατάλαβα ότι ήτανε καιρός να δράσω. Ήμουν άσπλος, αλλά θα είχα να παλαίσω μόνον με τον παρατηρητή αξιωματικό, επειδή ο πιλότος, άπησχολημένος στον χειρισμό της μηχανής, δεν θα μπορούσε να βοηθήσει τον αξιωματικό.

Έπληοισα λοιπόν προς το μέρος αυτού, και καθώς μου είχε γυρισμένη την πλάτη του, τον άρπαξα ξαφνικά προσπαθώντας να τον κρατήσω κλίνητον. Αυτός όμως γρήγορα συνήλθε από την πρώτη εκπληξί του, και άρχισε μεταξύ μας μια άγρια πάλη, υπό το καταπληκτο βλέμμα του πιλότου, που έκανε έρωτηματικά νεύματα για να καταλάβη.

Έπάλαινα άπεγνωσμένα, όταν ο αντίπαλός μου κατόρθωσε για μια στιγμή να έλευθερωθί από το σφιξιμό μου και να τραβήξω το περιστροφό του. Όρμησα πάλι επάνω του και ένοιωσα ένα δυνατό κάψιμο στο άριστερό χέρι.

Αλλά δεν έχασα τις δυνάμεις μου άρπάζοντάς του το χέρι και στρίβοντάς το με μανία, κατόρθωσα να τον άναγκάσω ν' αφήσει το περιστροφό του να πέσει κάτω. Έπαυά-

δαμε τώρα ξαπλωμένοι επάνω στο κέλυφος του αεροπλάνου, σ' ύψος 4000 μέτρων τουλάχιστον.

Ήταν μια πάλη άμείλικτη, μέχρι θανάτου. Αυτός με έδάγκωνε, με έσχιζε με τα νύχια του, προσπαθούσε να με ρίξει στο νερό, ενώ έγώ ένοιωθα τον πόνο στο χέρι μου να δυναμώνη όλοένα και τις δυνάμεις μου να εξαντλούνται. Ξαφνικά με μιά απότομη κίνηση του αεροπλάνου που μάς άνέτιναξε και τούς δυό μας, αυτός έχασε την ισορροπία του και έπεσε στην τρομακτική άδυσσο που άνοιγότανε από κάτω μας. Τον είδα να στριφογυρίζει και να χάνεται.

Ή συγκίνησίς μου ήταν άπερίγραπτη αλλά κατάλαβα ότι δεν έπρεπε να χάσω την ψυχραιμία μου, τώρα που είχα ήδη πετύχει κατά το ήμισυ τον σκοπό μου. Έπηρεα το περιστροφό που είχε πέσει κάτω και το έστρεψα άποφασιστικά κατά τον πιλότου, ο οποίος ταραγμένος είχε παραστή στον τραγικόν επίλογο της πάλης μας.

Με νεύματα τον διέταξα να κατεβί και να προσγειωθεί. Υπό την άπειλή του όπλου, άναγκάστηκε να ύπακουση και σ' λίγο το αεροπλάνο προσγειώθηκε σ' ένα γαλλικό άεροδρόμιο. Ήταν καιρός, γιατί εξαντλημένος από την πάλη και από το αίμα που είχα χύσει έκόντευε να χάσω τις αισθήσεις μου.

Ή προσγείωσις του έθνικού αεροπλάνου προσέκαλε πολλή μεγάλη έκπληξι στους συμπατριώτες μου του αεροδρομίου, αλλά πολύ μεγαλύτερη ύπηρεξε ή Ικανοποίησίς μου όταν άφοι συνήλθα και άπέδειξα την ταυτότητά μου, έλαβα, έπειτα από λίγες μέρες από την 'Ανωτάτη Διοίκησης, το άνώτερο γαλλικό παράσημο...

Αυτή ήταν ή διήγησις του ταγματάρχου Προυνιέ. Όλοι μας έμειναμε σιωπηλοί, άκούγοντάς την και έκντρίζαμε με θαυμασμό τον ήρωα που είχαμε έμπρός μας.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Μια γυναίκα πρέπει από νωρίς να μαθαίνει να νάναι γρηφά.

Ο κόσμος δεν είναι πάντα άδικος.

Η πολύχρονη άρρώστειες εξαφανίζουν τον πόνο, μ' ή πολύχρονη έλπίδες εξαφανίζουν τη χαρά.

Κα Ντέ Σεβινγνέ
Είνε ή πρώτη δόξα της ανικανότητας.
Η τύχη είναι ο μόνος πόνος της καρδιάς που ο χρόνος κ' ή σκέψη δεν γλυκαίνουν.

Κα Ντέ Σταέλ
Η πνευματικές άρετες γεννούν το φθόν, ενώ ή άρετές της καρδιάς τη φιλία.

Η άδικη κρίσις κ' ή ειλκρήνεια είναι δυο πράγματα ξέχωρα. Το ένα είναι έλάττωμα και το άλλο άρετή.

Κα Ντέ Ζενλίζ
Το μόνον ρόδο χωρίς άγκάθια σ' αυτόν τον κόσμο είναι ή φιλία.

Η ευγένεια στους τρόπους είναι ένας πόθος να φαίνεται κανείς άρεστός σ' άποσώμα με τί άποία είναι ύποχρεωμένος να ζή.

Κα Ντέ Σκουντερφ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Νομίζω ότι σου είπα πολύ καθαρά τί σκέπτομαι για όλη αυτή την ιστορία που έδιηγάμε χωρίς λόγο. Δεν άποτεινέθηκα ούτε άποπεινέμαι. Σου είπα ότι ή άρνησις σου μου δείχνει πως δεν έχεις εμπιστοσύνη σ' εμένα και ότι εγώ δεν μπορώ να έχω σχέσεις με έναν άνθρωπο που δεν έχει άπολύτη εμπιστοσύνη σε μενα... Τυφλή εμπιστοσύνη, χωρίς έρωτησις και διαταγούς και άμφιβολίες...

Μά πές μου τουλάχιστον, τί το θέλεις αυτό το τηλεγράφημα; Ήδες μου, τί το θέλεις; Γιατί δεν μου λές; Έγώ δεν θα το πω σε κανένα, Λέσλι. Σου το ορκίζομαι, ψυχή δεν θα το πω ή από το στόμα μου. Άν πρόκειται για όμοιχημα, δεν είναι, νομίζω, τό σο σοβαρό ζήτημα. Γιατί να μη μου εξηγήσεις άπο την αρχή;

Ο Λέσλι άπομακρύνθη άργά λέγοντας: Δεν μπορώ πειά να εξακολουθήσω αυτή τη συζήτη. Σου είπα τί έζητούσα από σένα. Τη στιγμή που σου άρνείομαι αυτή τη μηραμνή χάρη, έ τότε...

Ή Εύα έδάγκωσε να νύχια της και έμουρμούρισε άνάμεσα στα δόντια της:

Άχ! Θεέ μου, δεν ξέρω! Δεν ξέρω! Έξασνα, σ' αν να πήρε μ' άπρηνηδία άπόφασι, άρχισε να τρέχει όσο μπορούσε πειά γρηγορά. Άπό μακριά άκουσε τη φωνή του:

Τότε, αντίο!

Ανέις ή λέξεις έδοούσαν σ' αυτιά της ένοση έρεχε: Τότε αντίο! Τί τρομαρές λέξεις!... Το βήμα της έγινε άργότερο... Αντίο! Λέσλι, αν μπορούσε ν' άφιση το Λέσλι να φύγη γ' ά πάτα, δεν μπορούσε να ζή σ' η χωρίς την άγάτη που!

Έπειτα από μερικά βήματα έσοματίησε, Πόση όρα έμεινε εκεί άκίνητη, με τα χέρια σφιγμένα σ' ότην όψη της, ενώ σ' αυτιά της έκούστη ή λέξις: 'Ότις αντίο!; Ούτε κ' αυτή δεν ήξερε. Ένοιωθε μόνον κάτι να σπύ μέσα της και ότι δεν είχε πειά τη δύναμη ν' άπιστή. Έκείνη μεταβολή και έτρεξε σ' ό μέρος που είχε άφιση τον Λέσλι. Δεν τον έήρπκε εκεί, αλλά κυτίζοντας γύρω της διέκρινε μια φιλή σιλουέττα άκουμασμένη σ' ένα μαρμάρινο πάγκο. Στην άκρη των ποδιών της έληρπασεν, έγονάτισεν επάνω στον πάγκο, τον άγκάλιασε με τα χέρια της και κρύδοντας το κεφάλι της σ' όν όμο του έμουρμούρισε:

Θα κάμω ό,τι θέλεις, Λέσλι. Θα σου το βρώσω το τηλεγράφημα. Μόνον να είσαι καλός μαζί μου... Θα πέθαινα αν δεν μ' άγαπούσες... Σ' άγαπώ, Λέσλι, σ' άγαπώ πολύ, σ' άγαπώ όσο μπορώ πειά πολύ... Έστω και αν ή σινειθήρις μου δεν το θέλει, έπαι και αν μου φαίνεται έγκλημα... Μόνο να μου πής ότι μ' άγαπάς... Περιμένε με έδω... Μη φοβάσαι, δεν θ' αλλάξω γνώμη τ'ώρα πειά...

Τ' αν έρπκε και έτρεξε γρήγορα. Κοντά σ' ό σπίτι έσοματίησε για να πάρη άνατονή. Κάτω από τη μάσκα της τα μάτια της είχαν μια έωφρασι τρώμον και άπογνώσεως, γιατί σ' ότη βράντα διέκρινε άκουμασμένη κα μιά κολή και καπνίζοντας το τσιγάρο του τον Λέσλι με το πειά τον ντόμινο. Και αήτη μόλις τον είχε άφιση π'ό μ' άς στιγμής: σ' όν πεικνώναν!

Παγωμένη από τον τρόμο, έροσθήρησε π'ό το μ' άς του και τον άγγιξε σ' ό χέρι.

Λέσλι! Τού είπε με σιγαή φωνή που έπαινε:

Άνεγνώρισε τη φωνή του, καθώς της άπήτησε:

ΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΡΓΗΜΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΟ-ΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA ΜΕΡΡΕΙ

—Τί με θέλεις;

Έφερε το χέρι της σ' ό στόμα της για να πνίξη τη φωνή που έκόντευε να βγάλει. Τ' αν έρώτησε πάλιν:

—Όταν έχω μισήσει στο πάγκο ήρθες άμέσως έδω;

—Όχι, άπήτησε ξηρά έκείνος.

—Πού έπήγες; σ' ό δάσος;

Ή φωνή της έδειχνε την άγωνία της.

—Όχι, της άπήτησεν ο Λέσλι. Ήλθα έδω!

Αίν ήταν αυτός λοιπόν! Ένοιωσε ένα ένοιατό πάλιν. Σ' ό π' αν είχε π' αλήθεια τότε π' ό όλίγοι κάτω σ' όν πενκάνα; Σ' ό π' αν;

—Γιατί μου κάνας αυτές της έρωτησις;

Ή Μύριελ ήταν εύτυχής μένον κοντά σ' όν Ντάκιντ.

έρωτησεν ο Λέσλι άπορρόπ.

Μ' αία ύπεριτή προσάθεια του έμψήρισε:

—Ήθελα να σε βρώ... Ήθελα να σου είπω... να σου πω ότι θέλω να κάμω αυτό που μου ζήτησες...

Έκείνος έπέταξε το τσιγάρο του και έπιασε τ' αν πανοιένα χέρια της. Για πρώτη φορά ό μ' ας ή Εύα έτραβήχθηκε και τού είπε:

—Άφισέ με... άφισέ με!...

Γρήγορα γρήγορα έπ' ησε σ' ό σπίτι, άνέβηκε τρέχοντας τη σκάλα και έπεσε σ' ό δωμάτιό της. Ήταν έτοιμη ν' άνοιξη την πόρτα όταν άκουσε μ' αν γνώριμη φωνή:

—Μό γιατί τρέχετε έτσι, λαπάν;

Ή πόρτα του δωματίου της Μ' αντ άπέναντι από την δική της ήταν άνοικτή. Καθήμενη υποστά σ' όν τοιλέττα της, με τη μάσκα βγαλμένη, ή Μ' αντ έσπασε τα μαλλιά της. Τα σπασμένη και μ' ή ξεροντας τί ν' άπάντησε, ή Εύα άνέκραξε:

—Ω! σεις είσθε, Μ' αντ!

—Μήπως μπορώ να σ' άς βοηθήσω σ' ό τι τ' αν;

—Όχι, άπήτησεν ή Εύα, προσποιημένη την άδιόφρη. Ήλθα έδω γ' αν... για να κρυθώ... Κάποιος μ' έκατάλαβε και ήλθα να τ' αν κάμω να χάσει ή ίχνη μου...

Έξασνα μ' αία της ήλθε. Έβγαλε την μάσκα και μ' ησε σ' ό δωμάτιό της Μ' αντ.

Κάτω σ' ό σαλόνι ο χορός είχε ζωορύνει έξαιρετικά. Ή έθνημια ήταν γενική. Σ' ε μ' ας της του σ' ανονού μ' αν σ' ανονορά από νέους της άριστοκρατίας είχαν αναλάβει να σχηματίσι μια δεύτερη χορήγησις τ' αν, ή όποια άπέσπασε την έπδομιασ' αν των προσκεκλημένων.

Σ' όν άλλη άκρη καθισμένη σ' ε μ' αν πολυθρόνα ή Μύριελ περιεστειχέτο από πολλούς θ' αν μ' αντας και έπ' ανωνονε να μαντευσι ένα ένα π' ανι ήσαν. Κοντά της ή μ' αν Ράμλεν ή σχολέιτο να της παρουσιάζει τους παρ' ανιόμενους.

—Λέγε μου, Λόρη, έλεγεν ή Μύριελ, αλλά προσάησε να μ' αν κρύψης τίποτα. Π' ανς είναι ο π' αντος;

—Π' αντος - π' αντος είναι ένα ντόμινο μ' αν. Είναι π' ανος, δυο π' αντες ψηλότερος από μ' αν. Τα π' αντα τ' αν φανονται μ' αν και αν πάντα σ' ανεται όπως τ' αν, άσφαλως είναι λίγος καμπος...

—Διαμαρτυρομαι, άνέκραξεν έκείνος που ε κρύπτετο κ' αν από το μ' αν ντόμινο. Διαμαρτυρομαι ό' ότι δεν είμαι καθόλου καμπος...

—Όπως θ' αν άκουσες, Μύριελ, έξηκολούθη- έν ή μ' αν Ράμλεν, ή φωνή του είναι όχι και τόσο συμπαθητική. Τα μαπατου, όπως φανονται κάτω από την μάσκα, είναι μ' αν γαλατού και καστανού, σ' ανον παρ' αν...

—Κ' αν πάλιν διαμαρτυρομαι! άνέκραξεν ο ντομινοφόρος.

—Κατ' αν διακρως, έσινέχισεν ή μ' αν Ράμλεν, π' αντα που τον κάμει να βήξει κασε τό σο... Έξέσπασε να προσάησε ότι ή έωφρασι των ματιών του δεν μ' αν άρέσει καθόλου...

—Τ' αν π' αντα είσθε, είπεν ή Μύριελ με γέλιο. Άρ' αν να σ' ανομαι ότι είναι καλύτερα που δεν μπορώ να ιδώ ένα τόσο άσχημο σύ- νολο...

—Η μ' αν Ράμλεν με άδικει εκ προθέσεως, διέκοψεν ο ντομινοφόρος. Π' ανον δεν είμαι καμπος. Δεύτερον δεν έχω μακριά πόδια. Τ' ανον δεν βήχω. Κ' αν τα μάτια μου έχον άσχημη έωφρασι, αυτό προσάησε από τον θυμό μου γ' αν την άδση κ' αν της μ' αν Ράμλεν. Υπήρξε μ' αντα μια άλλη έποχη κατ' αν όποια ή μ' αν Ράμλεν δεν είχε τόσο δυσμενή ιδέα γ' αν το άτιμό μου...

—Έγώ; άνέκραξεν ή μ' αν Ράμλεν. Κ' αν π' αν αυτό;

—Κάπια ήμερα που έβρεχε σ' όν κασές και έλα την εύχαριστήσι να γλυτώσω την όφρα τοιλέττα σ' αν με το άνακατήριό μου. Βεβαιώνω λοιπόν ότι εκείνη την ήμερα έόχηθηκα μ' αντα π' αν με άδοξήμ' αν για την σ' ανον κακολογία εις βάρος μου...

—Α! σεις είσθε...

—Σ' αν Τ' ανος Γούντλεϊ! σ' αντελήρωσεν ή Μύριελ, έμ' ανον των γέλιων όλων των παρ' ανισμένων.

—Θ' αν παρακάλεσι την μ' αν Πάου να μ' αν π' αν ή άναγνώρισις όφείλεται εις την π' αν γ' ανη της μ' αν Ράμλεν.

—Όμοιότυπο έτι όχι.

—Αλλά τότε;

—Σ' αν άνεγνώρισα γιατί ή άδση μου έπ' ανησε από το π' ανστατικό π' αν καροφά. Έβ' ανηθηκα λοιπόν το δ' ανος σ' αν.

—Ζητώ άναγνώριση. Π' ανει να μ' αν π' αν αν ή περιγραφή που σ' αν έκασε τότε ή μ' αν Ράμλεν σ' ανφονει με αυτήν που έκαμε τ' αν...

Ή Μύριελ έγέλασε και άπήτησεν ενώ ή μ' αν Ράμλεν έκ' ανησε:

—Όμοιότυπο ότι σ' ανος σ' αν άδικει... Ά' αν έπ' ανεται ότι το ντόμινο σ' αν θ' αν άλλ' αν π' αν... Έλα, Λόρη, π' ανς είναι κατόν; Κ' αντα έμ' αν να μ' αν κάνης όσ' αν περιγραφ...

—Βλέπω έδω κοντά ένα άλλο ντόμινο, κ' αν κ' αν. Κατακόκκινο. Ένα ντόμινο μεταξ' αν... Ένας κ' ανος ψηλός που κατ' ανει ένα χορδ' αν ποφ. Τα μάτια του είναι μ' ανον κ' αν, αλλά όταν σ' αν κυτίζει χάνον αυτή την κ' αν έ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΑΠΑΤΕΩΝΩΝ

Ο ΦΙΛΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΝΗ

Ἡ ἀδυναμία τοῦ κ. Π. διὰ τοὺς πατριώ τας του.—Ἐνας ἀπόγονος μεγάλης μα-
νιάτικης εὐκωγενείας.—Τὸ λάδι τῆς σαλ ἄτας ποὺ δὲν βρίσκεται καλῶς.—Ἐγὼ
θὰ σὰς φέρω καλύτερα.—Τὰ εὐχρη ιστήρια καὶ ἡ τραγικὴ ἀποκάλυψις.

φρασι... Ὅσο γὰρ τῇ φωνῇ του, εἶπε πολὺ στα
θερῇ, ὅπως ἀκούσα πρὸς ὀλίγου...

Τὸ μεῖδιμα σιγὰ - σιγὰ ἐξέβυσε ἀπὸ τὰ χεῖ-
λη τῆς Μύριελ. Τὸ πρόσωπό της ἐπῆρε μὴ
ἀόριστη ἐκφρασι ἀγῆνιας καὶ ἐκτύπησε γύρω
σὺν τὰς ῥιτίσας μὲ τὰ στυμένα μάτια της μὴ
προσοσια.

—Λατὼν ; ἐρώτησεν ἡ μὴς Ράμλεϋ. Τὸν ἐ-
καταλάβατε πλὴρς εἶνε ;

—Ὁχι, ἐμφύριον ἡ Μύριελ.

—Μήπως θέλετε ν' ἀκούσετε τὴν φωνή
μου ; ἐρώτησεν ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ κόκκινον γυ-
μνο.

Κατὰ σὺν φωνάσις διέτρεξε τὸ σῶμα τῆς
Μύριελ εἰς τὸ ὄκουσμα τῆς φωνῆς ἐκείνης.
Ἄλλως τε καὶ χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὴν φωνή του
ἡ Μύριελ εἶχεν ἀμέσως ἀναγνωρίσει τὸν Κέντ.
Ὁ Ἀμερικανὸς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν
τῆς ἐορτῆς σχεδὸν δὲν εἶχε καθύλου ἀπομα-
κρυνθῆ ἀπὸ τὴν Μύριελ.

Ἡ κ. Πάρου τοῦ εἶχε προτείνει ἐπαυσιμ-
μένως νὰ τὸν συστήσῃ γιὰ χορὸ. Ἐκείνος ὅ-
μως ἀπάντησεν ὅτι δὲν ἐχόρευε καθόλου καλὰ
καὶ ὅτι προτιμοῦσε γὰρ βλέπει πρὸς ἄλλους νὰ
χορεύουν, γὰρ αὐτὸ τὸν διεσκόδαε πολὺ.

Ὅταν ὁ Ντάνιελ ἀπεμακρύνθη γὰρ νὰ χο-
ρεύῃ, ὁ Κέντ ἐπλησίασε ἀκόμη περισσύτερον
τὴν Μύριελ. Εἰσῆλθε τότε τὴν εὐκαιρίαν νὰ στυ-
ψῇ καὶ νὰ τῆς πῇ σιγὰ :

—Μύριελ, δὴ μοῦ εἶπε ἀδύνατον νὰ ξεχάσω
τὴν ἀπομνην ἐορτή σας...

—Σὰς ἀρέσει λοιπὸν τόσο πολὺ ; τὸν ἐρώ-
τησεν ἡ Μύριελ μ' ἓνα μεῖδιμα εὐχαριστή-
σεως.

—Ἐμεῖς οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἔχομε συνει-
θισίαν στὴς κτηνότητες καὶ ποιητικὰς ἐκφράσεις,
μὲ τῆς ὁποῖες σῖς ἐκδηλώνετε τὰ αἰσθηματά
σας... Γ' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σὰς περιγράψω
τὴν ἀσθένειάν μου...

—Μ' εὐχαριστεῖ πολὺ, κύριε Κέντ, ποὺ βρί-
σκετε τόσο δημοφῆ τὴν ἐορτή μου...

—Δὲν εἶνε μόνον ἡ ἐορτή ποὺ μ' εὐχαριστεῖ,
Μύριελ. Εἶνε καὶ ἄλλο ποὺ μὲ κάνει νὰ αἰ-
σθάνομαι τόσο εὐχαριστήσιον...

—Ἄ ! ἀρῶνται νὰ μὲ ἀπογοητεύετε...

—Ὁχι, ἀν σὰς πῶ τί εἶπε αὐτὸ τὸ ἄλλο...

—Τί εἶπε λοιπὸν ;

—Ὅταν ἦμιον μικρὸς τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ
μοῦ εἶχε κάμει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση ἦταν ἓνας
ὁρατός ἄγγελος, ζωγραφισμένος σὲ μὴ ἐκ-
κλῆσιαν στὴν παρτίδα μου. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ μ'
ἔκανε νὰ παγῶν ὅσο μποροῦσα πρὸς τὰς ἐκ-
κλῆσιαν καὶ ἐκεῖ ἐστειλόμενος ὡς ὁλό-
κληρος κατὰ τὸν ὅμοιον ἐκείνου ἄγγε-
λο. Ἐπείσοσαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ἡ
πεῖρα τῆς ζωῆς μοῦ ἐδίδαξε πολλὰ πράγματα.

Τίποτε ὅμως δὲν ἐκλόνησε τὴν βαθεῖαν ἐντύ-
πωσιν ποὺ μοῦ εἶχε κάμει ἡ ταπεινὴ ἐκείνη εἰ-
κόνα...

—Αὐτὸ μοιάζει σὲν παραμυθί, τοῦ εἶπεν ἡ
Μύριελ, ἐπιφελόμενῃ μὴς μικρῆς διακοπῆς
τοῦ.

—Ναί. Καὶ ἐγὼ ἀργότερα τὸ εἶχα πάρει
μὴ παιδικὴ φαντασία ποὺ ἐχαράχθηκε στὴ
μνήμη μου μὲ τὴν ζωγραφικὴν τῶν παιδικῶν ἐν-
τυπώσεων... Γ' αὐτὸ καὶ ἦμιον πεπεισμένος ὅτι
ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε γὰρ βρεθῆ στὸν κό-
σμον ἓνα πλάσμα νὰ μοῦ κάμῃ μὴ ἐντύπωσιν ἀ-
νόλογη μ' αὐτὴν ποὺ μοῦ εἶχε κάμει ἡ εἰκόνα
ἐκείνη... Καὶ ὅμως...

—Καὶ ὅμως ;

—Ἀπὸψε, Μύριελ, ὅταν σὰς εἶδα ντυμένην
ὅπως εἶσθε, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά σας νὰ πλα-
σθύνουν τὸ αἰθέριο πρόσωπό σας, ὅταν σὰς εἶ-
δα ἔτσι ὁμορφῇ, σχεδὸν σὺν ὅλῃ, μοῦ ξανα-
φέρατε τὸν ἴδιον ἐκείνον κλονισμό ποὺ μοῦ εἶχε
φέρει ἡ εἰκόνα τοῦ ὁρατοῦ ἀγγέλου... Μόνον
ποὺ τότε δὲν πρόκειται γιὰ μὴ παιδικὴ φαν-
τασία, ἀλλὰ γιὰ μὴ πραγματικὴ, μὴ βαθεῖαν
ἐντύπωσιν...

—Κύριε Κέντ...

—Ἄν μποροῦσατε νὰ ἰδῆτε τὰ μάτια μου,
θὰ τὰ διαβάσατε ὅλα αὐτὰ στὴν ἐκφρασί τους.

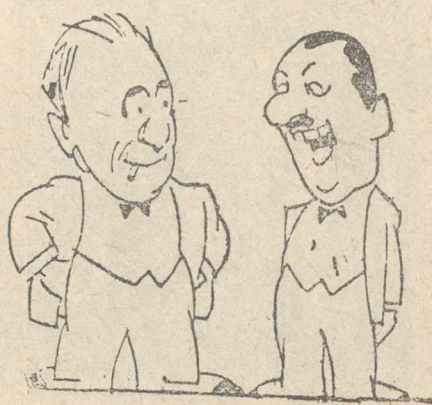
—Καὶ αὐτὴ ἡ ἐντύπωσις πῶς ἐγεννήθη μόνον
ἀποψε, ἀφοῦ μὲ γνωρίζετε τόσο καιρόν ;

(Ἀκολουθεῖ)

Φίλτατος καὶ εἰς πάντας ἀγαπητὸς ὁ κ. Π.
ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια ἠναγκάσθη διὰ λόγους
ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς του — ὅπως
λέγουν οἱ ἀστυνομικοὶ — νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν
ἀγαπημένην του Πατρίδα, ἓνα μεγαλοῦρον
τοῦ νομοῦ Λακωνίας, καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ
στὴν Ἀθήνα. Ἡ ἀγάπη του ὅμως πρὸς τὸ
σημεῖον τῆς γῆς ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνετάρφη
τὸν ἔκανε συχνὰ νὰ συγκινῆται σὲ κάθε συν-
άντησιν πατριώτου του, γ' αὐτὸ καὶ τὸ ἀρ-
χοντικὸ του μέρα παρὰ μέρα θὰ φιλοξενού-
σε ἓνα δυο τρεῖς ἢ καὶ περισσότερους Λα-
κωνας.

Τὴν πατριωτικὴν αὐτὴν ἀδυναμίαν τοῦ κ.
Π. ἐσκέφθη ὅτι ἤδυνάτο νὰ ἐμεταλλευθῇ ὁ
Β., ἓνας τύπος ἀπατεώνας, ἐκδιωχθεὶς κακῶν
καὶ δὴν ὁμῶν ἀπὸ τὸ χωριὸν του καὶ δια-
τρίβων εἰς Ἀθήνας.

Αὐτοτιτολοφορηθεὶς λοιπὸν μὲ ἓνα ἀρετὰ

—Μὲ τὸ πατριωτικὸ θάρρος...

σεβαστὸν ἐπώνυμον τῆς πατρίδος τοῦ κ. Π.
ἔλαβεν τὴν ἄνοιαν πρὸς τὸ τέμα Ἰππο-
κράτους, ὅπου τὸ ἀρχοντικὸ τοῦτου.

—Καλημέρα σας κ. Π.

—Καλημέρα ἀγαπητέ μου, ποῖος εἶσθε πα-
ρακαλῶ ;

—Εἰμαι ὁ Β. ἐγγονος τοῦ Δημ. Β.

—Βρὲ τί μοῦ λές ; εἶσαι ἐγγονος τοῦ Δη-
μήτρη ;

—Μάλιστα !

—Τὸν καὶ μόνον τὸν Δημήτρη, ἦταν φίλος
μου στενός ;

Καὶ ἀρχίζει ἡ ἐξιστορήσις τῆς φιλίας ἐκ
μέρους τοῦ κ. Π., χωρὶς ἐννοεῖται ὁ φίλος
μας κ. Β. νὰ ἀναμνησθῇ διὰ λόγους προ-
νοίας, εἰς τὴν ἐξιστορήσιν αὐτὴν. Ἄλλως
τε αὐτὸς δὲν ἦλθε γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἱστορίαν
τῆς οικογενείας, τῆς ὁποίας ἐτύγχανε γόνος
πρὸ ὀλίγων μόλις λεπτῶν τῆς ὥρας. Ἦλθε
γιὰ κατὰ τί ἔβλεπε.

Μετὰ παρέλθουσιν λίγων λεπτῶν ὁ Β. ἐτοι-
μάζεται νὰ ἀπέλθῃ ἀφοῦ πρὸς τὴν ἐξιστορήσιν
τοῦ κ. Π. διὰ τὴν ὑποδοχὴν.

—Τί λές ἀδελφέ, θὰ φύγῃς ; ἐρωτᾷ μὲ
κάποιον τόνον μυστηριώδῃ ὁ κ. Π. Αὐτὸ εἶπε
ἀδύνατον. Θὰ καθίσῃς νὰ φάμε !

Ἐτοί ὁ φίλος μας εὐρίσκεται ἄνευ κόπου
εἰς τὴν κρισιμωτέραν φάσιν καὶ τὴν ἐκπλη-
ρωσιν μιᾶς ἐπιθυμίας, ἡ ὁποία τὸν κατέτρω-
γεν ἀπὸ ἐβδομάδος.

Ἀπλάθῃ ἓνα καλὸ γεῦμα.

Τὸ τραπέζι τοῦ κ. Π. εἶχεν ἀναμφισβητή-
τως καὶ τὴν σχετικὴν του σαλάτα περὶ τῆς
ὁποίας ἤθελεν ἐπιτελεθῇ τὸ προσδοκώμενον

ἐκ τῆς ἀνωτέρω συναντήσεως.

—Ἐπιτρέψατέ μοι,—εἶπεν, ὁ Β. ἀποτει-
νόμενος πρὸς τὸν κ. Π. σὲ μὴ φάσιν τοῦ
φραγητοῦ,—νὰ παρατηρήσω κατὰ ποῦ καίτοι
ἐπουσιώδης, γιὰ ἓνα σπῆτι ὅμως σὺν τὸ δι-
κό σας θὰ ἐθεωρεῖτο παρὰ τῆς ! Μὲ συγ-
χωρεῖτε, ἔ ;

—Ἐλεύθερα, ἐλεύθερα, λέγετε ἀγαπητέ
μου !

—Ἡ σαλάτα σας—ἐσυνέχισεν ὁ Β.—ἀρ-
κετὰ ὥραία, ἀλλὰ τὸ λάδι, ὅχι καὶ τόσο καλὸ.
Σὰς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν ἀδιακρισίαν,
ἀλλὰ μὲ τὸ πατριωτικὸ θάρρος...

—Τὸ βλέπω κ' ἐγὼ, ἀπάντησεν ὁ κ. Π.
Τὸ λάδι εἶνε ἄσχημο—ἄς σημειωθῇ ὅτι τὸ
λάδι ἦτο ἀρίστης ποιότητος. Ἐδῶ στὰς πό-
λεις διαθετεῖται ἓνα σορὸ λεπτὰ καὶ σὲ ταί-
ζουν παληοπράγματα.

Καὶ ὁ κ. Π. συνέχισε ἓνα φιλιππικὸν κα-
τὰ τῶν πόλεων, ὑπεραμυνόμενος τῶν ἀγαθῶν
τῆς ἰδιοκτησίας πατρίδος.

Σὲ μὴν διακοπὴν, ὅμως, ὁ φίλος μας Β.
παρατηρεῖ, ὅτι ἦτο δυνατόν, τὸ λάδι νὰ τὸ
προμηθεύεται ἀπὸ τὴν ἰδιοκτήσαν πατρίδα
του, τὴν Μάνην.

—Ναί, ἀπαντᾷ ὁ κ. Π., ἀλλὰ ποῖος νὰ
μὰς τὸ φέρῃ ;

—Μὰ δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο—συνε-
χίζει ὁ κ. Β. τοῦ ὁποίου ἡ ἀποστολὴ ἀρχί-
ζει νὰ στέφεται ὑπὸ ἐπιτυχίας. Νὰ, ἐγὼ, ἀν-
τὼξεραι, μαζὶ μὲ 10 τενεκεδὲς ποὺ θὰ μοῦ
φέρουν γιὰ ἄλλους συμπολίτας μποροῦσα νὰ
δώσω καὶ πέντε γιὰ σὰς.

—Ἄ ! μὰ θὰ μὲ σκαλαβώσῃς κ. Β. θὰ
σοῦ χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην, ἀν μοῦ κάμῃς
αὐτὴ τὴ χάρι.

—Μὰ δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο. Ἐγὼ
ἀρκετὸ λάδι κάτω. Σὰς δίνω ἀπ' αὐτὸ ποὺ θὰ
λάβω μεθαύριο καὶ στοὺς ἄλλους δίνω ἀρ-
γότερα.

Εἶνε περιττὸν νὰ γραφοῦν τὰ εὐχαριστῶ-
ν τοῦ κ. Π. Ἡ παραγγελία ἐδόθη καὶ, μετὰ
δύο ἡμέρας, ὁ ὑποχρεωτικὸς κ. Β. ἀπο-
λουθούμενος ἀπὸ ἓνα καροτσάκι μὲ πέντε δε-
χεῖα γεμάτα..λάδι, χτυπᾷ τὴν πόρταν τοῦ
σπιτιοῦ τοῦ κ. Π. ὁ ὁποῖος, τρελλὸς ἀπὸ τὴν
ῥαῖν, εὐχαριστεῖ τὸν φίλον του, καταβάλλει
συνάμα εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ἀντίμισμα.

Μετὰ τὰ τυπικὰ εὐχαριστῶν ἀμφοτέρων, ὁ
κ. Π. ὑποβάλλει τὴν παραγγελίαν στὸν φίλον
του κ. Β. νὰ παρακαθίσῃ εἰς τὸ μεσημεριανὸν
γεῦμα, ὑπομνηστικῶν συνάμα, ὅτι ἡ σημερι-
νὴ σαλάτα, θὰ ἦταν πρὸ νόστιμη χάρις εἰς
τὸ μαριάτικο λάδι ποὺ τοῦ εἶχε φέρει.

Ἦς ἦτο ἐπόμενον, ὁ κ. Β. ὑπόσχεται νὰ
ἐπιστρέψῃ τὸ μεσημέρι καὶ ἀπέχρεται συνα-
ποκομίζων μερικὰ πεντακοσιδράχμα, διὰ τὴν
ἔξισιν τοῦ λαδοῦ.

Ὅποια ὅμως ἡ ἐκκλησις τοῦ κ. Π. ὅταν
ἐπιχειρήσας, νὰ κατασκευάσῃ τὴν σαλάταν
μὲ τὸ λάδι τοῦ κ. Β. καὶ ἀνοίξας τὸν πρῶτον
τενεκεῖ, εὐρήκην, ἀντὶ μαριάτικο λάδι, μα-
ριάτικο...νερὸ καὶ μάλιστα ὄχι καθαρόν.

Μετὰ τὴν διαπίστωσιν τοῦ γεγονότος, ὅτι
ὅλοι οἱ τενεκεδὲς περιείχον τὴν ἴδιαν ποί-
τητος ἔλαιον, ὁ κ. Π. μετέβη εἰς τὴν ἀστυ-
νομίαν καὶ ἐπέβαλε μὴνυσιν κατὰ τοῦ κ. Β.
Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως δὲν παρέλειψαν νὰ τοῦ
συστήσουν ὅπως εἰς τὸ ἐξῆς, προτιμᾷ γιὰ
τὴν σαλάτα του τὸ λάδι τῆς ἀγορᾶς.

NTETEKTB

Η ΤΡΕΛΛΑ

ΤΟΥ ΔΡΚΤΩΣ
ΒΑΡΛΙΓΚ

AK

Δραματικὸν μυθιστόρημα τοῦ Ἀγγλίου
συγγραφέως ΚΑΡΛΤΟΝ ΝΤΑΙΒΗ

Τὸ βλέμμα της ἐπέσεν ἐπάνω στὸν Μπό-
μπο, καὶ ἀνεκρίθησε τρομαγμένη.

—Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ τὸν δέσω, εἶπεν
αὐτός.

Ἐπῆρε τὰ σχοινία μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν δε-
μένη ἡ νέα καὶ ἐπλησίασε τὸν Μπόμπο ποὺ
ἦταν ἀκόμη ξαπλωμένος στὸ πάτωμα. Τὸ
δέρμα τοῦ πηλίου μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε μεταμ-
φιεσθῇ ἦταν τώρα σωριασμένο σὲ μὴ γω-
νιά. Καὶ αὐτὸ ἦταν ἡ σωτηρία του γιὰ τὴν
ἐλπίδα ἐπιδοσθῆ τῆς κινήσεως τοῦ ἀντιπάλου.

Τὸν ἔδεσε καλὰ καὶ μετὰ ὁ Μπόμπο ἄρχισε
νὰ βογγᾷ. Ἐπειτα ἀνοίξε τὰ μάτια κ' ἔ-

Ἐσῆκωσε τὸ ἀγγλικὸ κλειδί καὶ ἐ-
πετέθη ἐναντίον τοῦ ἀπαίσίτου ἀνθρώπου

καμὲ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ λυ-
θῇ. Ἀλλὰ ἦταν καλὰ δεμένος.

Ὁ Μπέβερτον ἐπῆρε τὸ ἀγγλικὸ κλειδί καὶ
τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ἡ Τζιαννίνα
Σούβεροφοντ τὸν ἐκτύπησε τρομαγμένη.

—Ἐχετε ἐμπιστοσύνην σ' ἐμένα δεσπο-
νίς, τῆς εἶπε. Ἄν δὲν ἀπατώμαι ὁ δόκτωρ
Βάρλιγκ εἶνε ἓνας ἐπικίνδυνος ἐγκληματίας.

Σὰς ἔδωσε κανένα φάρμακο ;

—Ναί, ἓνα τονωτικόν.

—Καὶ τὰ ἀποτελέσματα ;

—Νομίζω ὅτι ἀδύναται πολὺ.

—Βέβαια. Τώρα θὰ περιμένῃ κάποιον ἐδῶ.

Εἶπε θαῦμα πῶς δὲν ἐσπεύσε εἰς βοήθειαν
τοῦ Μπόμπο. Πρέπει ὅμως νὰ τὸν ἀντιμετω-
πίσουμε. Δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἔχετε ἀρκετὸ
θάρος, δεσποινίς...

—Ὅταν εἶμαι μαζὶ σας...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ νέα ἐφάρταε διαστακτικὰ τὸ
φόρεμά της καὶ τὸ καπέλλο. Ἦταν φανερό
πῶς εἶχε τόλμη εἰς τὴν νέα, παρ' ὅλην τὴν
λεπτοτήτά της. Ὅταν ἐτοιμάστηκε τῆς εἶπε :

—Ἐμπρός, πάμε !

Ἐπρόσχωρε πρὸς τὴν πόρταν, κρατώντας
τὸ ἀγγλικὸ κλειδί. Δὲν ἦταν κλεισμένη. Ὅ-
ταν τὴν ἀνοίξε ὅμως εἶδε φῶς στὸ ἰσόγειο.

Ἀσφαλῶς ὁ γιατρός τὸν ἐπεριμένεν ἐκεῖ.
Ἐσπυρε ἀλλὰ δὲν εἶδε κανέναν. Ξαναγύρισε
συνὰ στὴν νέαν καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χεῖρ, ἓνα
λεπτό καὶ παγομένο χεῖρ. Ἀλλὰ δὲν ἔτρεπε

παιδί. Καὶ ἔτσι, κρατούμενοι ἀπὸ τὸ χεῖρ,
ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὴν σκάλα.

XI

Ἐκατέβηκαν μερικὰ σκαλοπάτια, καὶ αὐ-
τὸς ἔλπισεν ὅτι δὲν θὰ εὕρισκαν τὸν γιατρὸ.
Ἐάφνου ὅμως ἡ πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ
Βάρλιγκ ἀνοίξε καὶ παρουσιάστηκε ὁ γιατρός
μὲ τὸ πιστόλι στὸ χεῖρ. Ὅταν τὸν εἶδε, ὁ
Μπέβερτον ἐσταμάτησε καὶ στάθηκε μπροστὰ
στὴ νέα.

Ὁ Βάρλιγκ ἐχαμογέλασε, ἀφοῦ ἦταν κύρι-
ος τῆς καταστάσεως.

—Μίαν ἐξηγήσιν Μπέβερτον, εἶπε καθὼς
ἐορίκωσε τὸ πιστόλι.

—Θὰ τὴν εὑρετε ἐπάνω, μὲ τὸν Μπόμπο.

—Καὶ σῖς, δεσποινίς, ποὺ πηγαίνετε τέ-
τοιαν ὥραν μὲ τὸν σωφφῆρ μου ;

—Ἡ δεσποινίς θέλει ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέ-
ρα της, γιατρέ.

—Θὰ τὸν ἀλλάξετε καὶ οἱ δύο. Σὰς πα-
ρακαλῶ νὰ ἐπιστρέψετε στὸ δωμάτιόν σας,
δεσποινίς, καὶ νὰ μὲ περιμένετε ἐκεῖ. Ἡ κα-
τάστασις τῆς υγείας σας δὲν σὰς ἐπιτρέπει
νὰ παρακούσετε.

—Θὰ διατρέξῃ ὅμως μεγαλειότερον κίνδυ-
νον ἂν ὑπακούσῃ.

—Ὁ γιατρός ἐχαμογέλασε πάλι.

—Μπέβερτον, βλέπω ὅτι δὲν καταλαβαί-
νετε τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεώς σου.

Δὲν εἶσαι ἔξυπνος. Θὰ μποροῦσα νὰ τελειο-
ποιήσω τὴν ἐξυπνάδα σου, καθὼς καὶ τῆς
δεσποινίδος, ἀλλὰ φοβόμην, ὅτι τώρα εἶνε
πολὺ ἀργά. Σὲ μὴ στιγμή δὲν θὰ μπορῇς
πρὶν νὰ δεχθῇς καμμιά τελειοποίησιν. Ἀντι-
μαίωμαι γι' αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ
διαφορετικὰ.

Ὁ Μπέβερτον ἐκατάλαβε ὅτι εἶχε φθάσει
ἡ τελευταία του στιγμή. Ὁ ἄλλος ὅμως δὲν
ἀποφάσισεν ἀκόμη νὰ παραβολήσῃ.

—Μὴ στιγμή γιατρέ, εἶπε μὲ ἐτοιμότητα.
Θὰ ἤθελα νὰ συζητήσω μαζὶ σας σ' αὐτὸ τὸ
σημεῖον.

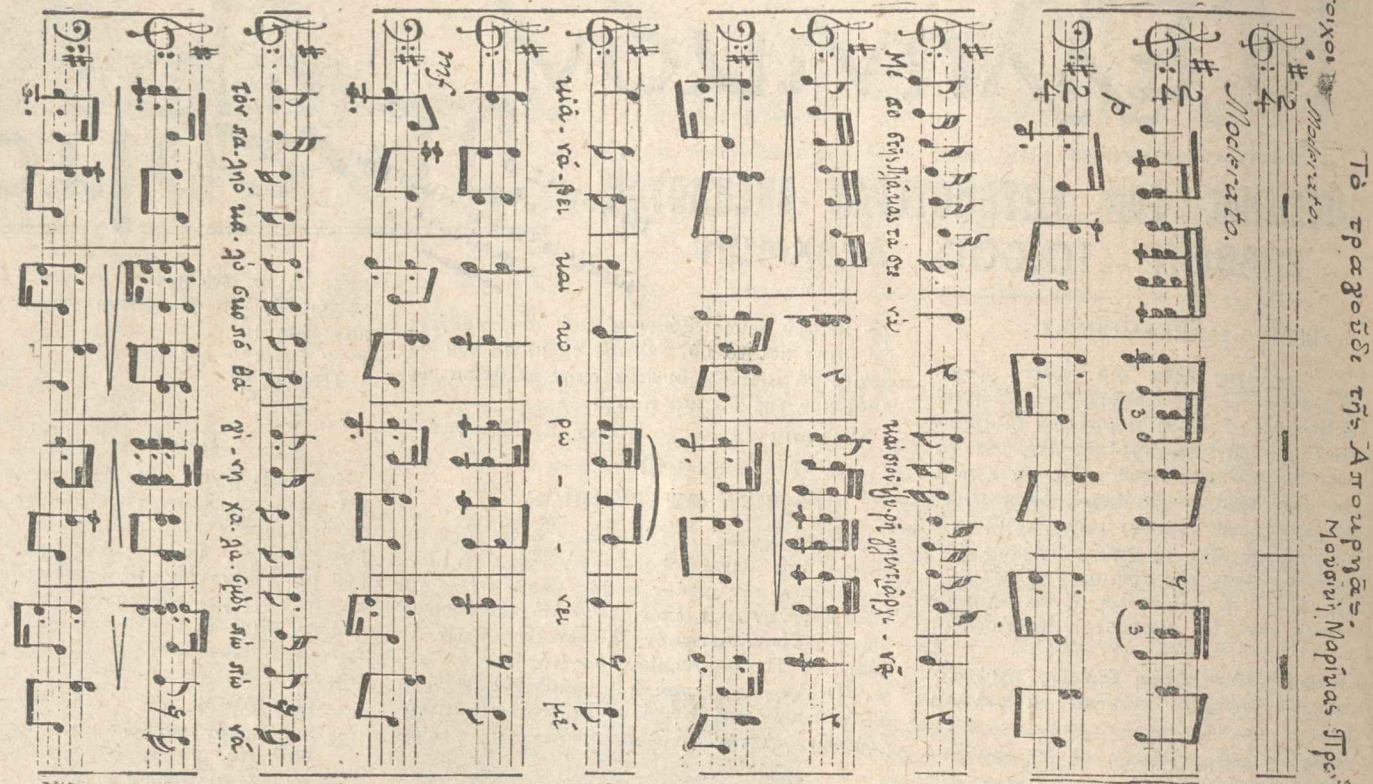
—Δὲν μπορῶ νὰ συζητήσω μὲ ἓναν ἀμαθῆ.

—Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ ἐγκέφαλός μου εἶνε
ἀτέλῃς, ἀλλὰ ἐσκέφθηκα καλὰ τὴν πρότασιν
σας καὶ νομίζω, ὅτι καὶ μοῦρεῖ νὰ γίνῃ.

—Πολὺ ἀργά.

—ἴσως. Ἀλλὰ ἓνας ἀνθρώπος σὺν καὶ
σὰς πρέπει νὰ μὴν σταθερὸς στὴς ἀρχές του.

Εἶμαι προθυμὸς νὰ ὑ

Τὸ τραγούδι τῆς Απομνηστεύσεως
Γιορτῆς Μαρτίου 1925

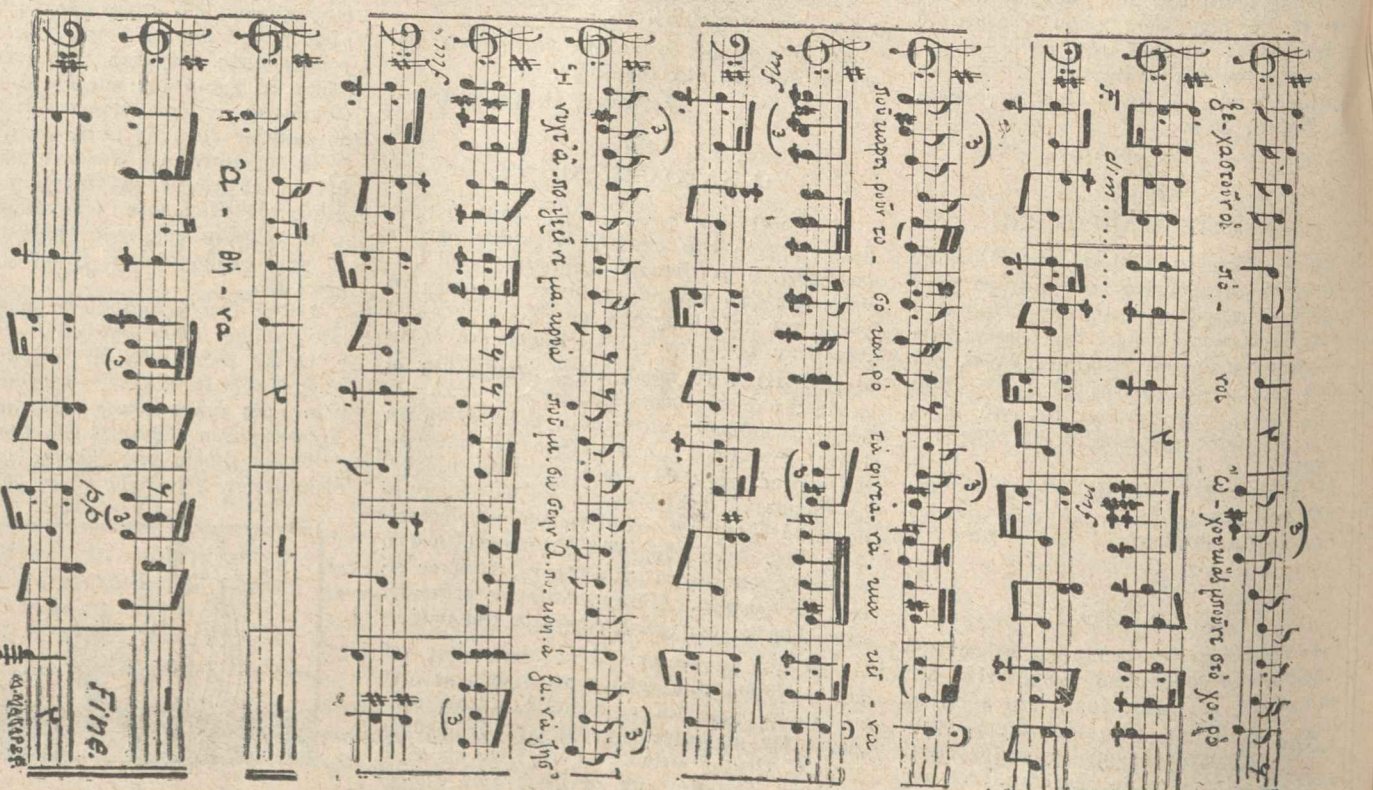
Μέσα στὴς Πλάκες τὰ στενά,
καὶ τοῦ Ψυχροῦ γλέντι ἀχνόντα
καὶ ἀνδρὶ καὶ κορδῶνε,
μὲ τὸν πᾶν καὶ σκοπὸ
τὴν νύχτα ἀνέβη τὴ μαγευτὴ
πὺρ μέσα στὴν Απομνηστεύσεως
ἐκείνην ἡ Ἀθήνα.

Μὲ πᾶν καὶ μὲ ἔσπερον,
νὰ τὸ μερὲς ξανθὸ
καὶ στένει διὰ δρόμους
καὶ δάμνηδες παλαιοὶ θὰ ποῦν
σκοποῦς ποὺ πᾶνε νὰ οδοτοῦν
ἀς ποῦμε καὶ ὅσο γόργα.

Καὶ σὺ γυναικα τὰ στενά
ἢ παλὴν ἀχνόντα στενά
μὲ τ' ἀχνὸν λαλῶν.
Κι' ὁ νοικοκύρης καὶ σκοπὸς
ἀπὸ τὸν ξανθὸν ὁ σκοπὸς
τὸ λέει καὶ σιγῆς.

Χορὸς μου τοῦτον τὴν νύχτα
μὴν τὴν περὶ καὶ ὅσο πειὰ
χαρὲς τραλῶ νὰ πᾶξω.
Κι' ἀπαιτοῦν νὰ τὴν κοπελαῖα
νέμωστε τὴν με φίλτα
καρτεῖς καὶ ὅσο γόργα.

Καὶ τίς αὐτὸς οὐ ποῦσε
τὴς ἑσπέρης ἀπαιτοῦσε.
Τὸ γιορταστὴν ἀπὸ λαλῶν
Καὶ νύχτῃ ἢ Βέσπῃ ἢ γορῇ
ἀνέβη στὴν Απομνηστεύσεως
νὰ πᾶ τὸ Χαράματα.
Ὀχρὸ ! ! καὶ.

Ο Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΙΑΝΝΑΡΟΣ

Τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός.—Τὰ μηδενικά τῶν ἐκθέσεων.—Οἱ καυγάδες μετὰ τὴν λογοκρισίαν.— Μία ἡρώϊκὴ ἀπόφασις.
Ἡδὲ αὐτοῦργος εἰς τὸν φόνον δύο πολιτῶν.—Εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τὸ Χόλλυγουντ, τὴν Ἀθηναίων καὶ τὰς Ἀθήνας

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Εσπερινῆς» κ. Ἀλέξανδρος Γιάνναρος, εἶνε ὁ νεότερος—καὶ ὡραϊότερος—ἀπὸ ὅλους τοὺς διευθυντὰς τῶν Ἀθηναίων ἐφημερίδων, ὅπως βλέπει ἄλλως τε καὶ εἰς τὴν παραπλευρῶς φωτογραφίαν του, ληφθεῖσαν ἐν Ν. Ὑόρκῃ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν. Καὶ τοῦτο ἴσως διότι ἐγεννήθη μέσα εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, διακεκριμένον μέλος τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ὁ πατέρας του Πέτρος Γιάνναρος.

Τὸ πρῶτον βάπτισμα ἔλαβεν εἰς ἡλικίαν 8 ἐτῶν. Δὲν ἔγραφε τότε, ἀν καὶ πολλοὶ Ἑλληνες ἀρχίζουν νὰ γράφουν πολὺ... μικρότεροι. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ πατέρας του εἶχε φέρει ἓνα ταχυπαιστήριον ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ μικρὸς Ἀλέκος λοιπὸν, μετὰ τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα του, κατήλθεν εἰς τὸ τυπογραφεῖον μὰ ὥρα ποὺ δὲν εὐρίσκειτο κανεὶς ἐκεῖ, καὶ ἐβάλει μόνος του μπροστὰ τὸ πιεστήριον διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν μηχανισμόν του. Τὸ εἶχε περᾶσει φαίνεται γιὰ παιγνίδι. Ἀποτέλεσμα: Τὸ πιεστήριον τὸν ἄρπαξε καὶ δὲν θὰ ἐγλύτωνεν ἐὰν ὁ Ἀγγλὸς μηχανικὸς, ἀκούσας γοερὰς κραυγὰς, δὲν ἐσπευδε νὰ σπᾶσθαι μετὰ τὸ πόδι του τὸ λουρὶ τοῦ πιεστηρίου καὶ νὰ τὸ σταματήσῃ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ οἱ κύλινδροι τοῦ σιδερένιου μηχανοῦ ἄρπαζαν τὸν Ἀλέκο, γιὰ νὰ τὸν βγάλουν... ἐφημερίδα. Καὶ ἔμεινεν τότε ἐξ ἡμέρας στὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ μὴ φυτρώῃ ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸν σπέρνουν, ὁ δὲ Ἀγγλὸς μηχανικὸς τοῦ πιεστηρίου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λουρὶ, ἔσπασε καί... τὸ πόδι του, λόγῳ τῆς σωτηρίας ἐπεμβάσεώς του.

Ἀρχισ νὰ γράφῃ εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν. Ὁ πατέρας του ὅμως τοῦ ἔλεγεν ὅτι ποτὲ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ δημοσιογράφος, διότι ἔγραφε πολὺ τολμηρὰ, ἐν συγκρίσει μετὰ τὸ πνεῦμα ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε. Εἰς τὰς σχολικὰς ἐκθέσεις, ἔπαιρνε διαρκῶς μὴδὲν, διότι εἶχε πάντοτε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ θέμα ποὺ ὄριζεν ὁ καθηγητὴς, ὁ ὁποῖος, κινῶν περιλύπως τὴν κεφαλὴν του, τοῦ ἔλεγε :

— Πᾶς καὶ ἐσὺ με τοὺς χαμένους...

Τέλος, ἔνεκα τῶν αὐστηρῶν παρατηρήσεων τοῦ καθηγητοῦ του, ἐπρωτίμῃς νὰ παύσῃ γράφον ἐκθέσεις, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνεθίζον καὶ πολλοὶ σημεῖνοι μαθηταί.

Ἐφημερίδα, διηύθυνε διὰ πρώτην φορὰν, εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν, ἀντικαταστήσας τὸν πατέρα του ποὺ εἶχεν ἐξοριθῇ εἰς τὴν Κορίνθον. Ἀλλὰ διεύθυνοντο ἐτετραμνηστὴ ἀδελφὸς μετὰ ἓνα μῶλις μῆνα, διότι ἡ ἐφημερίς ἔκλεισε ἐλλείψει ἀναγνωστών. Ἦτο τότε ἡ ἐποχὴ τῶν σκληρῶν πολιτικῶν διαμαρτυριῶν καὶ δὲν κατεβίωνοντο μόνον οἱ γράφοντες τὰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ καὶ οἱ διαβάζοντες αὐτάς.

Κατόπιν, διηύθυνε καὶ πάλιν τὴν «Εσπερινήν» κατὰ τὸ 1919, ὅτε ἐπετράπη ἡ ἐπανεκδόσις τῆς. Ὁ πατέρας του τότε, ἐπανελθὼν ἀπὸ τὴν Κορίνθον, ἐφιλονεῖτο εἰς τὰς φυλικάς Συγγροῦ καὶ εἶχεν ἀφίσει στὸ γυμνασίον τὴν πρωτοβουλίαν τῆς διεύθυνσεως.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ κ. Γιάνναρος, ἔγινεν ἡθικὸς αὐτοῦργος τοῦ φόνου δύο ἀνθρώπων. Τοῦτο συνέβη ὑπὸ τὰς ἐξῆς περιστάσεις :

Ὡς γνωστὸν, τότε ὑπῆρχεν ἡ λογοκρισία,

ἡ ὁποία ἐφαλίδιζεν ἀγρίως τὰς ἐφημερίδας. Μία ἡμέρα λοιπὸν, ὁ λογοκριτὴς κ. Βιρβίλης, ἔκρινε σκόπιμον νὰ ἀπαλείψῃ ὁλόκληρον τὴν πρώτην σελίδα, συγκατετεθείς νὰ ἀφίση μόνον τὸν ... τίτλον. Ὁ κ. Γιάνναρος ἐπῆγεν ἀμέσως καὶ συνήνησε τὸν λογοκριτὴν :

— Πῶς εἶνε δυνατόν—τοῦ εἶπε—νὰ βγῇ ἡ ἐφημερίδα μετὰ τὸν τίτλον μόνον ;

— Λυπούμαι πολὺ—ἀπάντησεν ἐκεῖνος—ἀλλὰ αἱ διατάγαι εἶνε ἀσθηρόταται.

Ὁ κ. Γιάνναρος, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ γρα-

νίμιος ποιῶν, ἔκρινε σκόπιμον νὰ...ἐξαφανισθῇ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν καὶ νὰ ἀφίση τὴν «Εσπερινήν» εἰς τὸ ἔλεος τοῦ ὑψίστου, ἐνῷ αὐτὸς ἐφευγεν διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Διηύθυνε καὶ πάλιν τὴν «Εσπερινήν» μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1922, ὅποτε ὁ πατέρας του ἐδραπέτευσεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ «Εσπερινή» ἔκλεισε καὶ πάλιν μετὰ ἓνα ἔτος.

Ἐκτοτε, ἔμεινεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ὁ ἴδιος. Ἐταξείδευσεν εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ὅπου εἰργάσθη ὡς δόκιμος καὶ ἀμειβόμενος συντάκτης (τὸ φροῦτο αὐτὸ βλέπετε ὑπάρχει καὶ εἰς τὴς ξένες ἐφημερίδας) εἰς τοὺς «Τάιμς» τῆς Ν. Ὑόρκης. Ὅπως λέγει μάλιστα ὁ ἴδιος, μόνον εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ τὴν δημοσιογραφίαν, τὴν ἐντυπωσιακὴν, δηλαδὴ τὸν...κίτριον τύπον, ὅπως καλεῖται εἰς τὴν ἑλληνικήν.

Ἐγύρισεν ὅλην τὴν Ἀμερικὴν, ἐπῆγε καὶ εἰς τὸ Χόλλυγουντ ὅπου ἐγνωρίσθη μετὰ ὅλους τοὺς κινηματογραφικοὺς ἀστέρας—ἔστειλε μάλιστα καὶ σχετικὰς ἀνταποκρίσεις—κατόπιν περιηγήθη τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἀραβίαν, τὴν Ἀθηναίων καὶ τὴν Παλαιστίνην καὶ ἦλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸ 1928, καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς «Εσπερινῆς», τὸν Αὐγούστου τοῦ ἰδίου ἔτους, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΤΟΥ ΜΑΒΙΑΛΗ

Ἐλπίδες ποὺ στὰ νειάτα
γύρω μου ἐφτερουγίζετε
ὄνειρα ροδάτα
ὅπου μ' ἐνανουρίζετε
γιατ' εἰσάστε φευγάτα;

Ἀγάπη μετὰ τὰ μύρια
χαριτωμένα θάμματα
μετὰ τὰς ἀστάτα μυσθήματα
μετὰ τὴς χαρὲς, τὰ λήματα
μετὰ τὰ γλυκὰ μαρτύρια.

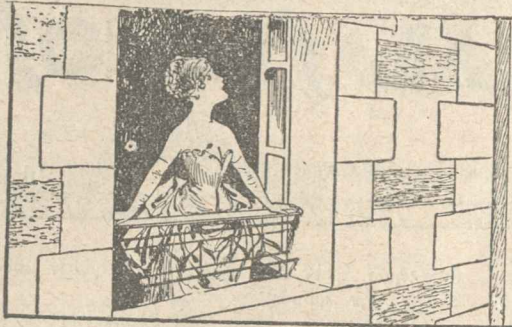
Ἀγάπη, μετὰ τῆς νεότητος
τὸ Μᾶν καὶ σὺ μαρτύρησε.
Ἐρως εἰσαὶ προδότης,
μετὰ τὰ ὄνειρα χάθηκες
τῆς νεότητος μου τῆς πρώτης...

Ποῦν' τώρα, ἡ Μοῦσα, ὁ Μοῖρα,
ποῦ τρέμοντας ἀγκάλας;
Γιατὶ νὰ σπᾶς ἡ Λύρα
ποῦ κοροῦντας ἀναγνώστῃ
στὴς Ὀμμορφίας τὴ θύρα ;

Σ' ὕπνο θανάτου τέλεια
τὴν ψυχὴν μου ἀποκοίμισες
κι' ἀντὶ φίλτα καὶ γέλοια,
μ' ἀφίσεις τὴς ἐνθύμησες
τῆς εὐτυχίας κορούλια !

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ ΜΑΒΙΑΛΗΣ

ΤΙ ΕΥΤΥΧΙΑ!

Ζούσε, «τίμια» από το θρωμοεπαγγέλμα-
του. Έκλεβε μὰ δὲν τώξερε κανείς κι' ὁ
Τζιάκομο περνοῦσε γιὰ φτωχὸς ἐπαγγέλμα-
τίας πὸν τοῦ χαμογέλασε λίγο ἡ τύχη.

Μὴν τὰχα δὲν λένε ἔτσι γιὰ ὅσους ξεπε-
τιώνται ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, γιὰ ὅ-
σους καλλιτεροῦνε τὴ ζωὴ. Εἶχε τὸν δικό
του κόσμον ὁ Τζιάκομο, βοσκὸς, τσίλιγγες,
μεταπράτες, σφάχτηδες, χασάπηδες κι' ἄλ-
λους.

«Ὅποιος δουλεύει μὲ τὰ ζᾶ, μὲ τὰ ζᾶ ἔ-
χει νὰ κἀνῃ» ἔλεγε κάποια παροιμία τοῦ τό-
που του κι' ὁ Τζιάκομο τὴν ἐθρῖσκε σωστή.
Σφάζανε, πετοκόβανε τὰ ζᾶ ἐκεῖναι, τὰ
ζωντανὰ πὸν τοὺς φέρνανε κι' ἐκεῖνος ἔ-
σφαζε καρδιές. Κι' ὅταν τὸ ἀπόβραδο, γιὰ
νὰ ξεποστᾶσουν ἀπὸ τὴ κούραση, ἀπὸ τὸ
νοικοκυριό, κυράδες, κοπέλλες ὁμορφες, λι-
γερὲς θγαίνανε στὸ κατώφλι, καὶ πιάνανε
κουβέντα, οἱ ματιεὶ τοῦ Τζιάκομο πὸν περ-
νοῦσε μὲρὸς τὰ σφατὰ καὶ πίσω αὐτὸς
τοὺς φέρνανε εὐχάριστα χτυποκάρδια...

Ὁ ἄνθρωπος τῆς πιάτσας ἀπέκτινε ἐρωμέ-
νη. Ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὴ Λεόπολη, ὅχι
ἀπὸ σπίτι, μιὰ ὀργμένη στὴ κοινωνικὴ φουρ-
τοῦνα κι' ἀργότερα δουντυμένη θεληματικὰ
στὸ βούρκο. Ἀγρία φύση, ἀτίθαση συνε-
δύαζε στὸ χαρακίτηρα τῆς μιὰ νοχέλια —
φυσικὸ ἄλλωστε κάθε πλάνας γυναῖκα —
πὸν προκαλοῦσε μὰ καὶ πείσμονε σύγχρονα.

Στὴν περιποίηση τοῦ Τζιάκομο, ἄνδρα «κα-
λοκουβαλητῆ» στὸ σπίτι, ἡ Ζοσοῦσκα, ἔτσι
λεγόταν ἡ γυναῖκα—ζοῦσε καιρὸ τώρα ἀπο-
τραβηγμένη ἔχοντας γιὰ συντροφιά μιὰ γρηᾶ
ὕπερβρια Ταρτάρα. Βάρβαρη κι' αὐτὴ, χτῆ-
νος σωστὸ στοὺς ἄλλους λάτρεινε τὸ ζευγά-
ρι. Δὲν εἶξερε τὴν γλώσσα τοῦ τόπου κι'
ἦταν μυστικὰ.

Μήπως ἤξερε κι' αὐτὴ τί ἦταν ἡ Ζοσοῦ-
σκα; Τί ἦταν; Μιὰ ὁμορφὴ ἑστικὴ, κατὰ-
μαρα μαλλιά, κρομελένιο δέρμα, μὰ μάτια
μαύρα θολὰ κι' ὅμως γλυκὰ, μάτια σκύλλου
ἀρρωστημένου. Εἶχε κορμὶ πεταχτὸ σβέλο,
νευρωμένο πὸν δὲν τῶχε πειράζει ἡ παραλυ-
μένη ζωὴ μὲ καρροσιέρηδες, φαντάρους, ἄ-
λητες καὶ μὲ στρατοπαραπτημένους.

Ὁ Τζιάκομο λάτρεινε τὴ γυναῖκα ἐκεῖνη.
Τὴν εἶχε μαζέψει, μὰ μέρα στὴν ἀγορὰ τοῦ
Κίεβου, μιὰ μέρα πὸν ἔβρεχε δυνατὰ κι' ἡ
δύστυχη ξυπόλυτη πατοῦσε στὰ κρυερὰ νερά,
μὲ συνιμένο τὸ κεφάλι, πνιγμένη στὸν πόνο
τῆς.

Περάσανε ἀπὸ τότε τέσσερα χρόνια...

...κι' αὐτὰ τὰ τέσσερα χρόνια, σὲ μιὰ
κομπολὴ στὴν Οὐκρανία δὲν ἄλλᾶξε ἡ
σχεῖσε στὸ ἀνθρώπινον. Ἡ Ζοσοῦσκα ἔμεινε
ὅπως ἦταν. Ἀποροῦσε βέβαια πὸς ἔτρωγε
κάθε μέρα, πὸς δὲν τοιροῦριζε τὸ χεῖμω-
να, κουλουριασμένη σὲ μιὰ γωνιά στὸ πλὸ
φτωχὸ ξενοδοχεῖο, ἀπὸ οἶκτο ἡ κάτω ἀπὸ τὰ
τόξα τῆς γεφύρας ἢ ἀκόμα χωρὶς νὰ κλείνῃ
ὀλόνυχτα μάτι, περπατώντας ὄρες, ὀλόκλη-
ρες ξυπόλυτη. Κι' ἂν ἀγωνιάτες τῆς προτεί-
νανε πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸν ἕνα τόπο στὸν
ἄλλο νὰ τὴν πᾶνε, δὲν ἦταν ἀπὸ ψυχικὸ, μὰ
γιὰ συμφέρον.

Ὁ Τζιάκομο εἶχε μάθει ν' ἀγαπᾶ τὴν ὀ-
λιγομίλητη ἐκεῖνη γυναῖκα, βουβὴ σχεδόν.
Τὴν ἀγαποῦσε μὲ πείσμα κι' ἀποροῦσε πὸς
ἡ ἀφοσίωσή του, ἡ ἐγκαρτέρησιν στὸ ψυχικὸ
του πάθος δὲν δάμαζε, δὲν συγκινοῦσε κἂν

Καὶ ὁ κόσμος ἔλεγε : Τί εὐτυχία !

τὴν συντροφισιά του.

Σὰν γύριζε ἀπὸ μακριὰ πάντα εἶχε τὰ χέ-
ρια «γιομάτα». Κάποιο δόφο, ἕνα δαχτυλίδι,
ἕνα μπρίλλαντι, καὶ ἀπὸ μετὰ.

Μὰ χαμόγελο ποτὲ δὲν ζωγραφίστηκε στὸ
τριανταφυλλένια χέλιμα τῆς Ζοσοῦσκας. Κι'
ὁ δύστυχος μάρανε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Τὸ
διάβα τοῦ χρόνου μεγάλωνε, θέρεινε τὴν ἁ-
γάτῃ του τὴν ἔκανε ἀσυγκράτητο πάθος; μὴ
ἡ Ζοσοῦσκα ἔμεινε ἡ ἴδια, κι' ὅταν ὁ Τζιά-
κομο τῆς ζητοῦσε τὸ χᾶδι, ἡ γυναῖκα τοῦ δι-
νόταν σύγκορμη μὲ τὰ χέρια πλεγμένα κάτω
ἀπὸ τὸ κεφάλι, πάντα ἀδιάφορη, πάντα ἁ-
μίλητη βουβή.

Ὁ Τζιάκομο μπερολογοῦσε στὰ κατηλιὰ
σὰν μιὰ διαμαρτυρία στὸν ἑαυτό του καὶ στὴ
σκληρὴ τὴν τύχη.

Τὸ κραοὶ, καὶ ὁ συμβουλάτορας, τοῦ χτυ-
ποῦσε στὰ νεῦρα, τοῦχανε τὸ λογικὸ ἡ γλώσ-
σα λινόταν καὶ σκυλλόβριζε :

«Γυναῖκα θρώμα, τραυλίζει τὸ στόμα μὲ τὴν
ἐννοιμένη ἀνάσσει, σὲ μάζεψα ἀπὸ τὸ βούρ-
κο, ἔλεψα καὶ κλέβω γιὰ νὰ σὲ τρέφω, γιὰ
νὰ σοὺ φέρνω δόρα. Κι' ἐσὺ οὕτε μιὰ συμ-
πόνια, ἕνα βλέμμα, ἕνα χᾶδι;...μόνο σὰν ὁ-
λες πὸν σοὶ μοιάζουν πέρνεις ὅτι θάπερνες
ἀπὸ τὸν καβέντα ;...

Κόμπιαζε. Θὰ τῆς ἔλεγε κι' ἄλλα μὲ τὰ λό-
για πνιγνὸταν στὸ βραχνό του τὸ λαρυγγί.

Στὸ κάτω τῆς γραφῆς τί τῆς ἦταν ὁ ἄν-
θρωπος ἐκεῖνος κι' εἶχε τόσες ἀπατήσεις.

Ρίχτηκε στὸ κλᾶμμα, ἕνα κλᾶμμα μουγγη-
τὸ, σὰν ἐκεῖνο τὸν ζῶον πὸν σφάζανε.

Τὴν ἄλλη μέρα τῆς εἶπε: —Θὰ σὲ τοι-
μήσω, θὰ κόψω δυνατὲς τσιμπιές ὡς πὸν
νὰ βγῇ αἷμα.

Πῆρε τὰ πόδια του γιὰ τὸ κατηλιό κι'
ἐκεῖ μὲ τοὺς φίλους ἤπια κρασί, πολὺ κρασί.
Ἔσκαζε ἡ μέρα σὰν γύρισε στὸ σπίτι.

Ἡ γρηᾶ ταρτάρα βγήκε γιὰ ψώνια. Ἡ
Ζοσοῦσκα ἦταν ὀλομόναχη, ἀκουμπισμένη στὸ
παράθυρο κυττάζοντας τὸν ἥλιο πὸν φέτιζε
τὴς στέπες.

Δὲν κουνήθηκε μ' ὅλο πὸν τὸν ἔνοιωσε νὰ
μπαινῇ στὸ δωμάτιο.

Ὁ Τζιάκομο κοντοστάθηκε καὶ τὴν κῆτα-
ξε μὲ τὰ θολὰ του μάτια. Πόσο ἦταν ὁ-
μορφῇ !

— Ἐξέρεις πὼς σὲ μισῶ; τῆς εἶπε.
Ἡ γυναῖκα γύρισε. Οὐτὲ ἀπόρησε, οὔτε
καὶ τρώμαζε.

— Λοιπὸν; — ῥώτησε.
— Λοιπὸν;... τί λοιπὸν.
— Πὼς κατάντησε ἔτσι ;
— Πὼς κατάντησα;—τραυλίζει ὁ Τζιάκομο
Θὰ σοὺ πῶ τώρα πὼς κατάντησα.

Κι' ἄρχισε νὰ τῆς κόβῃ τσιμπιές, δυνα-
τὲς, τσιμπιές μὲ τὰ δυὸ χέρια δαγκωμένες
σ' ὅλο τὸ κορμὶ. Τὴν ἔριξε χάμω κι' ἔπειτα
τῆς τρώβηξε τὰ μαλλιά τόσο πὸν τοῦφες τοῦ-
μειναν στὸ χέρι. Μὰ ἐκεῖνη δὲν ἔβγαλε τσι-
μουδιά.

Ἀποκτηνωμένος ὁ Τζιάκομο ἀνάσινε βα-
ρεῖα, εἶχε τὰ μάτια κατακόκκινα, αἷμα φο-
τιὰ, εἶχε τὸ στόμα στραβό, στόμα μανία
σμένου θηρίου, κι' εἶχε τὰ μαλλιά φουντω-
μένα.

Κι' ἡ βραχνὴ του φωνή, ξεχαρδαλωμένο
ὄργανο ἀκούστηκε: Θέλεις κι' ἄλλο;

Πράγμα περίεργο τότε. Χαμογέλασε ἡ Ζο-
σοῦσκα. Χαμογέλασε κι' ὀρθώθηκε σύγχρονα.
Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του σύγκορμη, μὲ πᾶ-
θος καὶ τοῦτε: Πόσο σ' ἀγαπῶ !

Ἀπὸ καιρὸ τώρα οἱ γειτόνοι τᾶχαν προ-
σέει πὼς ὁ Τζιάκομο σπάνια τὸ κοινοῦσε
ἀπὸ τὸ σπίτι τὰ ἀπόβραδα κι' ἡ γρηᾶ ὑπερ-
βρία ἡ ταρτάρα κουβαλοῦσε ψώνια καὶ
μουκιάλες πιोटὸ πὸν ἀγόραζε στὸ γειτονικὸ
μακαλῆ.

Καὶ νὰ ὀλόχαρο τώρα, ταιριαστὸ ζευγάρι,
ἡ Ζοσοῦσκα κι' ὁ Τζιάκομο μπερολογοῦ-
σανε κάθε θράδυ, σκυλλοβριζότανε ἔπειτα μὲ
ὅτι πλὸ θρόμβιο μοιροῖσε νὰ ξεράσῃ στόμα
κρασοποτιομένοι, κι' ἡ ἑλᾶλη, ἡ χαίνωση τοὺς
ἔφερεν στὴν κάμαρα γιὰ τὸ τελικὸ ἀγκάλια-
σμα τὸν δύο κορμιῶν. Κι' ὁ κόσμος ἔλεγε:
—Τί εὐτυχία !

Μετάφρασις ΓΙΑΝΝΗ ΔΟΥΚΑ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

—Ὁ χορὸς τῶν ἀξιωματικῶν.

ΚΑΒΑΛΛΑ. Φεβρουάριος (τοῦ ἀνταποκρι-
τοῦ μας).—Εἰς τὴν μεγαλοπρεπὴς διασκε-
υαμένην αἰθουσαν τῆς ἐνταῦθα στρατιωτικῆς
Λέσχης ἔλαβε χώραν πρῶτὸς ἑσπερῶν ὁ χο-
ρὸς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Φρουρᾶς, ὁ ὁποῖος
εἶχεν ἑξαμεταπλῆ ἐπιτυχίαν. Εἰς τὸν χορὸν πα-
ρευθῆσαν ὁ διοικητὴς τοῦ Σ. Στρατοῦ ἀν-
τιπρόεδρος κ. Κοιμμένος μετὰ τοῦ κ. Φιλίπ-
ποῦ τῆς VII Μεραρχίας, στρατηγὸς Βρον-
ταμῆς μετὰ τοῦ ἀναποστοῦ κ. Μαργαράκη,
ὁ διοικητὴς XII Μεραρχίας στρατηγὸς κ. Βλά-
χος μετὰ τῆς κυρίας του, οἱ ἐπατελάρχαι κ.κ.
Κορμῆς Πατάς καὶ Λιόσης μετὰ τῶν κυριῶν
των καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπατελείου, ὁ
φρούραρχος κ. Βλάχος μετὰ τῆς κυρίας του,
ὁ διοικητὴς κ. Σπυριδίου, ὁ διοικητὴς τῆς
Ἐκδοτικῆς Τραπέζης κ. Νικολάου, ὁ δευτε-
ρὸς τῆς Νομαρχίας κ. Βενεζέλος, ὁ Οἰκονομ.
ἔφορος κ. Λιμπερίδης, ὁ νομάρχης τοῦ Δημο-
τικῶ Συμβουλίου κ. Μάρσαλης καὶ πλείοι
ἄλλοι ἐπὶκετα μέλη τῆς κοινωνίας μας. Εἰς
τὸν χορὸν διεκρίθησαν αἱ κυρίαι Βλάχου, Το-
ρῶν, Νικολάου, Παταδίου, Πατά, Ἰωαννί-
δου, Ἀναγνωστάκη, Μελισσάκη, Ζαχαράκη,
Θεοδωρίδου, Λαίου, Καρόλα, Τσουτσάνη, Κα-
ραγιαννοπούλου καὶ Κοιμᾶκη. Ἐπίσης αἱ δε-
σποινίδες Καραγιάννη, Καρακίδου, Τόκου, Λα-
οῦ, Ροσσάκη, Κουσιδίου. Εἰς τοὺς προσ-
κεκλημένους προσεφέρθη πλουσιπώριον κολα-
κίον ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν. Ἐπεκράτησεν ἡ
ἐξαρετικὴ εὐθυμία καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ
χοροῦ μέχρι τῆς βῆς προῆτης.

—Ἡ διάλεξις τοῦ Ἐπιμελητηρίου.

Πρῶτὸς Κυριακὴν παρουσία ἐλκετοὶ κό-
μιον ἐδόθη ἡ πρώτη διάλεξις τοῦ Ἐπιμελητοῦ
Ἐπιμελητηρίου διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ παμει-
οῦ μωδικοῦ συσσιτίου μὲ ἀγορητὴν τὸν πρό-
εδρον κ. Ν. Τερμεντζήν καὶ θέμα περὶ τῆς ἐ-
ξελίξεως τοῦ δημοῦ καὶ τῆς δημοτικῆς κοί-
της. Μεταξὺ πᾶν προσελθόντων διεκρίθησαν
αἱ κ.κ. Νομάρχης, Δημάρχου, Εἰσαγγελεῖς,
Οἰκονομικὸς ἔφορος, ὁ Γενικὸς ἀρχηγός, ὁ διευ-
θυντὴς τῆς Ἐπιμελητικῆς Σχολῆς μετὰ τῆς κυ-
ρίας του, ἀνώτεροι τραπέζικοι ὑπάλληλοι καὶ
πολλοὶ καὶ ἐλκετοὶ κόσμος.

Ἡ Καρμπιερύουσις

—«ΠΕΕΑ» 2 - Ἀρσενάλ 2.

ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—
Ἐνῶπιον πάντε γυμνασίων θεατῶν εἰς τὸ κοι-
νὸν γυμνασίον ἡ «Ποδόσφαιρική» Ἐνωσις
Ἑλλήνων Ἀλεξανδρείας, ἀντεμετώπισε τὴν
προσπαλῆσαν Καίρον «Ἀρσενάλ», σχοῦσα
τὴν ὑπεροχὴν κατὰ τὸ μεγαλεῖτον διάστημα
τοῦ ἡθλίου. Ὁ ἀγὼν ἤρχισε εἰς τὰς 3.5' ὑπὸ
τὴν διατηρίαν τοῦ Ἀμπερτὸ Σάδεκ, εὐθὺς δὲ
μετὰ τὸ σὺνθημα τῆς ἐνάρετος οἱ ἡμέτεροι
ἐπιβήντα ἀνέβησαν κατὰ τῶν ἀνταπάλων,
καὶ ἀφοῦ ἐπὶ 15λεπτον περιήρουν τὴν ἐ-
στίαν των, κατορθώσαν νὰ σημειώσουν διὰ
τοῦ ἄρκου Πατριῶν τὸ 1ον γόλ. Οἱ τοῦ
Ἀρσενάλ κατεβήσαν εἰς τὴν πόλιν μας μὲ μό-
νον σκοπὸν ν' ἀποπλύνουν προηγουμένην ἡ-
ταν των, καὶ ὡς ἐκ τούτου παύσαν μὲ μεγάλο
πέσμα, πῶρα πὸν τὸ ἀποτέλεσμα εἶχε κατ' αὐ-
τὸν. Πρῶτος πᾶς καταβάλλομενος ὑπ' αὐ-
τῶν προσπαθείας, οἱ ἡμέτεροι θαυματουργοὶ
καὶ κατέρχοντα ἀενάως πρὸς τὴν ἐστίαν των
καὶ γάγοντες πλείους μοναδικὰς εἰκαιρίας. Μὲ
χορὸν τοῦ 37ου λεπτοῦ ὁ ἀγὼν εἶπε ὑπὲρ ἡμῶν,
ὅτε ἀπὸ ἀτομικῆς προσπάθειας τοῦ Μαριτῶν
τὸ Ἀρσενάλ ἰσοφάρει καὶ λίγαι μετ' ὀλίγον
τὸ ἡμυχρόνον 1—1. Κατὰ τὸ διάλειμμα διε-
ξήρουν ἀγῶνες σανατοδρομίας 4Χ200 καὶ
800 μ. Ἡ ἡμῶς τὸν Λαλιτῆ, Παντελίδη, Τσα-
κιάκη καὶ Ἀναστασίου διατρεχεῖ τὴν πρῶ-
την ἀπόστασιν εἰς τὸν βασιλοπαικτικὸν χρόνον
1.36 2)5, ὁ δὲ Νικολαΐδης τὸ 800 εἰς 2' 8"
1)5. Τὸ δευτερόν ἡμυχρόνον ἀρχίζει καὶ πάλιν
μὲ τοὺς ἡμέτερος, ἐπαυθεμένους, ἀλλ' ἡ

ἡμῶν τοῦ Ἀρσενάλ εἶνε ἀποφασισμένη νὰ
μὴν ἐπιτρέψῃ δευτέραν παραβίαν τοῦ τέμα-
τός τῆς καὶ ἀμύνεται μὲ πείσμα, ἐνῶτε δὲ
σκληρὰ, τραυματίζουσα τοὺς νεαροὺς παίκτας
μας, οἵτινες παρ' ὅλην τοῦτο ἐξασκιοῦν νὰ
πάρουν τὴν ἀντίπαλον ἐστίαν καὶ διὰ τοῦ Ἰα-
τροῦ σημειῶνουν τὸ δευτερόν τέμα ὑπὸ τὰ ἐν-
θουσιώδη χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Οἱ τοῦ
Ἀρσενάλ βλέποντες νὰ τοὺς διαφεύγῃ πᾶσα
ἐλπίς νίκης, καταβάλλουν ὑπερτάτας προσπα-
θείας νὰ ἰσοφάρουν τοὺς ἡμυχρόνους καὶ βοηθοῦ-
σι τῆς τύχης κατορθώνουν κατὰ πᾶν κατὰ
συνεπνοήσεως τῆς ἀμύνειας μας διὰ τοῦ Γεωρ-
γίου τὸν ποδοῦμενον. Μένουν 15 λεπτὰ καὶ ἡ
ἐξέρχονται δύο τῆς ἐπαθείας τῆς ΠΕΕΑ.
Πρῶτος ὅλην τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα παρεμεινεν
ἀναλλοίωτον καὶ λίγαι ὁ ὁραϊστάτος ἀγὼν μὲ
2—2. Ὁ φιλόθελος κόσμος κατεχειροκρότησε
τοὺς ἡμέτερος διὰ τὸ λίαν τιμητικὸν τοῦτο ἂ
κατέλευμα μὲ τοὺς πραιαθλητῶν τῆς προ-
τείνουσις, ἡμεῖς δὲ εὐχόμεθα νὰ χειροκροτή-
σωμεν προσεχῶς καὶ ὁραϊστὰς νίκας.

Α. Ε. Πλωμαρίτης

—Ὁ χορὸς τοῦ Πανλκαρεωτικῶν.

ΛΑΥΡΙΟΝ, Φεβρουάριος (τοῦ ἀνταποκριτοῦ
μας).—Εἰς τὴν εὐρύχωρον αἰθουσαν τῆς Γαλ-
λικῆς Ἐταιρείας «Εὐτέρπη» δόθηκε τὸ περα-
σμένο Σάββατο ὁ ἑτήσιος χορὸς τοῦ Ἀθλητι-
κοῦ Συλλόγου «Πανλκαρεωτικῶν». Ἡ αἰθουσα
ἦτο καταλήλως διακοσμημένη, χάρις εἰς τὸν
ἀποφασιστὸν πρόεδρον τοῦ συλλόγου κ. Σακελ-
λαρόπουλον. Ὁ χορὸς διεξήρχη μὲ ἑξαρετικὴ
τάξι καὶ κέραι μέχρι τῆς βῆς προῆτης. Εἰς αὐ-
τὸν διεκρίθησαν πολλὲς καὶ διαλεκτὲς μορφές
τῆς Λαυρεωτικῆς κοινωνίας, μετὰ τῶν ὁ-
ποίων τὸν δῆμαρχον Λαυρίου κ. Μπαρταζῆν,
τὸν δευτεροπρῶτον τῆς Γαλ. Ἐταιρείας κ. Λερού,
τὴν χαριτωμένην καὶ ὀραϊστῶν κυρίαν Ἀν-
τανίαν Μαρσούκα, τὸν κ. Μαρσούκον, τὴν ὀ-
ραϊστῶν τοῦ χοροῦ διδά. Φούραν Μπόκαρη,
τὸν κ. Ἀλεξάνδρου, ἱατρὸν, μετὰ τῆς κυρίας
του, τὰς δίδας Ἐλεγγέλιαν καὶ Ἀντιγόνην
Μπόκαρη κ.κ. Ἐπίσης διεκρίθησαν τὴν χαρι-
τωμένην διδά Μάρθαν Μαρσούκα, τὰς δίδας
Ἰριγένειαν Μαρῶν, Τόττ Γάρου, Τερέζαν
Φουρτόζου καὶ τοὺς κ.κ. Νέων Τούζαν, Μπε-
τσον, Γεωργιάδην καὶ ἄλλους πολλούς.

Ἀνταποκριτῆς

—Κοινωνικὴ κίνησις.

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ, Φεβρουάριος (τοῦ ἀνταπο-
κριτοῦ μας).—Ἡ κοσμικὴ κίνησις ἐν τῇ πό-
λει μας δὲν εἶνε καὶ τόσον ἑσπρά, κατὰ τὴν
χειμερινὴν περίοδον. Εἶνε εὐχάριστον ὅμως
ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δίδονται χορευτικαὶ
ἑσπερίδες ὑπὸ τῶν διαφόρων σωματείων καὶ
οὕτω ὑπάρχει κάποια ζωὴ εἰς τὴν πόλιν μας.
Πληροφόρημα ἐστὶ ἡ ἰσχυρὰ κληροδο-
τικὴ καὶ ἐθνικιστικὴ ὀργάνωσις τῆς νεολαίας
περιφερείας Γιαννιτῶν «Ἀναγέννησις» ἐπ' εὐ-
καρίᾳ τῶν Ἀπόρων θὰ δώσῃ χορευτικὰν ἐ-
σπερίδα, μὴ φοβούμενη οὔτε καπνὸν οὔτε δα-
πανῶν. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀποφάσι-
ται ἐν τῶν κ.κ. Δημιοσθένους Βασιλοπούλου καὶ
ἔδρου, Γ. Βασιλειάδου ἀντιπροέδρου, Κ. Ρε-
βυθιάδου Γ. Γραμματέως, Θ. Α. Μπόσκου τα-
μία καὶ συμβούλου τῶν κ.κ. Γ. Παπακωνσταν-
τίνου, Γ. Καϊάφα, Α. Μπαλάκου, Γ. Μελί-
δου καὶ Γ. Καπρινοθεάδου, τὸ ὅποιον ἐπι-
μέτῃ μεγάλως παρὰ τὸν κοινόν. Θὰ ἀναμει-
νωμεν τὴν τῶσαν ὁραϊαν δόξαν των, ἀπὸ κοι-
νωνικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀποφύσεως εἰς εὐχέρων
πέδιον καὶ πιστεύομεν ὅτι αἱ προσδοκίαι τοῦ
κοινοῦ θὰ διακαθίσταν πληθύνουσιν.

—Ἐκπαιδευτικὰ.

Κατὰ τὰς ἐσχάτως διενεργηθείσας ἐλλογάς

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον, μὲ τὴν 7ην εἰκό-
να, λήγει ὁ διαγωνισμὸς τῶν αἰνιγμάτων.

Οἱ ἀναγνώσται οἱ λύσαντες τὰ αἰνίγμα-
τα, πρέπει νὰ ἀποστείλουν τὰς λύσεις των,
ὅλας μαζί, ἐντὶς συστημένης ἐπιστολῆς, εἰς
τὸ προσεχὲς φύλλον δὲ θὰ δημοσιεύσωμεν τὰ
ὀνόματα τῶν ἀναγνωστῶν πὸν ἔστειλαν ἢ θὰ
στεῖλουν ἐπιτυχεῖς λύσεις. Μετὰ τὴν δημο-
σίευσιν τῶν ὀνομάτων, θὰ ὀριοθῇ ἡ ἡμέρα
τῆς κληρώσεως. Εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας τοῦ
διαγωνισμοῦ θὰ διανεμηθῶν τὰ ἑξῆς δῶρα :

Εἰς τὸν 1ον.—Ἐνα γραμμοφόρον ἀξίας
2.500 δραχμῶν.

Εἰς τὸν 2ον.—Ἐνα ἀνθοδοχείον πολυτε-
λεῖας ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον Κ. Ξενάκη, ὁδὸς
Σταδίου 58.

Εἰς τὸν 3ον.—Μία φωτογραφικὴ μηχανὴ
HAUFF ἀξίας 800 δραχμῶν.

Εἰς τὸν 4ον καὶ 5ον ἀνὰ ἓν ζεύγος ὑποδη-
μάτων γυναικείων ἐκ τοῦ καταστήματος Ἀ-
δελφῶν Παυλάκη, Ἐμμ. Μπενάκη 13α.

Εἰς τὸν 6ον.—Ἐνα ζεύγος βέρεσ τῶν 18
καροτίων 3 δραμῶν, ἀξίας 420 δραχμῶν, ἡ
ἄλλο εἶδος 1ης ἀξίας ἐκ τοῦ Χρυσοχοείου
Στέλιου καὶ Ζέβου, Ἀπελλοῦ 3.

Εἰς τὸν 7ον, 8ον, 9ον καὶ 11ον ἀνὰ ἓν βα-
ποριζατέ.

Εἰς τοὺς 12ον, 13ον, 14ον καὶ 15ον ἀνὰ ἓν
ζεύγος καλῶν γυναικείων ἢ ἀνδρικών ἐκ
τοῦ καταστήματος «Ἐτάμι».

Πρῶτος ἐπιτυχὸν θὰ θεωρηθῇ ὁστις θὰ
λύσῃ ὅλα τὰ αἰνίγματα. Ἐν περιπτώσει καθ'
ἣν θὰ ὑπάρχουν περισσότεροι τοῦ ἐνὸς λύται,
θὰ γίνῃ δημοσία κληρώσις εἰς τὰ γραφεῖα μας
εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κληθῶν νὰ παρυστοῦν ὅσοι

TIK-TAK

ος 3871, Κ. Πατάκης 3874, Γ. Κουβελᾶς
Σ. Νίνας 3884, Κατίνα Σαραφιάδου
Λυμπέρης Ἀντώνιος 3889.

Τὸ
«Τὸ

κελουθήσατε από τοῦ προσεχούς
φύλλου τοῦ «ΤΙΚ - ΤΑΚ»
ριστούργημα τοῦ Μιχαὴλ Ζαχαριάδη

5512, Σ. Ἀποστολόπουλος 5513,
 γούφας 5514, Π. Τσιφάπουλος 5515,
 5516, Ε. Τσέκερης 5517, Γ. Βασι-
 5518, Γ. Σκαρλάτος 5519, Ι. Ταν

ΓΡΑΒΙΑ (Πατρινασίδος);—Ι. Μοσχονή-
σος 6953.

Ε. Φραγκούλης 6019, Α. Αθανασίου 6020, Π.
Παπαδόπουλος 6021, Χ. Σουρβάνου 6022, Κ.
Χατζηαντωνίου 6023, Ν. Παταγιαννάκου
6024, Α. Κονιδής 6025, Γ. Χατζόπουλος
6026, Η. Σουλδράς 6027, Σ. Σιδηρόπουλος

 εἰς τὴν ἐκτεκμηρίωσιν τῆς
 παράδοξας καὶ περίεργας
 ψυχικὰς πειράματα ; Με-
 λητήσατε τὸ βιβλίον «ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΥΠΝΩ-
 ΤΙΣΜΟΥ»

λετήσατε τὸ βιβλίον «ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΥΠΕΡ

ΘΕΛΕΤΕ νὰ μάθετε νὰ ὑπνοτιζέσθε καὶ νὰ μαγνητίζετε ; Θέλετε νὰ μπορέσετε νὰ ἐκτελέητε ὅλα τὰ παραδόξα καὶ περίεργα ψυχικὰ πειράματα ; Μετὰ τὸν «ΒΗΠΙΣΤΗΜΗ ΥΠΝΩΣΗ» ὅλους τὰς μεθόδους. Δοκίμαστε τὴν «Ἀνάπτυξιν», Πειρ.—Διὰ τὰς ἐπαγγελίας 55.

ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΗ

ΤΑ ΜΟΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΑ

ΕΞ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΚΑΠΝΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΑΙ ΑΡΙΘ. 10.

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1931

ΔΡΑΧΜΑΙ ΤΡΕΙΣ

Τύκ-Ταίκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΔΟΤΗ ΜΥ ΕΝ ΑΤΟΜΙ ΠΑΡΕΔΙΣΤΟΜΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΑΤΗΝΙΖΕΤΕ

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΗ

ΤΑ ΜΟΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΑ

ΕΞ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΚΑΠΝΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ

